

VRČ VAČE

(situla)

IN PREDRIMSKA KULTURA
NA NAŠIH TLEH

Vladislav Stres

Vrč Vače (situla) in predrimska kultura na naših tleh

Vladislav Stres

Copyright © 2020 ARA založba

Založnik: ARA založba d.o.o., Cigaletova 5, 1000 Ljubljana

www.zalozba-ara.si

Urednik: Jože Vetrovec

Uredil: Andrej Kikelj

Oblikovanje in prelom: K8 dizajn

Naslovnica: Sinja Stres

Avtor idej za ilustracije © Vladislav Stres

Tisk: Primus digitalni tisk

Naklada: tisk po naročilu

1. izdaja

Ljubljana, 2020

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

903.23(497.4)Vače)

903/904(497.4)

STRES, Vladislav

Vrč Vače (situla) in predrimska kultura na naših tleh /

Vladislav Stres. - 1. izd. - Ljubljana : Ara, 2020

ISBN 978-961-6861-94-6

COBISS.SI-ID 304915456

Knjigo je prepovedano v celoti ali delno na kakršen koli način reproducirati brez pisnega privoljenja lastnika avtorskih pravic.

Vsebina

1	Uvod in poved slikopisja na Vrču Vače.....	5
	ŠEST POVEDI	7
	PRIHOD NA PROSTOR OBREDIJ	8
	VRČ VAČE	13
2	Usmrtitev konja v Vačah	17
	DRUGI DAN.....	17
	TRETJI DAN – UVOD.....	24
3	Posvetitev novega vojvode.....	29
	PREDAJA OBLASTI	30
	KMET IN VOJVODA	33
	ŠTIRI POSVETITVE	35
	STARI VOJVODA.....	37
4	Prvi mečevalec je bil z Vač	41
	ZAKLJUČEK RITUALOV TRETJEGA DNE	42
	POMERJANJE MOČI MED HRUSTOMA.....	45
	MEČ IN PRVI MEČEVALEC.....	49
5	Slavje zadnjih treh dni v Vačah.....	53
	PETI DAN	57
	OBREDNI BOKAL.....	60
	SIMBOLIKA PSA IN KAPE	62
	SLOVENSKI JEZIK.....	65
6	Prihod velike svečenice MA	75
	ŽIVALSKI TRAK.....	78
	OBREDJE V UTI GRADIŠČA.....	85
	ŽIVA IN ROŽNI VENČEK	93
7	Dan zalivanja drevesa življenja.....	95
	ŠTEVILČNI SIMBOLI.....	98

JUTRO SEDMEGA DNE	103
ZAKLJUČNA MOLITEV	109
8 Pomen Vrča Vače in kdo je Slovence označil s simboliko Vrča Vače.....	111
PRISTNOST KULTURE.....	114
DANDANAŠNJA SLAVA VRČA VAČE	123
VRČ VAČE – KRŠČANSTVO IN DOBA VODNARJA.....	124
UMIK VISOKE KELTSKE KULTURE	133
9 Razlike med sumersko in babilonsko kulturo	139
O MAGIJI IN ČARANJU NAŠIH PREDNIKOV	139
PRIHOD ENEJA.....	149
RAZLIKA MED SUMERSKO IN BABILONSKO KULTURO	156
VRČ VAČE, SUMERCI IN JEZUS	161
O SIMBOLU ZAJČKA – DOLGOUHCEV	164
O UMETNOSTI KUHANJA	172
O DEVIŠTVU SVEČENIC MA	174
O SMRTI	176
10 Pomen raziskave Vrča Vače.....	181
IGRA BESED, ČRK V KNJIGI?	185
ŠE NEKAJ O CENZURI	187
Knjigi na pot.....	191
Beseda avtorja	193
O TEHNIKI VIZUALIZACIJE UMETNOSTI	200
ZAHVALE.....	201
Viri.....	203
Besede drugih avtorju.....	205

1

Uvod in poved slikopisja na Vrču Vače

Prek Vaške situle – izkopana je bila okrog 1882. leta, jaz pa sem izkopal slovensko ime: vrč, poimenujem jo Vrč Vače – se predstavimo za dva tisoč petsto let v preteklost. Pisava na vrču je povsem drugačna, kot jo poznamo dandanes. Je slikopisna in ne vsebuje nobenih besed, črk. Samo nekaj simbolov na obrobju vrča. Simbolika je kompleksno povezana v celoto. Pravo mojstrsko delo, ki pa ga ne smemo brati z očmi čistega racionalizma. Povedi običajev ter kulture na tej izjemni umetnini 24 centimetrov visokega vrčka, iz približno petega stoletja pred novim štejetjem na naših tleh, se bolj približamo z asociacijami in sledenju dodelanim filmsko dinamičnim »stripovskim« upodobitvam.

Slikopisje je razdeljeno v tri trakove (pasove) in vsak trak na dva dela, torej opisuje šest prizorov. Prizori se med seboj ločujejo z vertikalnim pasom tolčenih petih pik. Branje z desne proti levi se v drugem traku obrne v branje od leve proti desni. Nato pa se spodaj poved bere prek živalskih simbolov zopet od leve proti desni. Vsak

prizor ima notranjo dinamiko dveh samostojnejših povedi.

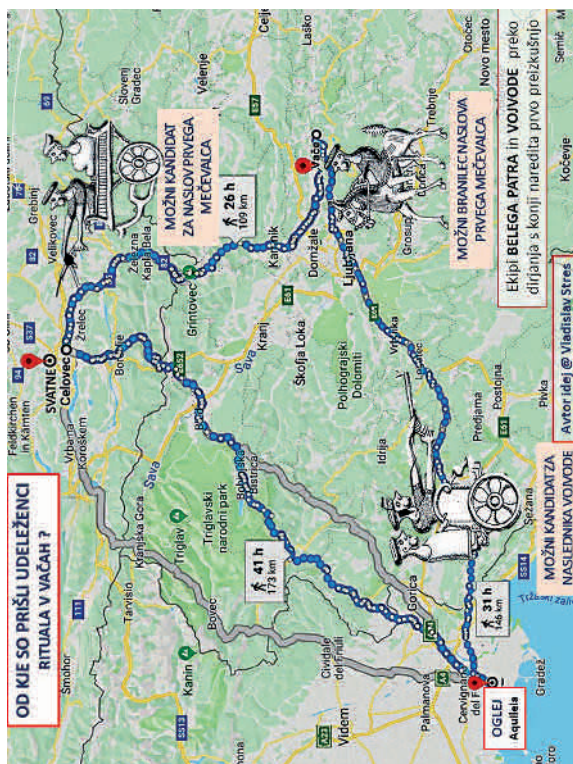
Slikopisne pisave ne moremo brati brez slik, zato je priloženih slik več kot običajno.

Vrč Vače, 6–5. stoletje pred novim štetjem, slikan 5. 1. 2016, Narodni muzej Slovenije.

ŠEST POVEDI

Na Vrču Vače sem odkril šest med sabo povezanih povedi in ne tako, kot zatrjuje stroka, da so tri. Sam ročaj vrča nakazuje na sedmo poved, ki jo najdete na koncu knjige, kot opis zaključkov ritualov. Moja odkritja povedi nadgrajujejo dosedanje interpretacije, ponekod pa jih postavljajo na glavo. Tako na primer bojevanje med vojščakoma ni

Od Svatene do Vač pešec hodi 26 ur, od Ogleja pa okoli 31 ur. Ker je povprečna hitrost krepkega vprežnega konja vsaj trikrat, pa tudi petkrat višja, to pomeni približno osem ur potovanja obeh kočij. Ekipi prek dirjanja s konji naredita prvo preizkušnjo.

bojevanje, ampak pomerjanje moči z utežmi, pomerjala sta se za naslov prvega mečevalca.

Pokažem tudi, od kje so lahko prišli veljaki na ritual, ki ga opisuje slikopisje.

Orisno dogajanje opišem po sledečem vrstnem redu: 1. Prihod, 2. Začetek obredja, 3. Učenje in potrjevanje znanja, 4. Izbor prvega bojavnika, 5. Sodba živalim in ljudem, 6. Raj in novo rojstvo.

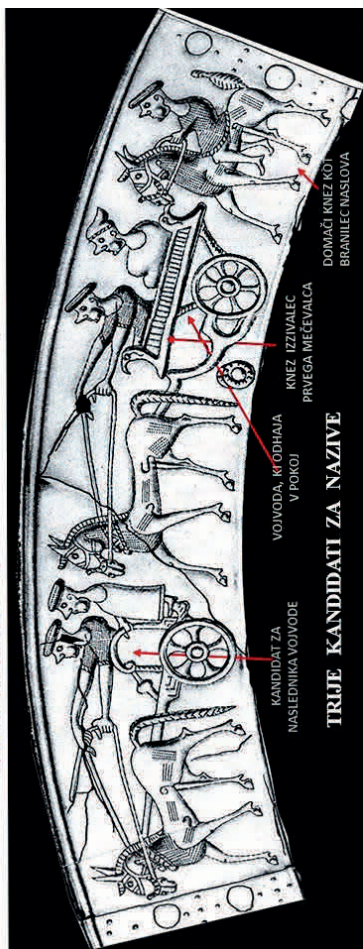
PRIHOD NA PROSTOR OBREDIJ

Oglejmo si, kaj se je dogajalo prvega dne: PRIHOD.

Na Vrču Vače vidimo najprej prvega in obenem zadnjega konjenika – domačina, ki je »za sabo zaprl vrata«. Prvi je na Vače prispel pater na kasaško oblikovanem vozu z voznikom. Roki tega prvega voznika s knežjo čepico (podobno je tudi pri drugem) govorita, da je z levico zategnil vajeti in ustavil konja ter obenem z desnico palico napol privzdignil, kar je lahko dresurni ukaz konju »hodi počasi in mirno«. Takrat, ko je palico položil na konjev hrbet, je konju potrdil njegovo hitrost in da odslej teče enakomerno; ko ga je ošvrknil, pa ga je priganjal v hiter tek. Izza kasaško oblikovanega voza je kočija z vojvodo. Ta voz je bil kot kaže kljub podobno »divji vožnji« počasnejši. Poved vidim kot tekmovanje konj obeh vozov. Konjenik pa je prišel iz bližnjega kraja v dobrodošlico in je kot tak prikazan izza obeh vozov.

Fotografija Vrča Vače Lauko NMS, računalniška obdelava - združevanje dveh slik Vladislav Štres

Analiza Vrča Vače - 1. dan: PRIHOD

Od kje so lahko udeleženci rituala prišli?

Svatne so starodavno središče s starodavnim Vojvodskim prestolom, ki je s strani uradne vede sicer datiran v štirinajsto stoletje, a že takrat se je zaradi erozije utrgal del naslonjala, torej je datacija

dela prestola (sestavljen je namreč iz dveh) verjetno bistveno starejša, kot se danes razmišlja. Dddr. Andrej Pleterski v knjigi *Mitska stvarnost* govori o raziskavi Rudolfa Eggerja o severnem podporniku hrbtnega naslonjala vojvodskega prestola, kjer ugotavlja, da je bil kamen uporabljen »v 3. stoletju kot podstavek za nek oltar, ko je nastal napis MA SVETI VERI.«

Od Svaten do Vač pešec hodi 26 ur, od Ogleja pa kakih 31 ur. Ker je povprečna hitrost krepkega vprežnega konja okoli štirikrat višja, se ure pešačenja deli, tako da se dobi približno osem ur potovanja obeh kočij. Ekipi z obema pomembnejšema prek dirjanja s konji naredita prvo preizkušnjo.

Analiza je obsežna, saj sem do pripovedi prišel prek postopka natančnega opazovanja, ki sem ga nadgradil v tehniko umetnosti vizualizacije. Ko gledamo simbole, jim avtomatično razumsko dodeljujemo klišejska spoznanja sodobne civilizacije. Tako lahko povsem spregledamo starodavna sporočila, saj smo hitro lahko ujetniki vnaprejšnjih sodb. Sam vstopam v poved simbolov v prvem koraku prek pesniškega empatičnega doživetega »sanjanja« vsebin, tako imenovane denotacije, in nato iščem logiko pesnjenja oziroma konotacije. To nato v tretjem koraku nadgrajujem z logiko povedi ostalih artefaktov in iskanjem stičnih točk z dostopnimi spoznanji. Postopek je

Standard Ur, kraljevska grobnica 2.600-2.400 p.n.št.,
muzej London, Anglija (rekonstrukcija)

Vrč Vače; Prihod

Podoben kasaški voz in motiviko pripovedi kot pri Vrču Vače najdemo tudi na upodobitvi groba v kraljevski grobnici v Uru, Irak (slika iz strokovne risbe Ide Murgelj, Narodni muzej Slovenije, z dne 21. 12. 2017, in s spletne strani Sumerian Shakespeare).

na tako visoko zahtevnostni ravni, da bi se moralo k tovrstnim raziskavam pristopiti timsko.

Moja raziskava Vrča Vače primerja tudi posamezne simbole drugih artefaktov v oblikovanju smiselne,

med seboj dopolnjujoče se povedne celote. Tako na primer podoben kasaški voz in motiviko pripovedi kot na starodavnem vrču najdemo tudi na bistveno starejšem artefaktu »sarkofagu« v kraljevski grobnici v Uru (Irak), ki ima na eni strani vojnodobne in na drugi mirnodobne upodobitve. Tudi tu najdemo zgodbe v treh pripovednih pasovih. Tako kot pri Vrču Vače. Več stičnih delov med zgodbama na obeh artefaktih najdemo, če primerjamo upodobitve mirnega obdobja starodavnega »sarkofaga« iz Ura z Vrčem Vače.

Cilj je oblikovati zaključeno celoto, torej nekak cel O, pa tudi lep O, da se lepo (asociacija na CELO, LEPO) in enostavno prikaže bistvo starodavnega vladarskega, ritualnega, verskega prepričanja, kot ga kažejo artefakti sami na sebi. Več sto slik, ki sem jih analiziral, ne more biti del knjige.

Pesem vpogleda v umetnino, posvečena jezdecu, je razkrila gostitelja, njegov ponos in zakaj je jezdil zadnji, druga pesem pa, da je gospod v kočiji bahav, najimenitnejši, globoko veren in da voza morda ni vlekel samo en konj, čeprav se tega iz upodobitve ne vidi, zato je to še v predalu »Neznano«. Tretja pesem poudari pospešitev hitrosti dirjanja konj, ko voznik nad konjem ošvrkne s šibo. In ravno ta hitrost je nakazala, da gre pravzaprav za tekmovanje med tema dvema vozovoma. To potrjujejo tudi upodobitve v nadaljevanju zgodbe.

VRČ VAČE

Narodni muzej Slovenije je konec decembra leta 2017 v katalogu in na razstavnem panoju objavil novo strokovno risbo Vaške situle. Po naročilu Narodnega muzeja Slovenije jo je ustvarila Ida Murgelj. Ta risba bistveno odstopa od uradno priznane risbe Franceta Stareta iz leta 1955. Do danes so bile narisane tri risbe. Prva je delo avstroogrškega kustosa in je bila ob situli temeljni vir raziskovanj njene povedi od 1883 do 1955, druga pa je bila temelj raziskovanj med leti 1954 in 2017.

Odkril sem napake strokovne risbe in 17. 2. 2016 Narodni muzej opozoril nanje. Najprej sem jih našel pet, kmalu zatem pa sem jih obvestil o dvajsetih napakah in jim poslal raziskavo o njih. Večino napak so s strokovno risbo Ide Murgelj z izdajo kataloga 23. 12. 2017 odpravili.

Narodni muzej Slovenije je na svojih spletnih straneh še leto in pol kasneje objavljaj staro, torej prejšnjo risbo. Novo risbo so izdelovali skoraj leto dni. Spodbudo za prenovo risbe so dobili od mene, avtorja te knjige. Kakor koli – pred nami je nova, zelo kvalitetna strokovna risba, ki razkriva marsikatero slabše vidno potezo tolčenja v tanko bronasto pločevino samega originala. Ima sicer nekaj napak, a omogoča kvalitetno in jasno prebiranje večine zgodbe. Dr. Mojca Jereb je

konec leta 2016 objavila pregledno knjigo, almanah vseh halštatskih bronastih artefaktov, najdenih v Sloveniji, in je vanjo vključila tudi napačno risbo Franca Stareta.

Peter Amalietti: *»Čim starejša je beseda, krajša je, najstarejše besede pa so najkrajše!«* Vaško situlo Narodni muzej nerodno imenuje z »vedrica«. Vedrica je novejša beseda, ki naj bi bila pomanjševalnica besede vedro. V slovenskem pravopisu dobimo podatek, da je bilo vedro nekdanj merska enota za 30 ali 60 litrov tekočine. Torej, vedro je 30-litrsko in vedron 60-litrsko odprta posoda z ročajem.

Za Vrč Vače je značilno, da je oblikovan na številu 3, saj je poved narejena v treh pasovih, izdelan je za nošnjo treh litrov tekočine, višina z dvignjenim ročajem je okoli 33 centimetrov, brez ročaja 24 centimetrov. Glede na to, da je bilo v situli z Vač lahko 3 litre tekočine (višina 23,8 cm, dno 13 cm × največja širina 23,3 cm), je izraz vedrica verjetno napačen. Sam situlo, ki je latinskega izvora, poslovenim z vrč.

KLJUČNI SIMBOLI SLOVENCEV

Slikovna pisava Vrča Vače razkriva starodavno predrimsko kulturo na naših tleh, obenem pa se dotika ključnih današnjih identitetnih simbolov Slovencev, saj je del naše osebne izkaznice in potnega lista. Podrobnejši ogled Vrč Vače ter

analiza videnega nam pove, da je izdelan izjemno natančno, verjetno po predlogi, ki je to natančnost omogočila. Samo tolčenje po izrisani risbi v bronasto tanko pločevino je to natančnost risbe vanjo tudi odtisnilo. V ustnem izročilu se je poleg tolčenja ohranil še izraz bočkanje, kar sem izvedel iz pogovora s članico družine praprageda ... Janeza Grilca, ki je ta vrč tudi našel. Natančnost in mojstrstvo izdelave je služilo namenu kvalitetnega slikovnega sporočila vsakomur, ki si ga je ogledal. Vrč je služil ritualu starokeltskih vladarjev na naših tleh.

2

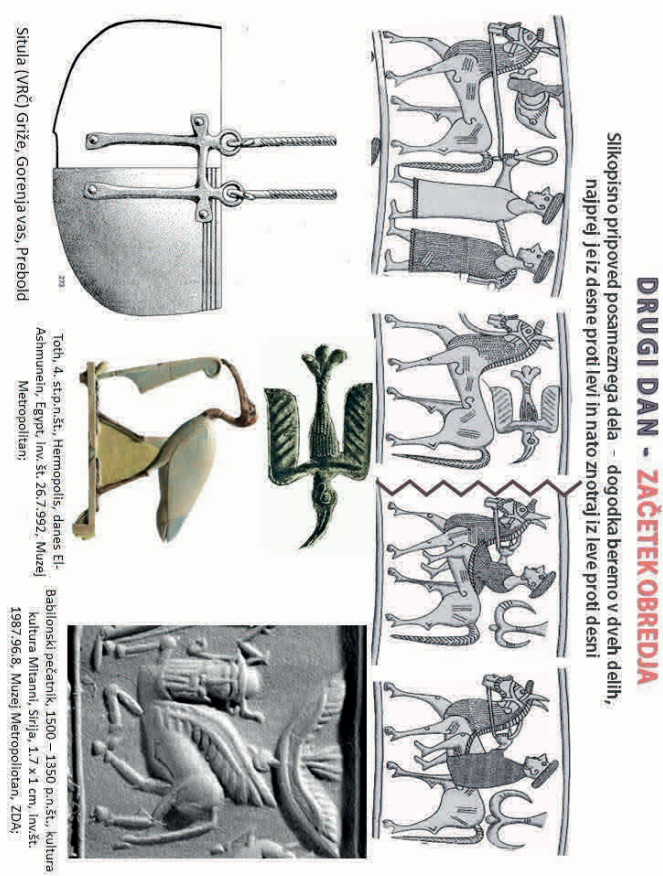
Usmrtitev konja v Vačah

Na Vrču Vače vidimo šest povedi. Uvod in prvi dan, ko so udeleženci starodavnih obredov prišli na Vače, smo si ogledali v prvem poglavju. Sedaj pa si bomo pogledali levi del zgornjega pasu slikopisja. Spodnjo poved slikopisja sem dogradil z navpičnim branjem podob, proučevanjem več starodavnih situl (vrčev) in drobnih podatkov, kot so število zarez, nastalih pri tolčenju podob ...

Z metodo denotacije – natančnega opazovanja, zbiranja podatkov in vizualizacije le-tega – sem prišel do spodnje povedi:

DRUGI DAN

Drugi dan so zgodaj vstali, zajahali konje in glej! Ptice so nizko letale, saj so lovile mušice. Med knezi je kot zadnji jezdil tudi postarani gospod – Don vojvoda v beli halji, s knežjo čepico na glavi, saj je bil tokrat enak vsem drugim – knez. Skromen, vase potegnjen, premišljuje o minljivosti življenja. Tudi njegov konj je izgledal tak. Bila sta tiha, zamaknjena, a kot zlita v eno.

Pred njim je jezdil kandidat za novega kneza knezov - vojvodo. Tako on kot njegov konj - mladosti in življenja polna. Precej verjetno je, da so konje v dresuri pomerjali na velikem travniku na Kleniku, tudi zato, ker je v neposredni bližini odkrit grob gostitelja obreda.

Napeta vrv s slikopisja, ki jo v roki drži Beli pater oglejski (imenovan tudi Beli) z gladkim oblačilom, govori, da je konj dresiran. Nogo ima tik pod repom konja, kar govori, da je njegov gospodar.

Vrv je v roki zvita v obliko anka (ANGHA) – ključa življenja in smrti. Ta ank pa je deloma drugačen kot egipčanski, saj bolj kot egipčanski, pa tudi številni keltski, ki jih najdemo na primer na držalnih drugih podobnih vrčkov, spominja na šivankino uho. Šivankino uho je drobna lina, skozi katero vidimo kvalitetnejše in jasnejše. Skozi pa lahko leti samo duhovno bistvo človeka ali živali, očiščeno navlak.

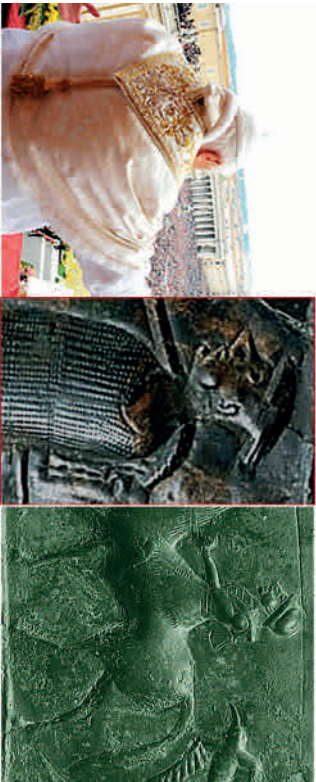
Oglejmo si še ptiča, ki je kot nekakšen vrabec. Visi s stropa, obrnjen na hrbet. A na hrbet obrnjen ptič je lahko samo ptič, ki umira, oziroma je mrtev.

Za Belim patrom stopa knez, ki je na patrovi vrvici, saj je njegov učenec. Konec te vrvi ima knez učenec preko ramen in se na hrbtu zaključuje s cofom. Cof govori, da je sodnik. Tudi danes podobne cofe srečamo pri papežih in duhovnikih na sploh. Ta cof je simbol sojenja in govori, da je bilo prvaku med konji sojeno.

Nato pa so odjezdili po strmem hribu v dolino proti rečni strugi. Tu se je zgodil najhujši preizkus v spretnosti, vzdržljivosti in moči. Med priganjanjem so si konji med rečnim kamenjem namreč »lomili« noge.

Je prvak med konji dobro opravil te hude preizkuse? Je bil še naprej navdih vsem ostalim?

COF KOT SIMBOL BOŽJEGA SODNIKA PAPEŽA, VOJVODE, FARAONA

na hrbtu Papeža PASTIRJA
 Pavla II. med pozdravljanjem
 svojih častilcev, Vatikan.

**„IZZA MENE JE MOJ COF
 ENOSTI Z BOGOM NEBA
 IN JAZ PREKO NIEGA SODIM!“**

Cof na hrbtu novega Vojvode, Vrč Vače, in desno vojščaka
 na situli Certosa, okoli 5. st. pr. št.

Cof nad glavjo, Puseamnes, Tenis; in desno del ogrlice
 Tutankamona, okoli 14. st. pr. št.

Cof kot simbol božjega sodnika. Levo je cof na hrbtu papeža pastirja Janeza Pavla II. med pozdravljanjem svojih častilcev v Vatikanu; v sredini na hrbtu novega vojvode na Vrču Vače, desno pa na hrbtu vojščaka na situli iz Certose.

Je še naprej tisti, ki naj daje seme za razplod vrste? O njegovi usodi govorijo druge upodobitve. Izza prvaka namreč hodi novi izbranec – konj, nad katerim je ptica z Ibisovim kljunom mrtvih. Cof na hrbtu je, kot rečeno, simbol sojenja. Ptič na hrbtu pa simbolizira dušo bitja, ki po njegovi smrti leti skozi ankovo »šivankino uho«.

Krogec namesto kril »viseče ptice« (vrabca) govori, da se del duše spremeni v točko in da je

zemeljska pot uma, ki je osrednji del duše, s tem dokončana. Rep simbolizira novo rojstvo in UM kot del – srčika – duše se vrača; to nam razkriva tudi sama beseda UMRE, če jo razdelimo na dva dela: UM in RE (ponovno). Postopek usmrtimev konja budno spremlja BELI PATER z ankom.

SLOVENSKA STROKA O VRČU VAČE

»Včasih pa je pokojnika v onstranstvo pospremil celo konj.«
(dr. Peter Turk, glavni kustos Narodnega muzeja Slovenije,
2005: *Podobe življenja in mita*)

»Na čelu stopa konj, ki ga na dolgih vajetih vodi možki.
Nad konjem je upodobljena viseča ptica. Drugi možki, s sekiro
na ramenu, vodi konja na povodcu.« (Inštitut za arheologijo
ZRC SAZU)

Drugi dan se je odločalo o usodi sedanjega prvaka med konji – prvega žrebca. In svoje mesto je moral prepustiti mlajšemu, vzdržljivejšemu ter spretnejšemu v dresuri in preizkusih. Če je knez – kandidat za vojvodo dosodil pokončanje (konec zemeljskega bivanja), je dobil njegov rep in s tem okras čelade. Ta rep je pomenil poskus priklica duha konja, ki naj bi ga prevzel nosilec repa. Zato ni čudno, da so nekatere kneze, vojvode, konjušarje upodabljali kot kentavre, saj so bili tudi duhovno kot eno s konjem. Konji so bili za kneze izjemnega pomena in zato so jim posvečali veliko pozornosti. Jezdenje čez drn in strn, spretnost jezdenja po

STARODAVNI MRTVAŠKI PLES?

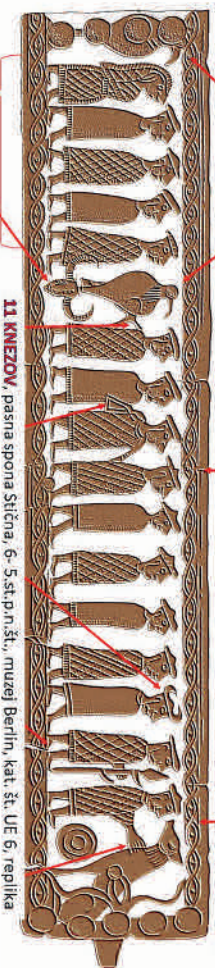
Simbol ponovnega rojstva, otrok

11 OSEB se obkrožja in 12. poplesavajočih okostnjakov v procesiji mrtvaškega plesa, 15. st., Hrastovlje, NMS

PTIČ - ŽARA

Simboli: „Vse teče se iz enega v drugega prelivaj neskončnost bivanja.“

PES – varuh DOMa narave in prehoda, zamenjava vlog z umom kneza

Tu vidimo staro keltski odnos do »smrti«, pa tudi podobnosti z mrtvaškim plesom okostnjakov ter prestrašeno, kljubovalno hojo upodobljenih oseb v smeri zaključka zemeljskega bivanja. Obe upodobitvi ciklusa ŽIVLJENJA in RAZKROJA sta podobni, saj obe govorita o ponovnem rojstvu Uma ... Enajst knezov na pasni sponi iz štčne sovrpada z enajstimi osebami na Mrtvaškem plesu iz 15. stoletja.

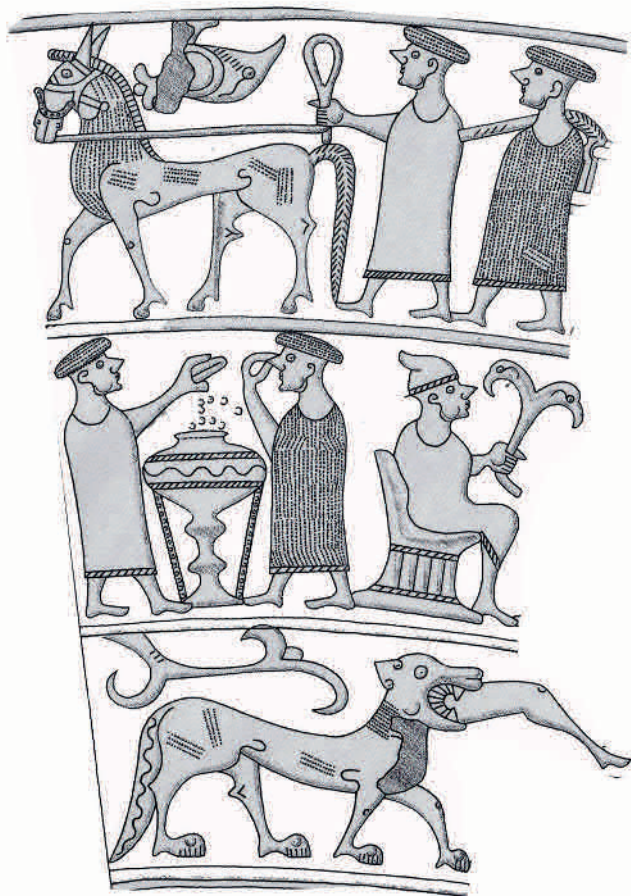
reki, polni proda in kamenja, je za konja skrajno nevarno, a za jezdeca včasih nujna in odločilna prednost pred tekmeci in morebitnimi sovražniki. Ravnali so se po naravnih zakonih, po katerih narava daje telo in ga tudi jemlje, ko postane za osnovno poslanstvo nesposobno. Okorno, pohabljen, od starosti nemočno ga dohiti »veliki pes« – smrt in nato sledi potovanje Uma ter dela duhovnosti živali/človeka in temu novo rojstvo kot veliki cikel stalnega prerojevanja (energij). Glej vitice vinske trte nad VELIKANSKIM PSOM v tretjem pasu pod konjem. Vinska trta je oblikovana tako, da spominja tudi na simbol »lastovic«, bunkica med »krili« pa na nadaljnji razvoj ali novo rojstvo, novo duhovnost, novo ptico.

Na Vrču Vače najdemo tudi čudnega ptiča, ki lebdi razprostrtih kril nad novim konjem prvakom. Tudi ta simbolni ptič vsebuje v repu sporočilo novega rojstva, v kljunu pa sporočilo duhovnega potovanja oziroma smrti. Kljun je podoben kot pri egipčanskemu svečeniku smrti Tothu.

Ko so usmrtili dosedanega konja prvaka, so se konji vznemirili, a novoizbrani prvak je stopal še bolj samozavestno.

TRETJI DAN – UVOD

Ključ za branje je tu navpična primerjava slikopisnih likov.

»Tudi Sonce kakor KOTEL je; kar odvrže, je drugim hrana. V sebi kuhaš in zoriš in ko daš, od drugega dobiš, zopet si želiš.« Slikopisje na Vrču Vače se bere tudi navpično.

Slikopisna upodobitev obreda tretjega dne pritrdi domnevi, da je bil konj prvak usmrčen in nadomeščen z mlajšim in mogočnejšim. Spodaj, na tretji ravni, se simboli smrti še tretjič ponovijo. Tu je upodobljen mogočen pes s človeško nogo v gobcu, ki se končuje s kopitom jelenjadi. Torej sta lahko ubita tako žival kot tudi človek.

Konji so bili v tistih časih osnovno prevozno sredstvo; navezanost nanje in uporaba dresure sta tako povsem logični izbiri. Plenilci so konjušnike označevali kot manjvredne pogane, kentavre ...

Konjušnike so upodabljali kot ljudi konje – kentavre (Situla iz Eppana, atestinska kultura).

Kateri del usmrčenega nekdanjega prvaka med konji so dali v kotel pod njegovo upodobitvijo? Menim, da drobovino. In res, kotel je narisán neposredno pod njegovim trebuhom. Med kuhanjem je zelo smrdelo, a z dodatki zelišč in semen in potrpežljivim kuhanjem je bil smrad odpravljen. Zadišalo je po dobri jedi. In to je

sporočilo dobrega kuharja. Najprej jed lahko smrdi, saj neskladnosti zapuščajo kotel, ko pa vonj postane harmoničen in prijeten, takrat je jed skuhana.

IZBRANI KONJ JE BIL USMRČEN

Za namene javne ritualne usmrčitve postaranega konja so kot kaže uporabljali posebne sekirice. Na sekirici vidimo značilnega keltskega konja oziroma belega kraškega konja, za katerega je poleg vzdržljivosti in plemenitosti značilna ovnovsko oblikovana glava. Ta pasma slovenskega konja je zaradi sistematičnega križanja z drugimi, predvsem madžarskimi in arabskimi konji, plenjenja legel konjev in predvsem kobil z rodovnikom, na začetku devetnajstega stoletja izumrla.

O kraških konjih je leta 1689 pisal Valvasor v XI. knjigi *Slave vojvodine Kranjske* na 304. strani beremo: »Če človek jaha iz Ljubljane do Št. Vida na Reki (danes Reka) po ravni deželni cesti z nemškim konjem, je ta konj potem čisto zvit, trd in ni več sposoben, da bi šel naprej. Toda naši deželni konji, zlasti kraški konji, hrvaški konji in konji iz predelov, ki mejijo na Dalmacijo, pa tudi turški konji, so na take razmere navajeni in gredo mirno naprej, kot da gre za ravno polje.«

Bleiweis pa leta 1871 pri opisu konj v svoji knjigi *Nauk o umni živinoreji* pod črto sporoča: »Sloveni so od nekdaj sloveli kot izvrstni konjerejci.

ZDRUŽENI SIMBOL VRVI S COFOMA IN SEKIRICE GOVORI,
DA JE ŠLO ZA ZAPLETEN POSTOPEK IZBIRE PRAVEGA KONJA ZA ŽRTVENI OBRED
NA KONCU JE V KOTLU IZBRANI KONJ

Grab 697 Brandgrab

Žrtvovanje konja Kelti,
Halštatski grob 697,
Naturhistorisches Museum Dunaj, Avstrija

Faraonova sekirica za uboj človeka, Ahhotep,
najdeno v Dra Abu El Naga, Tebe, 16.st. p.n.št.

Že Homer hvali mule in konje Venetov (Slovenov),
kteri so pri svojem preseljevanji iz azijske
pradomovine v mali Aziji v tako zvani Paflagoniji
ob severnem primorju Črnega morja zaostali. Tudi
Veneti ob Adriji stanujoči so redili izvrstne konje,
in že za Rimljanov je slovela ergolia (kobilarna)
blizu Ogleja, brž ko ne na Krasu v današnji Lipici.

Stari letopisci radi trdijo, da se je v Lipici ohranila še »pleha« starovenetskih konj ... Iz Kmetijskih in rokodelskih novic razberemo, da je cesarska vlada dodeljevala konje v okraje ... Avstrijski nadvojvoda Karel je leta 1582 naročil šest lepih kraških kobil.«

V knjigi *Das K. K. Hofgestüt zu Lipizza 1580–1880*, izdani ob tristoletnici kobilarne, piše, da so imeli knezi Auerspergi v Postojni odlično kobilarno kraške pasme. V nadaljevanju je zapisan Stubenbergov opis kraških konj: »Zelo slavni so bili konji s Krasa, tako zaradi njihove moči kakor tudi njihove dolgoživosti, da so pogosto še pri starosti tridesetih let sposobni za delo.« (Šalehar, Žan Lotrič, Potočnik: *Prvotne, izgubljene, pretopljene pasme konj v Sloveniji*)

3

Posvetitev novega vojvode

Posvetitev kandidata za novega vojvodo naredita oba »očeta«. Tako Beli pater kot ostareli Don vojvoda. Kot je bilo že povedano v prvih dveh poglavjih, je Beli pater kandidata za novega vojvodo drugi dan obredov učil umetnosti izbiranja najboljšega konja. Stari prvak med konji je bil tokrat premagan, zato ga je kandidat za vojvodo pokončal.

Tretji dan so na odprtem prostoru obreda začeli s kuhanjem (dela) nekdanjega prvaka. Smrdelo je daleč naokrog, tudi prvemu med knezi, ki se je potegoval za položaj vojvode. Ob smradu – sicer umitih – notranjih organov konja se zamislimo nad lastno nepopolnostjo in minljivostjo. A če znamo kuhati, tudi na videz slabo jed lahko naredimo za harmonično. Beli pater je vodil tudi ta obred: učenje umetnosti kuhanja. V kotel je trosil začimbe in semena, da bi dosegel harmonično jed. In res, ko smrad iz kotla izpari in odvečno prekipi, se to tudi zgodi.

PREDAJA OBLASTI

Nato so knezi odšli v zaprt prostor gostitelja. Tako prvi knez kot Don vojvoda (imenovan tudi gospod, Belin) se usedeta vsak na svoj stebrič, na katerega je poveznjeno naslonjalo, ki je bilo verjetno iz lesa. Odhajajoči vojvoda se je usedel na stebrič s petimi utori. Število pet je simbol človeka.

V razširjenih utorih, verjetno meter visokega stebriča, so ključne osebe izročila ritualov takratnega ustoličevanja.

Podobnost simbolov v rokah, DON, sv. Donat, vzdano v zid farne cerkve v vasi Donat, pri Celovcu, Avstrija

Levo: Knežji stebrič, Grad Jagsthausen, cca 160. n.št., Nemčija

Kamniti knežji steber, ki je, kot kaže, visok točno en meter, pomeni sveto os, kamnitost tega stebra-osi pa njegovo dolgovечnost. Kamen ne samo, da zbira informacije, ampak informacije kot neuničljiva knjižnica tudi seva – žari. In zato so knežji steber upodabljali tudi z ognjem na njegovem vrhu.

Don vojvoda je združeval duhovno moč in znanje vseh knezov patriarhata. Kljub svoji izjemnosti pa je bil tudi on pod kožo samo človek, saj se je staral in sčasoma postajal vse bolj slaboten in nemočen. Svoj položaj vodje knezov je moral, podobno kot konj drugega dne obredov, odstopiti mlajšemu. Predaji oblasti sposobnejšemu je bilo namenjeno obredje posvetitve prvega kneza v novega vojvodo; na upodobitvi se s peto dotika prestola vojvode. Prvi knez sedi na stebriču s šestimi utori, saj prevzema oblast.

In že spregovori vojvoda v odhajanju ter svojemu možnemu nasledniku razloži umetnost duhovnega

kuhanja: *»Podobno kot si kuhal drobovino konja, se lahko »kuha« vsa bitja, ki so polna nepopolnosti; tudi ljudi, katerim boš vladal. Tako kot vsaka neobdelana jed mora dozoreti vsak človek – tudi narod. Zato jim kot pastir zastavlaj pasti, takšne rešljive, da bodo jutri boljši, kot so danes, jih poduči, kot sem te jaz sam, o preteklosti in prihodnosti, ki je tako kot pri ptici izbor vsakega med nami.«*

V rokah je vojvoda držal svoje žezlo, palico z dvema ptičjima glavama vsaksebi. Kandidata za vojvodo je namreč učil o dveh ptičjih svetovih: o svetu preteklosti in svetu prihodnosti. Prva ptica žezla simbolizira pregled preteklih, za človeštvo pomembnih dogodkov od prazgodovine naprej, ki jih lahko poznamo samo deloma (glej nezravnano kapo vojvode). Druga glava ptiča s kljunom »jastreba« gleda v nasprotno stran. Govoril je namreč o možnostih in ciljih prihodnosti.

Spodnji del žezla, ki je oblikovan v črko L, govori, da mu je vojvoda svetoval, naj bo zagledan v prihodnost.

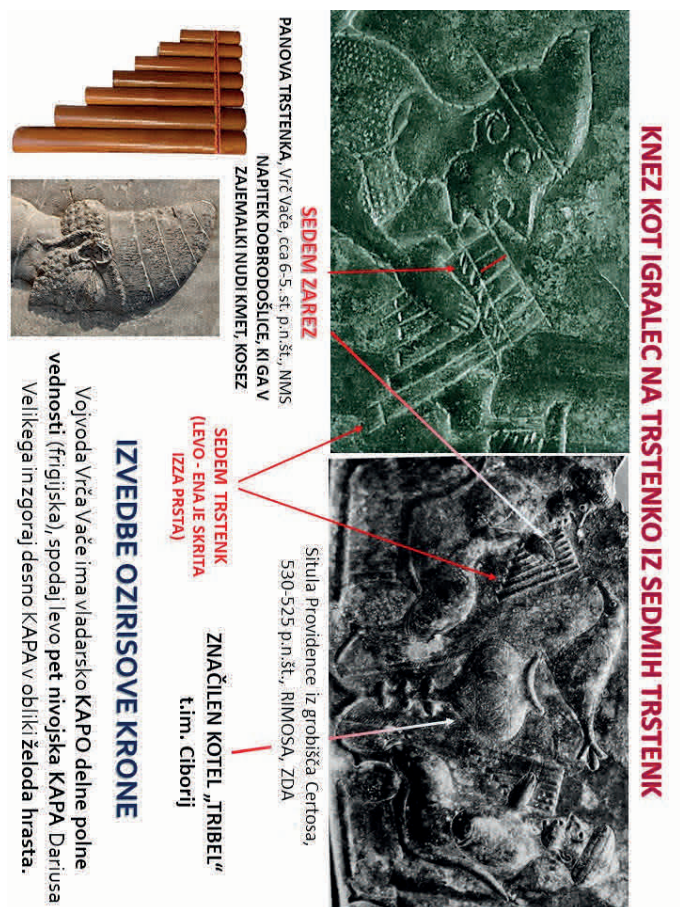
Nato je Don vojvoda s skrbnostjo gospodarja, ki lahko preda svoje žezlo, tiho opazoval blagoslov s krstom svečenice »žive«. Svečenica je pristopila h knezu z maziljenem v vojvodo, ga poškopila z vodo svojega srca, vodo izvira, ki ga je sama izbrala, da bo dovolj dober zanj. Takrat se je njena halja razkrila in videla sta njeno ženskost oblin. Knezu je bila všeč, zato je svojo nogo dal na

njeno in s tem potrdil, da se strinja s preizkusom spoznavanja z žensko, ki bo potrdil ali zavrnil, da je moški vreden ljubljenja.

KMET IN VOJVODA

Nato Don vojvoda odloži svoje žezlo, vstane in opazuje pogovor kneza s kmetom kosezom, svobodnjakom. Ta mu zastavlja težka vprašanja o svojem delu in hrani, ki jo kot kmet lahko nudi tudi gostom, kot je knez. Mogočna je njegova postava, brez kakršne koli kape, ki bi pričala o pomembnosti, saj je pomemben sam po sebi, že zaradi svojega dela, ki ga opravlja kot vrtnar svoje posesti. *»Glej, v roki vrč imam, v njej vodo, s katero zalivam svoj vrt, ali hrano, ko jo pridelam. V levici pa zajemalko imam. Z njo nudim ti hrano, tebi ali sebi, ko iz vrča obilja zajemam. A vse to je zaradi mojega dela. Kaj pa boš ti storil za to, da moj vrt in moje delo ostaneta, še bolj plemenita, kot sta že?«*

In knez mu odgovarja, kot da bi pel ali piskal na piščal iz sedmih trstenk. Nizal je svojo pripoved, kot bi stopal po stopnicah z ene na drugo: o deželi širni, da ni sam, da je tod veliko kmetov (1); da je prav, da med seboj sodelujejo (2); da je prav, da se veselijo in si najdejo čas tudi za to, saj je potem tudi njegov vrt vesel, če je sam zadovoljen in vesel (3); da je prav, da se tudi duhovno presvetli in

spoznava pomen duha v človeku (4); saj ga ravno to dela človeka in biser narave ter je naravi navdih in dika (5); in tudi narava sama zori prek človeka, če je plemenit in sposoben ljubiti tako njo kakor sebe (6); in obstaja smisel in je nedoumljiv in se imenuje ljubezen (7).

Kmet da zajemalko v vrč, jo napolni z vodo svojega častitljivega izvira in jo ponudi knezu. Ta se odžēja. In to potrdi njuno zavezništvo, da vsak na svojem urejata vrt. Kmet svoje posestvo, knez pa celo deželo in kot Don vojvoda tudi dežele drugih knezov celotnega patriarhata. S tem je ustoličen, stari vojvoda pa se umakne v sobo preužitka. Se nekako upokoji, a zanj skrbi »ŽIVA«, morda prav tista, ki ga je posvečala pred leti v Don vojvodo. Ona je njegova oskrbnica, mu jedačo priskrbi, mu vode srčne nudi in glej, tudi ona se z nogo dotika njegove. Spoznavala se bosta, tudi v spolnih radostih.

ŠTIRI POSVETITVE

Knez kandidat za vojvodo kleče z enim kolenom pokleka prejme štiri posvetitve:

1. Umetnost kuhanja je poleg fizične vsebovala tudi duhovno dimenzijo »kuhanja«. EL (Elohim). EL je simbol drobljenja v času vsega trdega – E – in gradnja lepote – L.

Beli pater oglejski pove: »Prisluhni skrivnosti kuhanja, moj knez: El je dober PEK in El – PEKEL je temelj razvoja sveta, v katerem se najdrobnejše prerazporeja v medsebojno najdevanje prek LJUBEZNI ENOSTI. S tem dozoreva v več, v lepše,

v smisel – prvotno ENO (EN O). Hlad je preizkus tebe kot osebe, tvojega kuhanja in vseh, ki jim boš kazal pot. Ko se HRANIŠ, tudi raniš. Hrana je k RA, k soncu namenjena. Tudi ti si malo sonce; vse, kar v usta daš – v silo telesa – osmišljaš in v toploto spremeniš ali vase vgradiš ali v tir (TIR = RIT) izpustiš. Podoben si Soncu na nebu, ki spreminja hrano v svetlobo svojo – v svetlobo novih iskanj enosti dopolnitev naproti.«

2. Po daljšem premoru tišine, preden pride stari vojvoda z žezlom dveh ptičjih glav v roki in pove: *»Glej, knez moj dragi, duh prednikov govori mi o izvijanju iz živalsko primitivnega v mogočno enost skupnega in naj tudi prihodnost taka bo – ljubeča, varujoča vsega, kar je presežno in dela nas ljudi presežne, svete. Bodi LUČ na našem nebu, upanje in os, da spomnimo se tudi sebe in luči, ki v vsakem izmed nas domuje v tej svetosti sveta, ki dom je skupnega. Prihodnost pripada tebi, mladi knez, upogni kolena pred veličino sveta, ki ga polagam ti v roke.«*

3. Posvetitev – krst s strani svečenice »Žive«, kot doživetje skrivnosti vode in njenega izvora.

Živa kneza poškropi in pove: »Je voda življenje, ves EL je (veselje), radosti in ljubezni – nežne, naivne in ljubke.«

4. Soočenje s predstavnikom svobodnih kmetov, ki mu zastavlja težka vprašanja in ga spodi iz svoje hiše ali pa pogosti, kot doživetje lepote, mogočnosti narave – skrivnost ila, iz katerega smo ustvarjeni, tako naše telo kot naše »korenine«.

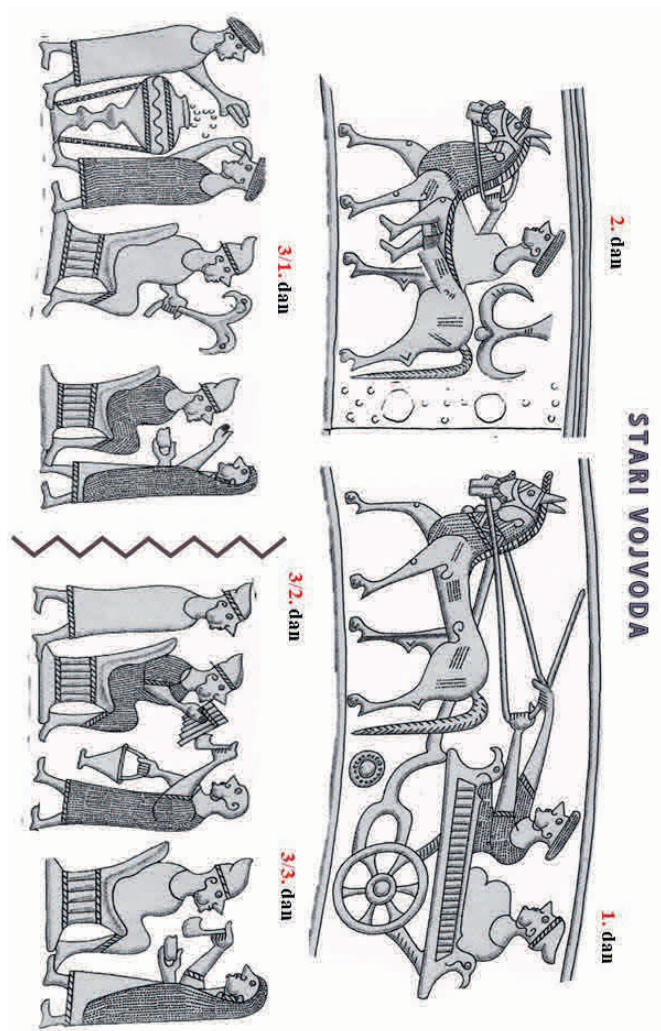
STARI VOJVODA

Stari vojvoda sodeluje pri vseh posvetitvah; aktivno le pri drugi posvetitvi, pri ostalih samo kot opazovalec, ob ustoličenju pred kmetom pa samo kot odločevalec. Nato pa dobi kamrico preužitka in oskrbo s strani druge svečenice »Žive«. To je bil vrhunec pomena Vač, saj so oddali prvega mečevalca novemu vojvodi in gostili vojvodo v pokoju.

Vojvoda, ki gre prek obredov in posvetitve novega vojvode v pokoj, nastopi na upodobitvah Vrča Vače šestkrat. Na sliki vidimo, kako se vojvoda s kočijo pripelje iz daljnih »Svaten«, simbolni venček rož pod vozom govori o rajskosti kraja, od koder prihaja. Ptici levo in desno kot zaključka voza pa, da je ptičji človek (tu je risba pomanjkljiva, saj sta kljuna na uradni risbi skrajšana).

Drugi dan je upodobljen na konju s knežjo čepico na glavi (ta del risbe sem popravil, saj je originalno viden samo del s krilom zaključenega netolčenega dela halje, ostalo je poškodovano –

iz originalnega vrča izrezano), saj obredu, ki ga vodi Beli pater, samo prisostvuje, kot eden izmed enakih knezov.

Tretji dan prenese znanje na novega vojvodo; v rokah drži žezlo z dvema pticama s podobnima jastrebovskima kljunoma. Takoj zatem ga vidimo, kako prisostvuje posvetitvi »Žive« in preizkusa pred kosezom, nato pa kot upokojenega in pogoščenega v izbi preužitka, saj je preizkusu pred kmetom kosezom prisostvoval samo do trenutka sprejema kneza za svojega. O njegovi šesti pojavitvi pa bo govor v naslednjem poglavju.

Vrč (situla) Providence, 6. st. p.n.št., najdeno v Bolonji, Muzej Rhode Island, ZDA

**NAPITEK KOT „POGOSTITEV“
Z LASTNIM TELESOM
NUDI ŽENSKA SVEČENICA,
„ŽIVA“**

inter-poseid @ Vasilisa Straz

Svečenica „ŽIVA“ POSVEČUJE KNEZA, vrč Vače, 6. st. p. št., Vače, Ljubljana, Narodni muzej Slovenije

Živa in knez na Vrču/situli Vače in Vrč Providence, okoli 6. stoletja pred novim številom. ŽIVA: »Boš vse, kar si zaigral, pokazal in zapel, uresničil s svojim semenom na potomcih. Poslušala sem, imel navdihi si neba. In jaz kažem na tvoj spol in sprašujem: ZMOREŠ ALI NE?«

OSREDIŠČENJE CIVILIZACIJE

Prek ličenja posameznikov so starodavne kulture postavljale ideal človeka vsem drugim v skupnosti. Del »ličenja« in ustoličenja se je dogajal javno, visoke posvetitve pa v ožjem krogu in nujno potrebnem miru za ta duhovno intimnejša obredja.

Ideali, ki so jih predstavljali knezi – pa tudi ženske svečenice žive, matrone itd. – prek ustoličenja knezov ter na višjem nivoju vojvod, so postavljali civilizacijsko osišče in prek tega oblikovali nekakšen nadjaz, osrediščenost skupnosti z nenapisanimi, a moralno zavezujočimi, trdnimi pravili (os, red, išče enost). Ravno to osišče, ki ga predstavlja tudi sam kamniti knežji sedež, so napadli okupatorji. Rimsko cesarstvo je namreč preganjalo ravno vodje še nepodrejenih področij. Rimljani so kot dediči kretske-mikenske-špartanske kulture, ki temelji na babilonski, preganjali vse, kar jim ni bilo pokorjeno. Vse, ki so se zoperstavljali njihovi ideologiji, so označevali za pogane, barbore, ki so vredni vsega prezira in morajo biti pregnani ter iztrebljeni ...

Ko je bil rimski imperij na višku ozemeljske moči, je zasedal večino ozemlja delovanja nekdane prosumerske, feničanske in tudi keltske kulture. To »nepravo kulturo« je imperij postopoma brisal, agenda izbrisa je bila in je še danes aktualna in se lahko izvaja prikrito.

Prvi mečevalec je bil z Vač

Slikopisna pisava, prek katere so vojvode in knezi upodabljali svoje rituale, je bila uveljavljena in prevladujoča tako med Eneti – imenovanimi tudi Kelti – v severni Italiji kot tudi v Podonavju, z osrednjo alpsko regijo Slovenijo. Utišanje te civilizacijske kulture so Rimljani dosegli v tretjem stoletju pred novim štetjem ter zaključek – cenzurirano »latensko« kulturo Karnov, Japodov in Tavriskov – do prvega stoletja pred novim štetjem.

Simbolne slike so takrat vtiskovali, gravirali na bronastih predmetih, kot so vrči, čelade, nožnice mečev in nožev, pasne ploščice – spone, ogledala ... Ti predmeti so bili najdeni tudi v grobovih kot ključni opomniki pokojnikovega življenja. To umetnost Rimljani kot »razsvetljeni« okupatorji, uničijo najprej, tako da se namembnost vrčev spremeni v pivske posode, tu in tam pa tudi v žare, tako da se vrčem odvzame ročaj in se jim doda pokrov. Kmalu zatem pa se jo na ozemljih, ki so jih obvladovali, ukine. Kultura beži na sever in se do približno prvega stoletja pred novim štetjem ohrani kot latenska (La Tene; TENE = ENET).

Da se lažje vidi vsebina Vrča Vače (latinsko *situle*), je treba poznati tudi druge upodobitve

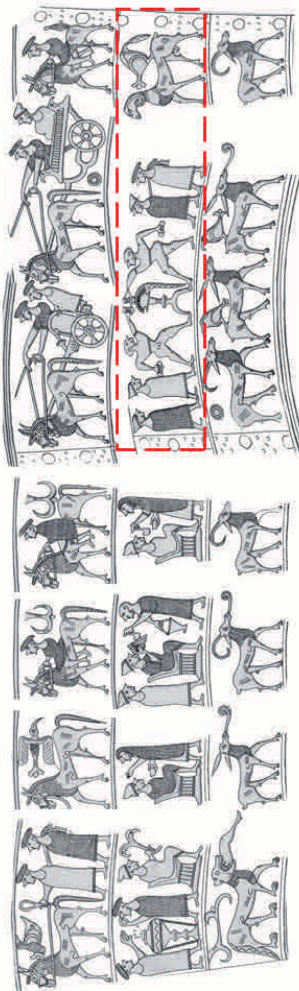
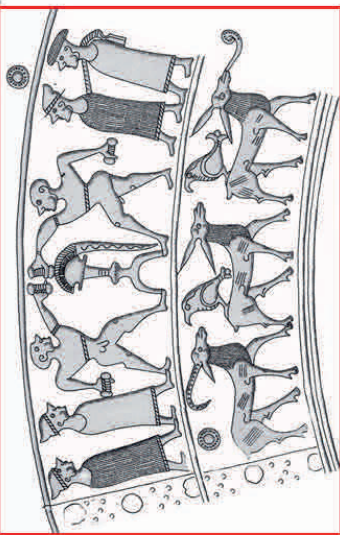
takratne kulture, imeti čut opazovanja, pri kakšni nejasnosti pa uporabimo »budno sanjanje«, seveda previdno.

ZAKLJUČEK RITUALOV TRETJEGA DNE

Na vrču Vače vidimo šest povedi. Kot rečeno v prejšnjih poglavjih, je bil prvi dan namenjen prihodu, ki je bil že sam nekakšna tekma, ter sprejemu pomembnih gostov. Drugi dan je bil namenjen izboru prvaka med žrebci. Tretji dan je bil namenjen trem učenjem in posvetitvam prvega kneza v novega vojvodo. Četrty dan pa prikazuje izbor prvega mečevalca – prvega bojevnika, nosilca meča.

Tretjega dne se obredno povzdignjenje kneza v vojvodo zaključi na »zemeljski ravni«. Tega dne na večer se utrujena in dobro razpoložena odpravita vsak v svojo sobo, tako novoizbrani vojvoda kot stari vojvoda, ki gre v sobo preužitka. Tu je tudi njega čakala svečenica Živa. Izmila mu je obraz in mu pomagala pri slačenju. Cilj je bil, da se očisti z njeno pomočjo ali sam ter da sleče svečeniško belo haljo in pokrivalo-klobuk, ki ga tu in tam, na primer pri vrtnih palčkih, vidimo še dandanes. Noč je bila namenjena ljubljenju z žensko. Detajl tega dogajanja je bolje viden na pasni sponi, najdeni na Magdalenski gori pri Grosupljem ali pa na

SEDEMDNEVNI RITUAL - ČETRILJAN

Strokovna risba Vrča Vače iz cca 5. st. p.n.št., mag. Ide Murgelj, NMS, je tu položena v ravnilo.

pasni sponi Brezje pri Trebelnem ali pa na vrču, najdenem v San Zenu v severni Italiji ...

PRIKRIT IN DESNO ODKRIT SIMBOL SPOLNEGA POŽELENIJA

Dotik nog kot prikrit simbol spolne privlačnosti posvečanega v Vojvodo in svečenice „ŽIVE“

Prikaz obrednega spolnega občevanja na vrču iz 6. - 5. st.p.n.št., Center za arheologijo in muzej Reticev San Zeno

Dotik nog kot prikrit simbol spolne privlačnosti posvečanega v Vojvodo in svečenice ŽIVE ter prikaz obrednega spolnega občevanja na Situli San Zeno, Italija, iz obdobja Vrča Vače, okoli 5. stoletja pred novim številom.

POMERJANJE MOČI MED HRUSTOMA

Četrty dan poveljstvo prevzame izbrani novi vojvoda.

Tudi tega dne se je ritual začel zgodaj zjutraj, ob jutranji zarji. Kandidat za vojvodo je pregledal ureditev kraja pomerjanja moči kandidatov za prvega mečevalca – dvorana pomerjanja moči, ki je pred tem služila kot hlevski prostor, je morala biti temeljito očiščena –, nato pa je odprl vrata končnega obračuna izbora prvega mečevalca. Ta mečevalec po izboru postane desna roka bojnih vrst vojvode. Posebno naklonjenost je izkazal belemu patru, ki ga je določil za sodnika pomerjevalcev. Ta je razdelil podvezice, ki so mišičnjakoma omogočale, da ni prišlo do pretrganja kit na roki in kile, tako da sta si jo nadela tudi preko trebuha. Nato je podučil oba kandidata o pravih igr:

»Na moj znak dvigneta utež, tako da je roka, s katero jo držita, iztegnjena. Najprej začnemo le z levo in nato po premoru z desno roko. Prvak drži utež nepremično nad grivo čelade. Na moj znak bosta odnehala in sledi počitek ter pogovor z novim vojvodo, da vaju spozna tudi na ta način. Nato sledi pomerjanje moči z desnico. Lahko določim, da se to zgodi večkrat v različnem vrstnem redu. Kot hrasta mogočna, kot hrusta močna sta navdih našim vojakom in kot vesta, smo ljudstvo, ogroženo od grško-rimskih armad na naših mejah.

Bodita bron, kot iz brona narejena, moč in dika nas vseh. Kdor izgubi to pomerjanje moči in veščin, se pokloni nasprotniku in mu služi, kot bratu svoje krvi, zvest in morebitni namestnik, če se prvi poškoduje ali v boju pade.«

Po govoru belega patra si je knez vojvoda oba natančno ogledal in poklepetal tako z izzivalcem kot z nosilcem naslova, klenim hrustom z Vač, ki ga bom imenoval Klenik, ki je tudi gostil obredje. Nad Klenikom pri Vačah pri Litiji je bil namreč najden njegov grob. Izzivalec je bil prav tako silen hrust – prvak tekmovanj med deželami v preizkusu z utežmi. Pogovor, rokovanje, preizkus mečevanja, nato pa se knez skupaj s svojo svečenico Živo odpravi k vojvodi v njegovo sobo preužitka, okrašeno z rožami, ki so tudi sicer krasile dogajanje ritualov. Droben venček rož na Vrču Vače simbolno priča o cilju – rajskosti in skladnosti-miru, kar morata vojvodi zagotoviti. Nasmejana, zadovoljna, da sta dosegla vsak svoje, sta si izmenjala prijateljsko dobrodošlico. Ženski sta obe v svojih rokah nosili dvojnik platnene halje kneza, s katerim sta bili, z vojvodsko kapo na njej. Kapo, ki je predstavljala določanje in iskanje smeri razvoja civilizacije dežel, ki jim je vladal.

Stari vojvoda je vstal v vsej svoji mogočnosti, novi pa poklekne z eno nogo, izreče zaobljubo služenja svetu in ljudem. In že se sproži zadrževano žuborenje besed, veselja, tudi objemi obeh žensk so se kar vrstili. Naši predniki so se namreč znali poveseliti in nazdraviti s svojimi srčnimi »radostmi«. Tu in tam je bilo slišati še zadnje nasvete, pa tudi kak dvom in modre odgovore vsakogar med njimi. Bili so kot družina – vesela, radostna in ljubka.

Do predaje oblačil je imel stari vojvoda še možnost, da si glede ustoličevanja premisli. Pooblastila za začasno vodenje bi dobil samo v primeru smrti ali hude bolezni novega vojvode.

Nato gresta novi vojvoda in stari vojvoda v prostor pomerjanja moči. Zamenjata oblačila, se preoblečeta in s tem je simbolno prešla moč starega vojvode na novega. Oblačila so predstavljala tudi duhovno dimenzijo, avro. Prisotni so videli prenos oblasti tudi na ravni oblačil. Stari vojvoda je bil v oblačilu kneza kandidata za vojvodo vseh knezov. Na Vrču Vače je upodobljen šestkrat, novi vojvoda pa sedemkrat, saj je tudi v prostoru pomerjanja moči in spretnosti menjal prostor. Nekaj časa je bil ob izzivalcu in nekaj časa ob nosilcu naslova. Izbral je svojega predstavnika vojske.

Rasno postavna moška sta kazala svojo moč z držanjem uteži nad čelado prvega vojščaka, ki sta jo krasila griva in konjski rep. Nepremično, vztrajno, tako da se niti ptiček, sedeč na sulici, zapičeni tik ob čeladi rituala, ne bi prestrašil (vidno na situli Providence 530–525 pred novim štetjem). Ure trajajoče pomerjanje moči, vzdržljivosti in vztrajnosti je bilo skrajno naporno. Začetno strašenje nasprotnika se umakne v premagovanje napora. Pót prekrije obraz in roke se vijejo, mišice postajajo trde, vse slabše prekrvljene, in na koncu se nekdo zlomi.

Upodobitve na Vrču Vače kažejo, da je bil ponovno izbran stari prvak, torej hrust Klenik.

Izza njega je upodobljen oven s ptičkom na hrbtu. Ptič ima v kljunu simbolno seme – tako rastlinsko kot človeško (moško). Oven predstavlja čredo ovac, ki jo je kot zmagovalec ponovno dobil; če bi boj izgubil, bi jo moral prepustiti kmetu, ki je bil zadolžen tudi za pogostitve.

Oba bojevnika sta bila gola, saj sta predstavljala tudi zaželeno rasno klenost, moč in skladno rast rodu. Tako vojvoda kot prvi mečevalec ter knezi so bili v javnosti zelo spoštovani in zanimivi ženskam za nadaljevanje rodu z lastnostmi, ki so jih takrat častili. To, kar še danes ve vsak vrtnar, se javno zamolčuje, a se je v narodnem izročilu ohranilo kot izrek, da »seme ne pade daleč od drevesa«.

MEČ IN PRVI MEČEVALEC

V času, ki ga obravnava slikopisje Vrča Vače, so narodi tekmovali tako v obilju in kakovosti dobrin kot v moči hrustov ter tudi v modrosti in duhovnosti svojih narodovih očetov – vojvod. Prek tega so dokazovali vitalnost naroda.

Pomen prvega mečevalca je bil v tistih časih izjemen. Prek spopada hrustov nasprotujočih si vojska so sprte strani lahko razrešile spore in se s tem izognile splošnemu prelivanju krvi in razdejanju. Premagani prvi mečevalec je bil v tistih časih velikokrat razlog za umik nasprotne strani.

Prvi mečevalec je bil nosilec izjemno velikega meča, s katerim pa je moral rokovati, kot da ima v rokah običajen lahek meč, ki ga zlahka sučemo hitro in spretno. Najdena je starokeltska utež s težo 6 funtov (2,7 kg) in tudi tako težak meč. Tudi na situli Certosa vidimo nosača treh velikanskih mečev in pred njim (izza treh žensk z balami na glavi) treh mož, ki so jih najverjetneje uporabljali,

saj edini niso opremljeni z ničemer. Ti meči so služili tudi nabadanju nasprotnika, imenovali so jih tudi nabodni meči.

Bitke so v šestem stoletju pred novim štetjem večinoma še potekale podobno kot med Goljatom in Davidom, seveda ob sodnikih, ki so skrbeli za pošteno bojevanje. Prvi mečevalec je z ubojem hrusta sovražne vojske lahko dosegel pobeg ali predajo nasprotne vojske. Navdušenje nad človekom, ki zmore biti »kalos« ali silno močan (prvi bojevnik) in »agathos« ali izjemno plemenit (vojvoda), je bil namreč osnovni, čeprav zamirajoči, cilj verjetja takratne še v rajski dobi živeče človeške civilizacije. Prvi mečevalec je vojak orjaške moči, železnih mišic, hrust, ki se je v prestižnem boju na življenje in smrt pomeril s prvim mečevalcem nasprotne vojske in je bil prvi obrambni steber vojske in njen navdih.

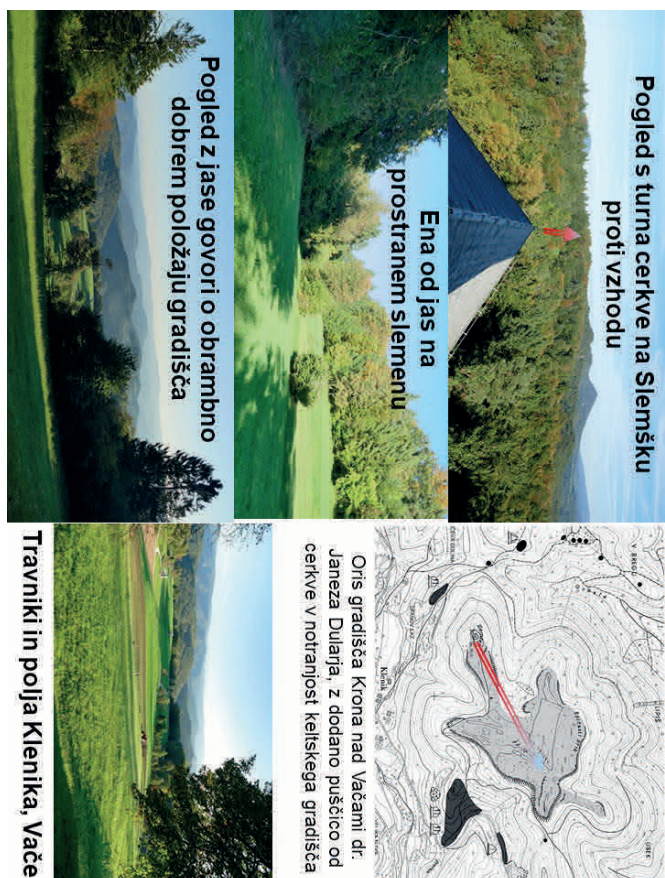
5

Slavje zadnjih treh dni v Vačah

Za nami so štirje dnevi ritualov, opisanih s sliko-pisno pisavo na Vrču Vače. Rituali so trajali sedem dni. Štirim zemeljskim namreč sledijo trije duhovni, ki jih je zaznamovalo tudi slavje velikega patriarhata Enetije.

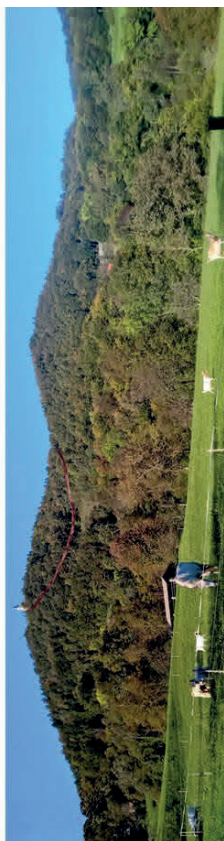
Oglejmo si kraj dogajanja obredij. Izvajala so se predvsem na 670 metrov visokem griču Slemšek, ki je s planotama Zgornja in Spodnja Krona obkrožen s še danes vidnim obzidjem starokeltskega gradišča.

Na Zgornji in Spodnji Kroni so našli tudi nekaj ostankov zgradb, tudi kovačnice. Starokeltskemu gradišču elitnikov je Slemšek s planotama omogočal zavetje. Dostop je bil namreč lažje ubranljiv in za napadalca težak. Grič Slemšek (beri »šlem«) je v takrat vojaško burnih časih služil kot dodatno varovalo – ŠLEM, saj je bila naselbina zaradi kotanje praktično nevidna, obenem je bila težko dostopna, sleme nudi pregled nad kotanjo, obdano z gorami okrog nje. Slemšek je tudi dejansko naravno geološko središče Slovenije, tudi uradni GEOS center je tik pod njim.

Na vrhu Slemška je dolgo časa kraljeval najmanj en VELIKANSKI HRAST, pod katerim je bila kamnita miza s knežjimi stebriči. Ob cesti, ki vodi do vrha »Šlema«, so keltski vladarji pokopavali mrtve in tu so našli večino poznanih ostankov takratne veličastne kulture v Vačah. Grobni pridatki starokeltske kulture, kot so čelade, sulice, kratki

KRAJ RITUALOV VRČA VAČE SLEMŠKO, ZGORNJA, SPODNJA KRONA

HRIB Slemško (ŠLEM) in KRONI z računalniško dodanim obzidjem keltskega gradišča nad Klenikom v Vačah, planoti sta izra slemena.

NANOŽNICA - stlačena vzmetna „zapestnica“ najdena v grobu Vojsčaka v Vačah, poleg 34,5 cm dolgega kačastega trupa je njen zaključek; desno: poskus rekonstrukcije dogajanja pod HRASTOM, tudi trojna posodica za pitje je bila najdena v Vačah

meči, ogrlice, pasne spone, fibule, zapestnice, nanožnice, vrči, kotlički ..., so večinoma po muzejih zunaj Slovenije, predvsem jih je veliko na Dunaju, v Berlinu in ZDA. Nekaj drobtinic ima tudi Narodni muzej Slovenije, tudi izjemno pomemben Vrč Vače, a kaže, da ne poseduje niti replik, javnost pa niti dobrih preglednih slik odnesenih grobnih pridatkov, raztrošenih po muzejih sveta.

ZAKLJUČEK ROČAJA VRČA S SIMBOLOM RAČKE

ΕΚΙΕΣΙΑΤΙΚΑΤΑΥΙΠ ΜΕΙΤΤΑΙΥΙ

Napis na platišču VRČA Providence, 530 – 525 p.n.št.,
višina 26,6 cm, muzej Rhode Island

↑ REP RACE

RACA pred in med potapljanjem na pasni sponi najdeni v Vačah, cca 5. st. p.n.št.,

NMS in desno v jezercu, Volčji potok

Vrč, Grob III/12, Kapitejska
njiva Novo mesto

Egiptčansko, 688 - 342 p.n.št.,
svečenica MA, kot Hator

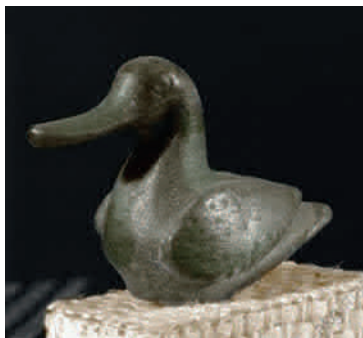

Simbolni detajli prstana svečenice
MA, Keltsko, 5. - 4.st.p.n.št., 3g,
muzej Metropolitan, ZDA

Kamnit keltiski KURAC:
Zbiranje moških „semen“,
4. st.p.n.št., cca 1.48 m,
Pfalzfeld, Renski
pokrajinski Muzej Bonn,
Nemčija

S četrtem dnem se zaključi obredje na zemeljski ravni. Sledijo mu trije dnevi na duhovni ravni; dva sta prikazana prek simbolov živali na spodnjem tretjem pasu Vrča Vače, zaključni dan pa je sam ročaj Vrča, na koncu katerega sta simbolna zavihka z upodobitvijo račk.

Raca, 10.–6. stoletje pred novim štetjem, Sublaines, Muzej St-Germain-en-Laye, Francija.

Glas o tem, da je izbran novi vojvoda in da je stari mečevalec s Klenika ohranil naslov prvega bojevnika, se je hitro širil po deželah takratne Enetije. Spodbujeni v veselje so prebivalci gradišča in tudi širne okolice še bolj skrbno krasili okenske police, balkone, ute s cvetjem, se veselili s petjem in plesom. Novi vojvoda pa je bil zaskrbljen, bil je namreč nekako na pol poti v dejanskega vojvodo. Skrb pa je bila globlja ...

PETI DAN

Novi vojvoda je težko postal kandidat za vojvodo, težko je postal prvi knez (med najverjetneje enajstim, glej pasno spono Stična), tudi ustoličenje je bilo vse prej kot lahko.

Vsak dan se je zato zbujal med prvimi, tudi kar nekaj noči je prekinkal zasanjan v svoj nov položaj, ki se mu je obetal. Zato je podrobneje obnovil povedi o Eneju, Svetem Drevesu, Sveti Košuti in Svetem Kozorogu in kako se jima uresniči srčna želja, da postaneta »Košuta«. Vsak večer je po ritualu večerne zarje, sprožanja »kresne noči« in zahvale drevesom posebej pozorno poslušal starega vojvodo, ko je vsem knezom, ki so prišli naokrog, pripovedoval zgodbe prednikov, pa tudi kakšno uganko jim je zastavil.

Petega dne je vstal še pred zoro in se v mraku odpravil do svetega drevesa, mogočnega hrasta na griču nad Klenikom. Tam se je usedel za kamnito mizo na knežji stebrič in na mizo položil pergament ter pripomočke za pisanje. Moral je narediti prvi vladarski pečatnik. S sabo je v torbi nosil še nanožnico – upodobljen simbol trupa kače, torej zaveze naravi. Upal je, da jo bo izbrani prvi vojščak sprejel tudi kot zavezo njemu. S seboj je imel še nekaj dodatkov za zaključek vzmetne nanožnice, tako da bo Klenik kar sam izbral ali glavo psa ali kače ali dvojnega obraza človeka. Vsak ima lahko strašen in očetovsko prijazen obraz in takega bo imel tudi hrust, če ga izbere. Prvega mečevalca bo namreč vzel s seboj v svojo rodno deželo – Oglej. Bil je v najtežjem položaju doslej. Po glavi mu je rojilo vprašanje, kako naj naredi svojo prvo vladarsko skico, ki jo bo spreten obrtnik

z bočkanjem (graviranjem) nato vtiskal v bronasto pločevino in izdelal sveti vrč. Duhovno oblast namreč dobi šele sedmi dan, ko ga bo uporabil.

Nato so misli odplavale drugam. Da je bil verjetno izbran, ker se vladarska moč začasno seli na sever Italskega škornja, saj so Romi (danes jih imenujemo Rimljani) prodrli že do Bologne, zavezniška Trakija je bila že skoraj povsem pregažena. Plenilci, brezkompromisni in zvijačni, z vojnama proti manj številnim in slabše oboroženim, s hujskanjem, podivjanostjo in vojnim plenom povezani v horde, so se navzven kazali kot kulturni in olikani ljudje. Lepo oblečeni – na videz prijazni volkovi. Še najbolj so bili uspešni, ko so za svoje cilje pridobili domače »trojanske konje« in izdajalce ...

Nato se je spomnil knezov patriarhata in jih na namišljeno drevo nizal enega za drugim, sam pa je predstavljal vrh. Dajati bo moral smernice razvoja civilizacije, ki jo vodi.

Toda širjenja idej prek simbolov še ni bil več. Že se je začelo svitati in kot naročeno prideta do

Dva obraza – starokeltsko gradišče na hribu Žerunšček pri Žerovnici na Notranjskem

njega Beli pater in »upokojeni« stari vojvoda. Skupaj odprejo ritual jutranje zarje. Vojvoda razpre roke, obrnjen proti vstajajočemu Soncu, in reče: »Naj drevo se v meni prebudi, do najgloblje biti.« Nato se obrne proti drevesu in reče: »Brat si mi po svetlobi.«

Naši predniki so častili sonce, ki so ga imeli za očeta, in vodo, ki so jo imeli za mater. Menili so, da je SVETLOBA »SVETLA za OBA«, tako za tistega, ki jo oddaja, kot za tistega, kateremu pade v oko. Menili so, da je Sonce neba povezano z drugimi Sonci, da je vsak kot MA, da si tudi TI kot MA, MA/TI ...

OBREDNI BOKAL

Vsi trije prvi možje Enetije nato gredo do mize, kjer je že bil obredni bokal poln medene grozdne pijače z dodatkom zelišč. Bokal je bil narejen iz treh med seboj povezanih čaš, tekočina v njem se pretaka iz ene v drugo. Zato najprej izmenjaje samo srebajo, vsak čisto majhen požirek, da se tekočina ne razlije, nato pa takšna previdnost ni bila več potrebna. Odžejali so se. Bili so trojstvo: preteklosti (ostareli »upokojeni« vojvoda), verskih obredij (Beli pater) in vodenja v prihodnost (novi vojvoda, novi Don).

Stari vojvoda ga nagovori: »Glej, naš častitljivi vojvoda, gre za zvijačo, ki ni ne prva niti edina. Ne beli si glave, večina je že narisane, saj sem bil na položaju do konca tretjega dne obredij,« in mu

da izrisane podobe ritualov na ravni nekoga, ki je več vladarskih sporočil. Izrisano je bilo namreč enostavno, jasno, razumljivo, bistveno. Beli pater pa s seboj prinese izrisan prizor z velikanskim psom in vojvodo spomni na obredje kuhanja. On namreč vodi množične verske rituale. Skupaj so se smejali in še malce poklepetali, nato pa vojvoda v ozadju vidi Klenika. Oblečen je bil v oklep z mogočno čelado s konjsko grivo ter repom na glavi. Stal je na spoštljivi razdalji. Strežniki takrat umaknejo izpraznjen bokal in prinesejo štiri čaše.

Vojvoda vstane in pospremi vojščaka do mize, kjer mu pokažejo nedokončano risbo, ki bo kasneje krasila njegov vrč. Rokujeta se in izrečeta besede zaveze. Svojemu klenemu bojevniku izkaže spoštovanje ter mu izroči nanožnico, prefinjen vladarski okras iz 0,7 milimetra debele bronaste pločevine, ki z upodobitvijo kačjega trupa z zaključkom najverjetneje dvojne glave (zaključek je izgubljen) doseže dolžino 36 centimetrov. Kačji trup je ob koncu repa širok 6 in zgoraj 12 milimetrov. Originalna je samo za tretjino presegala notranji krog, današnja v Narodnem muzeju Slovenije pa za polovico. Izdelana je bila iz dveh delov in zaključka.

In prvi vojščak Klenik že snema staro zavezo in si na nogo nadene novo. Nanožnica je znak poslanstva prve obrambne črte varuhov kulture in predvsem staroselcev Keltov/Enetov.

SIMBOLIKA PSA IN KAPE

Stariši pes, "Kerbar" na Vrču Vače,
5. st. pr. št., NMS

Kako umirajo knezi, pasna sporna Stična,
6. - 5. st. pr. št., muzej Berlin, kat. št. UE 6

Pas kot varuh prehoda, Mozaik iz
Pompejev, hiša Verti, Muzej Napoli

Kudurrū (sumerski mejni kamen),
3. 200 pr. št., Muzej London, Anglija

Keltska ritula, 250 - 200 pr. št.,
Bragance, muzej London, Anglija

Izkanje odgovora prave prithodnje civilizacijske poti, PAN
in APOLON, 600 - 550 pr. št., Arheološki muzej Bolonja, Italija

Pes Kerbar, Heldeplatz, Hofburg
muzej cesarja Franca Jozefa

Simbol psa pod imenom Anubis poznamo iz egipčanske mitologije. Na Vrču Vače pa je upodobljen strašni pes Kerber, varuh zakonitosti narave, ki slábo tako ali drugače prebavi in ostanek – dobro – ponovno rojeva. Narava je tista, ki ustvarja, od katere smo odvisni in katere del smo (glej vitice vinske trte, ki prehajajo v simbol ptiča). Pes ima v ustih človeško nogo, ki se zaključuje s kopitom jelenjadi. Torej sodi tako človeku kot živalim na sploh.

Pasna spona s Stične govori, da so bili varuhi vrat v onostranstvo knezom prijazni. Umirajoči knez »psu« namreč seže do srca. Pes je sicer simbol varovanja gospodarja in doma, kar so takrat razumeli kot varuha zakonitosti narave v ožjem in najširšem pomenu besede, torej tudi sveta. Vsak, ki tako umre, postane del varuha – velikega PSA.

Psa pred vhodom v cesarske prostore avstro-ogrskega cesarja pa sta povsem podobna tistim, ki jih najdemo na vrču/situli Certosa. Strašna, divja in krvoločna. Situla Certosa je bila najdena v Bologni in kaže poraz Pana, oboževalca naravnih zakonitosti, in zmago Apolona, ki za vse težave obtoži preteklost in starodavne sumerske ... vladarje. Neskončno lep in pameten Apolon pa kaže tudi na pomanjkljivosti in nedozorelost narave, ne da bi upošteval, da je tudi sam del nje. Apolon pridobi ljudstvo in imperij Etrurije pade.

Pomen vojvod lahko proučujemo skozi primerjave kap, ki so jih nosili. Daleč nazaj je bila le-ta povsem zravnan »Ozirisova krona«. Hetitska (pa tudi en knez na pasni sponi iz Stične) ima poleg krone še simbolna rogova, kar pomeni, da ob izjemnem celovitem znanju, tudi magijskem, to znanje lahko udejanja s hipnotično ... močjo.

A s prodorom babilonske-kretsko-mikenske-špartanske kulture je ta kapa vodij prosumerske kulture vse bolj poklapana, vojvode pa vse bolj brez moči. Keltski Sončni voz kaže dva vojvodi, ob vsakem kolesu po enega, v izvajanju rituala jutranje zarje in večerne zarje. Njuna zožena kapa pomeni, da se »brusi« in da etnija težko obdrži napade konkurenčnih civilizacij. Okoli 5. stoletja pred novim štetjem pa je kapa enetskih vodij že zelo poklapana, saj se njih civilizacija umika in je kasneje pristala v položaju današnjih škratov.

SLOVENSKI JEZIK

Starosumerska misel se je ohranila v slovenskem jeziku, katerega temelj je KULTURA; če to besedo razdelimo, dobimo čaščenje – kult Ura, starodavnega sumerskega mesta. Pojem kultura je beseda, ki se uporablja v skoraj vseh znanih jezikih.

Moč pritajene prosumerske kulture je razvidna tudi posredno, na primer prek čudnosti slovenskega jezika, ki skriva kode starodavnega načina razmišljanja, tako narečni kot uradni, čeprav se v zadnjem času na hitro ukinja številne besede npr. »mater« v sodobnem slovarju slovenskega jezika ni več samostojna beseda, ampak samo še sklanjatev ...

Oglejmo si slovenščino prek poskusa poimenovanja posod, ki so služile kultivaciji odnosa

do elementa vode, skupinskim iniciacijskim doživetjem ter obrednem hranjenju.

Kaže, da so v daljni preteklosti, ki se je ohranila tudi v stari keltščini in med klanom knezov za časa Vrča Vače, tvorili besede tako, da so za želeno razlikovanje posameznih podobnih predmetov osnovnim korenskim soglasnikom dodajali poljubne samoglasnike. Tako bi lahko na podlagi poimenovanja posod prek K, T, L in N dobili imena za različne vrste kotlov: kotel (kot el – običajen kotel), kotlon (bolj trebušast), kotlin (manjši kotlon), kolin (za koline), kotlun / kotun (velikanski, redek kotel; takšen kot tisti – KOT UN), kôtu (kotel v obliki črke u – KOT U), ketil (kotlič za kuhanje nad »štedilnikom«); T, R, B, L – tribel (za svečeniški magijski obred kuhanja drobovine) ...?

Obenem so veliko dali na naglase, kar je še vedno del slovenščine. Zato so o tem jeziku govorili, da je »ptičji« jeziki.

Podobno dodajanje samoglasnikov pozna tudi sanskrt.

Prek slovenščine pridemo do pojmovanja temeljne lastnosti – sile, ki na dolgi rok ureja svet in se imenuje EL (hebrejsko: El, Elohim). Ključne slovenske besede, kot so cEL, dEL, bEL, pEL, sEL, zEL, žEL, pekEL, kotEL, vesEL, misEL, imEL, rekEL, angEL ..., nas opozarjajo na to, kakšne so vzporednice sodobne slovenščine s keltščino in izvirno proto-keltščino.

Osnovna razlika med kulturo Babiloncev in Sumercev je v tem, da so bili Babilonci usmerjeni v iskanje napak, Sumerci pa v dobro, ki je dopolnjujoče. Oba pristopa v medsebojnem izrivanju dosegata lepoto, ki obstane.

Hebrejska beseda ELOHIM, ki se bere z desne proti levi, je sama po sebi slikopisje, ki lahko pomeni ločevanje duhovnega in telesnega (Andrejev križ - smrt) in na koncu novo rojstvo (nove hiše - novega telesa) še večje lepote (L), kot je obstajala pred tem.

60-litrsko veliko vedro bi tako lahko poimenovali z VEDRON, to pa je tudi starodavna beseda, ki so jo za večje vedre uporabljali tudi Galci. »Vedron« na upodobitvi vrča/situle Certosa nosita s pomočjo palice dva moška, manjše 30-litrsko pa je lahko VEDRO, tega z rokama nosita moška. Vidimo pa tudi vrč, ta je primerjalno s Panom in z Apolonom nekoliko velik, a morda je to le poudarek njegove pomembnosti.

Izraz situla na prostoru Slovenije, kjer je bilo najdeno največ vrčev starokeltske kulture, je za sporazumevanje v slovenščini povsem neprimeren. Uporabiti bi morali vsaj dvojezično poimenovanje. V šestem oziroma petem stoletju pred novim

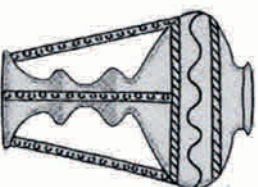
KOTLUN (?)

VELIKI KOTEL Keltoi je služil za kuhanje jedi. Gundestrup Cauldron, cca 300 - 150 p.n.št. La Tène (ENET). 69 x 42cm, 600 litrov tekočine (12 x 50 l). Takemu kotlu danes rečemo sod, ki predstavlja 10 starodavnih vedel, torej 600 l tekočine. Narodni muzej Kopenhagen, Danska

TRIBEL

Mačko Hrovat: „tribyl < treb- (trob) + -bi (končnica za moški predmet)“

TRIBEL Vrča Vače s tremi „nožicami“, simbolom prekipavanja vrele tekočine

KOTEL, za 50/60 litrov snovi,

grob Kančija, muzej Novo Mesto

Pozitkus poimenovanja starodavnih predvsem obrednih posod

Vrč (situla) Certosa

VRČ / VRČEK

VEDRON 60 l

VEDRO

prostoritine 30 litrov

VRČ

TRIBEL

VAZA

Vrček cesarja Ota II.

Sumerjska kultura
ilfroft s simboli
svetišča Dornuza,
cca 3 tis. p.n.št.,
Narodni muzej Fran

TRIBEL (Ciborij) s pokrovom, gomila 25 iz Sittene, Muzej Dunaj, izgubljeno

Levo **TRIBEL** na vozu in štiri lačke, 12.st.p.n.št., Arheološka mestna zbirka München, Nemčija

štetjem, torej ob nastanku »situle«, pri nas še ni bilo ne tujega imperija, ne Rimljanov, niti latinščine.

KOTLI so služili za kuhanje jedi – od velikega (kotluna?) s 600 litri, kakršen je Gundestrupski kotel latenske kulture (poimenovane po najdišču La Tene; TENE-ENET) iz okoli 300–150 pred novim štetjem, do **kotla**, ki je najverjetneje imel 10–12-krat manjšo prostornino, 50 do 60 litrov, kakršnega so našli v grobu Kandija pri Novem mestu.

Na Vrču Vače najdemo malce drugače oblikovan kotel, v katerem so kuhali drobovje usmrčenega konja. Postopek je bil del obrednega kuhanja »svojega k svojemu«. Ta poseben trebušast kotel je latinsko poimenovan ciborij. Ustrezno slovensko ime je TRIBEL, kot je predlagal Marko Hrovat: »tribъл < treb- (drob) + -ъл (končnica za moški predmet)«. Beseda TRIBEL nagovarja v trikrat samorojeni EL, oziroma BEL. Če je kaj na tem, so ob kuhanju drobovine obredno darovali trem elementom, nekaj je izparelo, se izžgalo, nekaj pa steklo na tla, po dolgotrajnem kuhanju je ostala gošča, primerna za jed kot okušanje, uvide novih možnih poti razvoja in prerokovanje.

Tudi na vozu čaščenja sonca na sredini vidimo velikanski kotel (»kotlun«), ki ga podprtega velikan Enej simbolno dviguje nad glavo, tako kot Prometej večni ogenj. Kotel je služil čaščenju hranjenja na način »svoje k svojemu«, torej, česar ne potrebujemo, naj odide; kar ostane, pa je tako

Keltski Sončni VOZ z mogočnim KOTLOM, „Strettweg Cult Wagon“, 7.st.p.n.št., najden pri Judenburgu današnje Avstrije, Univerzalni muzej v Schloss Eggenbergu, Gradec

manj strupeno in slajše. Keltski Sončni voz govori o povezanosti s svetom prek hranjenja. Svet nam daruje hrano prek Sonca in sonc na nebu nasploh, pa tudi vsega, kar pade na zemljo in ni SVETloba. Mi darujemo svetu svoje prek razmislekov, čutenj, vizij, občudovanj, priklicevanj, varovanj svetega,

kot to prepoznamo, naravi pa darujemo nižjo raven energij, kot je toplota, izdihani zrak, kot prekipenjanje med kuhanjem, drek in na koncu telo, ko segnije ali se ga upepeli. Hranjenje torej ni ubijanje. Hebrejski »Lo tirzah« se napačno prevaja v »Ne ubijaj«, saj manjka beseda svetega. Pravilen prevod je verjetno: Ne ubijaj svetega. Polovične resnice so »zastrupljeno jabolko« sporov. Razvoj zahteva stalno prenovo in do tega pelje hranjenje.

ENEJ

PADLI ANGEL - PROMETEJ LJUDEM DA SVETI OGENJ

Nad sabo kotel držim, kotel hrane naše,
hrepenenj, upanja, dejavnosti - ognja našega.

Zjutraj te pozdravljamo **SONCE**

- **jutranjo zarjo**, ki se nežno prikrađa
v naše doline in obsije naše vrhe,
kot plamen, ki prebudi nas v smisel bivanja.

Zvečer se tiho poklonimo **večerni zarji**,
ko odhajaš obiskovat druge kraje...,
nato damo poklon tvojim tihim
spremljevalcem - drevesom
in vsem, ki te častijo.

In nato tisoče kresnic na nebu
- tvojih bratov, po ognju in ljubezni.

Kotel »Eneja« je bolj odsekano odprt ter bistveno večji od upodobljenega na Vrču Vače, kjer vidimo vgraviran trebušast »tribel«, ki je, kot kaže, služil za izvedbo obreda uskladitve sprave narave (dodajanje zelišč med kuhanjem) in slovo – darilo nebu vsega, kar ni zemeljskega in kar usklajenega ostane za pojedino »zadnje večerje«. Enej, vojvode, knezi so v bistvu padli angeli.

Enetska kultura naj bi izginila, pa je vseeno tiho prisotna vsepovsod in neverjetno trdoživa (palčki, škрати, gnomi, vilinci, parklji, kurenti, ljudsko izročilo ...). Sledilci babilonskih kultov jo – porivani v strasti in kot fatalistični sledilci zapovedane »prave poti navzdol« razvoja posameznika, družine, skupnosti – še vedno strastno preganjajo. Ta agenda izničevanja vsega, kar teži k Raju, skladnosti, sodelujočnosti, veselju, milini, je podtaknjena s strani tako imenovanega skušnjavca in govori o nedozorelosti tistih, ki jo izvajajo. Peganjani so v položaju »padlih angelov«.

UMETNOST KUHANJA:
fizičnega, duhovnega

ČRNA KUHINJA je bila še v 19. st. simbol PEKLA, a nikakor ne negativnega

EL KOT PEK (PEKEL)

ELOV „ANGEL – DEMON – BOG“

Sumerško – Akkadski DAGON/DAGAN,
Tempelj Mari, 2.700 p.n.št., Ur, Irak,
Muzej London, Anglija

Vodja PARKLJEV – TRENTAR

Črna kuhinja in parkelj, Lizinjekova
domaćija, Kranjska gora, Slovenija

Na sliki vidite ČRNO KUHINJO, ki je bila še v 19. stoletju simbol PEKLA. V njej so se spokorili in preznojili prek dima in vročine člani družine in se tako znebili lastne negativnosti. Da EL je dober pek – PEKEL. Črna kuhinja je občasno služila seveda tudi dejanskemu kuhanju, peki, ogrevanju sosednjih prostorov, za sušenje mesnin ...

6

Prihod velike svečenice MA

Na tretjem slikopisnem traku Vrča Vače nastopajo samo simbolne živali. Živalski trak je zelo težko razlagati, saj tu nastopajo sanjska bitja, ki ne ustrezajo povsem realnim. Košute imajo predolg jezik, predolga ušesa, ptiček na njihovem boku v naravi nikoli ne sedi. Nad velikanskim psom so vitice trte ... Slikopisje na Vrču Vače nas prestavi v polje simbolike, ki jo lahko razrešujemo samo v primerjavi s križnimi medsebojnimi odnosi figur in s podobnimi upodobitvami predvsem tistega časa.

Branje podob s tovrstnim slikovnim primerjanjem pa je za nas »otroke« te tehnološko razumske civilizacije zelo težko. V času graviranja slikopisne pisave pred 2500 leti so imeli ljudje bistveno bolj aktivno desno možgansko poloblo, ta je povezana z dedukcijo, čutnim, iskanjem zakonitosti prek simbolov, sanjskim, glasbo ..., mi pa imamo predvsem aktivno levo, ki je povezana z matematiko, razumom, tehnologijo ...

Kako lahko nekdo, ki pristaja na nedostopnost spoznavanja energijskega vidika sveta, razume nekakšne žive sanje – vizije? Pristane na status delnega ali popolnega agnostika in veruje, da duhovnega ne moremo spoznati, zato se od tega

ogradi. Izza plank je svet enostavnejši, a osebno reven. Delež neznanega pa se v času manjša. Vsak, ki je del »Ela« in je KOT EL TI (Kelti), verjame v UM različnih stopenj dozorelosti in vizije pred »zasanjanimi notranjimi« oči. Zato so bili Eneti, Veneti ... tudi telepati. Rimljani pa so prisegali na RAZUM kot tehnično orodje, ki so ga povzdignili v samonamembnost. Ker Rimljani niso bili sposobni razumeti ljudstev v teh krajih, so jih imenovali NORI k UMu naravnani, torej NORIKUM.

Oboje, tako um kot razum, ima svoje prednosti. Dolgoročne cilje pa lahko postavlja samo um in razum mora biti orodje umu. Civilizacije, ki so se odrekle preizkušanju UMa – RAZUMU in se odločale samo na podlagi vedenj preteklosti, so zaradi neprilagodljivosti končale v rezervatih ter izumrle. Tudi starodavne predsumerske civilizacije MU (MU-UM) ni več. Tudi razum moramo ceniti in iskati tretjo pot. V dani situaciji moramo biti prilagodljivi. Današnji globalni procesi bodo sicer človeka in človeštvo zmleli. Čipiran, robotiziran ne bo imel več svojega poslanstva in bo zato nadomeščen. S tehnološko informacijsko revolucijo umetnih inteligenc je napočila nujnost združitve obeh sposobnosti.

In točno to nam »govori« kapa vojvode na Vrču Vače. Oglejte si jo, kako se zaključuje v obliko glavice »črva«. Naredil pa je VRČ, obrnjeno ČRV. Za črva, npr. deževnika, velja, da je prilagodljiv, saj

se prezahtevnim predelom izogne, a najde novo pot, je skromen, pa ob dežju vseeno prerije in zrahlja vso zemljo in jo pripravi na setev. V starih keltskih (halštatskih) grobovih je bilo najdenih več zapestnic in nanožnic, ki simbolizirajo črva, deževnika.

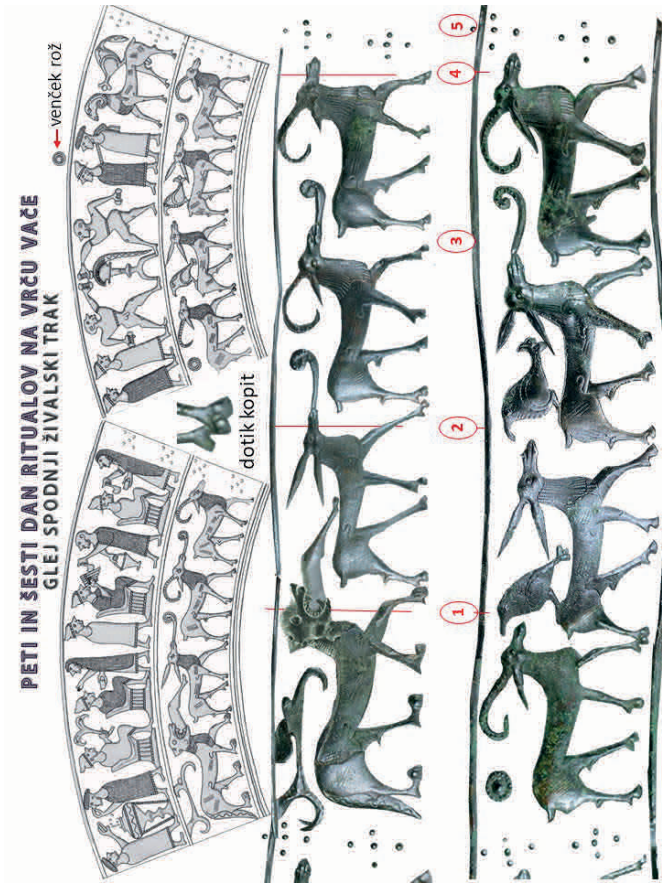
»Kot ČRV mimo kamnov potujem,
zemljo preoblikujem,
najdevam nove poti,
ki jih zate še ni.«

Slika nanožnic in v sredini zapestnic v obliki črva, najdeno na hribu Mihovo pri Šentjerneju v Sloveniji, hranijo ju v Narodnem muzeju na Dunaju v Avstriji.

ŽIVALSKI TRAK

Oglejmo si podrobneje tretji, t. i. živalski trak na Vrču Vače. Razdeljen je na dva dela, ki sta med seboj povezana v zaključeno celoto.

Prvi del: (1) NARAVA je tista, ki nas porojeva, oblikuje, preoblikuje v okusno »jed« ter nam vsem sodi. Tako je bilo in tako bo. Vsak je lahko pokončan, tako knez kot Košuta. (2) Zato se zavedaj svoje smrtnosti tudi ti ženska, ŽIVA, ki »bežiš« pred smrtnostjo (3) kot KOŠUTA, ki si namenjena premagovanju smrti prek novega rojstva. Uči se

VITICA JE SIMBOL BOŽANSKE NARAVE, KI JE USTVARILA TUDI ČLOVEKA

Situla Providence, detajl, cca 530–525 p.n.št.,
Arheološki mestni muzej Bologna, Italija

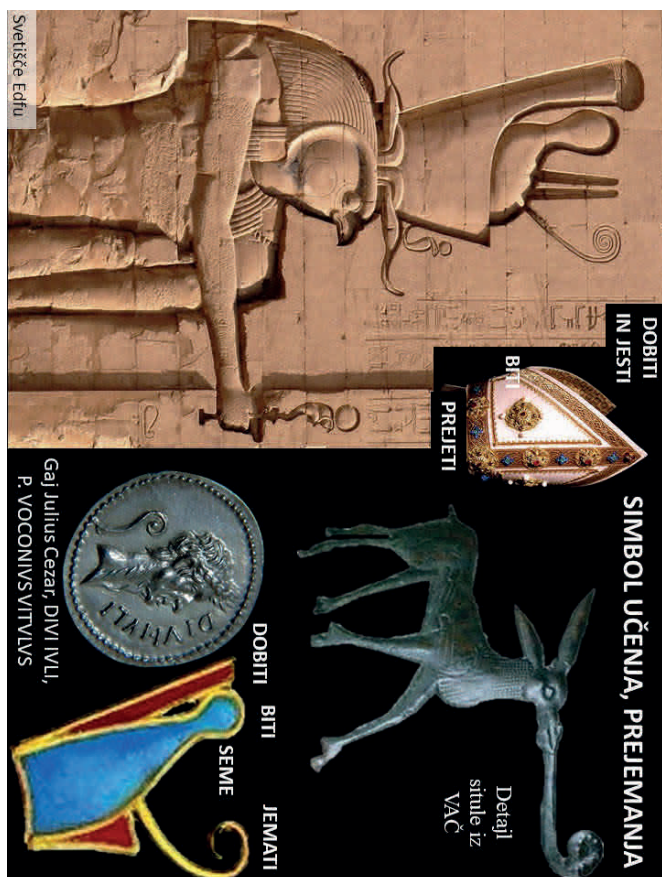

TRTA z mladimi viticami z navadno dvema ukrivljenima vršičkoma.
Je vzpenjača in pleza s pomočjo teh vitic, ki so lahko večnamenske.

iz starodavnih znanj kot od KOZOROGA in očeta svojega, ki se uči od (4) vojvode – ZLATOROGA, od (5) človeka, ki je vreden skrbi, pozornosti in ljubezni.

Drugi del: (1) Novega VOJVODO imamo, tega, ki rajskost nosi s sabo, kot venček rož nebesnih. (2) Ostro te opazujem s svojim umom, ko greš za mano. Polno je krepkih, postavnih, vztrajnih moških okrog. (3) In hodim z MA, ki ima vedenje o skrivnosti vztrajnosti, moči in ponosa, (4) njega, ki ima seme novega rojstva in premaga hude ovire na poti (5) v dobo življenjske sile človeka.

Drugi del nakazuje šesti dan obredij. Tu najprej vidimo kozoroga z venčkom rož nad svojim bokom, zato predstavlja ZLATOROGA oziroma vojvodo, ki je upodobljen v traku točno nad njim. Zlatorog se sooča s ptičem, ki sedi na boku košute pred njim. V njo je zaljubljen, kopiti se zato stikata. Obe košuti sta zaradi ptiča na boku ZLATI KOŠUTI, prva predstavlja svečenico ŽIVA, druga pa svečenico MA. Ptiča sta kot nekakšna poslanca – angela svetega Uma (danes rečejo sv. Duha), simbolizirata svetost, njegov rep pa novo rojstvo. Drugi ptič s srpastim kljunom sodnika ima rep privzdignjen med škarjaste uhlje, saj MA pozna skrivnost novega rojstva, ki je v obliki zamisli rojstva preroka. Ko svojo zamisel uresniči, postane čaščena kot Velika MAA.

Simbol »JEZIKA« kraljice MA-rije ima podobno poved kot dolg iztegnjen »jezik« ZLATE KOŠUTE. Simbolni jezik, česar v naravi seveda ne srečamo, govori o želji po učenju od kozoroga, ki stopa pred njo. Slika ene izmed vizij opatinje Hildegarde, objavljene v *Kodeksu Scivias* iz okoli 1165. leta, poudarja pomen jezika kot večplastnega simbola.

Slika govori o veliki Materi, ki ima na glavi kraljevsko krono. Iz ust porojeva otroka. Jezik je tokrat tudi v vlogi obljube, pa tudi besed pripovedi o Adamu in Evi – delitvi spolov, k čemur nas slika nagovarja prek simbolnega ločevanja dveh teles, Adamovega med spanjem, Eva pa je narisana brez obraza, ki naj bi ga v prihodnosti šele dobila. Z roko MA kaže na skrivnostne koncentrične kroge, s čimer poudarja razsežnost skrivnosti od nastanka zemlje naprej. K njej tečejo moški, ki hitijo pod njeno krilo. V krilu je že več moških glav, kar govori, da je spočenjala »brezmadežno«, torej tako kot tudi vestalke, z uporabo semen številnih moških izbrancev. Bila je porodnica prerokov ... KRILO kraljice VELIKE MA je simbol DRUŽENJA in HIŠE.

Košuta (KOŠ in UTA) je pravljico ime samice Kozoroga, kasneje tudi Jelena.

M A T I I R I A

M, MA, MAA - MAMA - MATERIA

MATI je MATI in ATI, MA si TI – MARIA.

Starodavna črka **Λ** simbolizira zamejen prostor – skupno „hišo“ za vse, **A** pa skupno „hišo“ razdeli na zgornji prostor za elito in spodnjega za ostale.

MA TI I RIA, keltski napis matere Arijcev, na kozarcu, ki je bil najden v grobu na Ptuj, Slovenija.

Prestol svečenice Velike MA

Prestol MA, lesen, 8.st. p.n.št., Romagna,
Muzej Civico, Bolonja

ČAŠČENJE NOVEGA ROJSTVA, Grob 1-2,
Muzej Verucchio, Italija

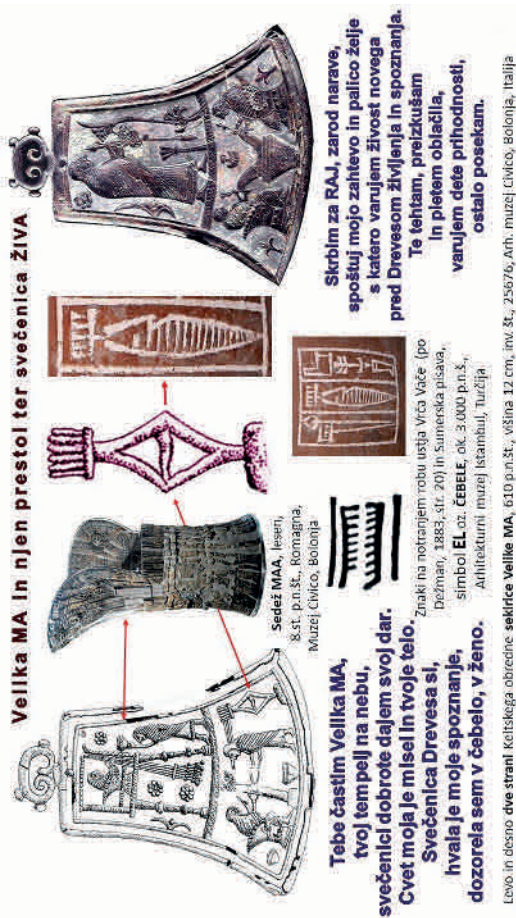

Prestol MAA, MATERJE, MATERE,
lesen, 8.st. p.n.št., Romagna,
Muzej Civico, Bolonja, Italija

Lesen prestol svečenice MA iz 8. stoletja pred novim štetjem je poln simbolov, a so zaradi preperevanja in poškodb slabše vidni. Svečenice so častile rojstvo presežnega otroka.

Veliko, nebesno varuhinjo etnije so Kelti imenovali MAA, pa tudi skrajšano M. Petega dne je v Gradišče prišla svečenica Velike MAA, ki so jo imenovali MA. Z njo so prišli tudi njeni štirje varuhi in spremljevalke ŽIVE. Prihod pred vrata gradišča je takrat bojevnik označil s piskom na rog.

Šestega dne se obredja in posvetitve dogajajo pred Uto gradišča nad Klenikom in v njej. Lesena Uta je stala na leta 1882 odkriti 40 centimetrov debeli

Na notranjem robu ustja Vrča Vače je vtolčenih nekaj simbolov, ki so primerljivi s sumerskimi, najustreznejši je sumerski simbol EL oziroma čeBELE, okoli 3000 pr. n. št. – Keltska obredna sekirica Velike MAA iz okoli 610 pr. n. št. je uradno poimenovana z zvonec (Tintinnabulum), poleg tega je na sekirici odkrit tudi lesen sedež MAA iz 8. stol. pr. n. št.

kamniti plošči, pod katero je bil grob ustanoviteljice gradišča. Pred Uto je takrat stalo novozasajeno drevo v čast novemu vojvodi.

Ob cingljanju zvončkov povorka prihaja proti svetišču MA, pred njeno Uto, na planoti Krona nad Klenikom. Prvi del poti je hodila pod baldahinom, spletenim iz rož in brezovih vej. In že se sliši: »MA SVETI NAŠO VERI, GOSPA SVETA, MATERIA ...« Pred novozasajeni hrast stopijo: svečenica MA, Beli pater

in stari vojvoda. Novi Don vojvoda jih je tam pričakal kot HRAST, ki bo v času postal mogočen. Pater je s seboj nosil bronasto sekirico, ki jo izroči MA – tisti, ki sprejme ali izloči kogar koli izmed članov vodij rodu, kot znak svojega gospostva. To je bil trenutek, ko je bil lahko tudi vojvoda povišan ali izgnan z gradišča in poiskati bi morali novega vodjo.

Vojvoda in MA si zreta v oči, dolgo, nepremično. Novi vojvoda – prvi knez pred njo poklekne z enonogo. MA vpraša: »Boš služil? Se boš podredil volji

Detajl iz bronaste sekirice
z veliko MAA.

življenja samega?» Glasno se sliši odgovor: »Služil bom življenju!» MA je slekla haljo, da je videl njeno čudovito ogrlico, zlati prstan na rokah in druge pridatke njenega veličastja. Predstavljala je blagost, milino, življenjsko silo in večno osebno mladost vseh, ki jih je kot velika mati v skupni DOM združevala pod sabo.

MA ga začne maziliti, dišavila ga je z nageljni, gorskimi in drugimi rožami. Prešerno nasmejani vojvoda je bil kot novorojen, oči so se mu kar iskrole, prekipeval je od ponosa.

MA pove: »Ti moj obraz čudovite mladosti, ki te bo spremljal v tebi samem vse tvoje življenje, vedi, da je vse eno in zato se v času vse uredi. Le vztrajati je treba na poti svoje človečnosti, dobrote do vseh, ki tega so vredni. Kdor napade našo etnijo, povej, da bo njegova usoda kot sekira z neba ali pa ga slej ko prej udari kot strela z jasnega, da bo sprevidel, da je napak ravnal. In takšen se nič več ne povrne, niti kot prah, niti kot um. Ljubezen sem in ljubezen obrani moj knez. To je zapoved Sveta, ki sveti in je svetost. Sonce zlato, knez moj, na usta ti dajem blagoslov poljuba medenega in na čelo ogenj kakor Č našega ELa mogočnega, naše skupnosti, našega O. Naj bo ti lepo.«

Nato ga objame in poljublja na čelo. Knez ji objame kolena, nato se je objemal zdaj z eno, zdaj z drugo. In zopet se šepetaje sliši: »Sonca zlata, knezi moji.« In na licih so se vsem pojavile solze sreče.

Zapestnica v obliki gosenice, najdena na hribu Mihovo pri Šentjerneju v Sloveniji; hranijo jo v Narodnem muzeju na Dunaju v Avstriji.

S seboj je MA prinašala veliko daril. Novemu vojvodi izroči presegajočo nanožnico v obliki črva deževnika, saj mora iskati nove poti, da bo zemlja lahka in da bo polje poleha, da bo etnija bogata z vsemi dobrotami, ki jih rodi. Izroči mu tudi zapestnico v obliki gosenice, saj je bil kot novi metulj etnije enega bližnjih Metulumov. Ogrlico z ovnom in presegajočo zapestnico, ki jo bo nosil v obdobju miru, dobi Klenik, novi prvi vojščak in up varnosti etnije Enetov. MA tudi njega objame in poljubi ter pove: »Človek si, človek in imel boš veliko otrok. Človek si na veke vekov.«

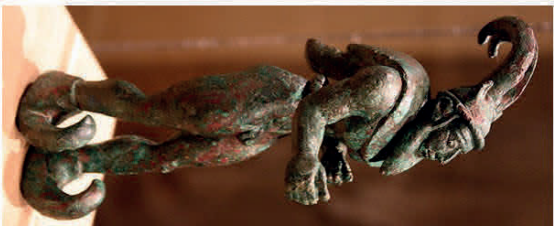
Klenik predstavlja zadnjega kozoroga živalskega dela slikopisja vrča, ki se konča s simbolom petih bunkic – znakom človeka.

Keltski čevlji 530 p.n.št., z naštim zlatim dodatkom zaklada iz Hochdorfa, Zgodovinski muzej Bern, Švica

Keltski čevlji, situla Benvenuti iz Este, 6.st.p.n.št., muzej Este, Italija

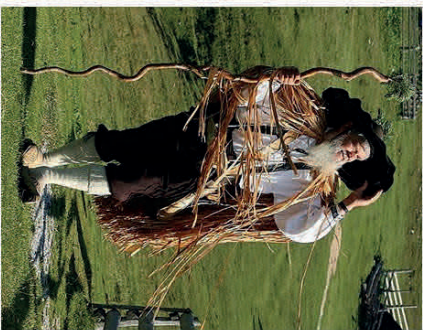
Elamitska kultura, 3.000 – 2.800 p.n.št., zbirka Guennol, muzej Brooklyn, ZDA

Hetitsko božanstvo strele Tarihunda, 9.st.p.n.št.

Keltski čevlji, Vrč / situla Vače 5.st.p.n.št., Narodni muzej Slovenije

Lesene cikle izdelane 1856 v Ratečah, Slovenski planinski muzej

Nato pristopi Stari s čevlji za hojo »po vodi« v rokah in pove:

»Noč ima skrivno moč, prinesel sem ti tvoje čevlje s prišitimi zlatimi krilci na njih. Obuj jih, vojvoda, in povem ti naslednjo zgodbo. Predstavljaš si, da letiš daleč v višavah in pogledaš navzdol. Sedaj si zaželi, da je tam spodaj vse urejeno, prerajajoče, kot sonce si vsakomur v uteho, spodbudo, da dobro hvališ in slábo grajaš. Si duhovno sonce, um, ki pomaga naši kulturi, da še naprej raste, v še lepšo našega EL. Poglej meje okrog sebe, tam se tvoj vpliv konča. Imajo svojo kulturo. Izbrali so jo ali pa so v njej pristali. Obišči njihove sončne vodje, morda naredite sonce uma, ki bo sijalo za vse kot eno ...« Nato poklekne z eno nogo pred njim in ga obuje.

Svečenica MA je imela zadnjo besedo, tokrat kot AVA (Hava) – tista, ki človeštvo združuje in pozna skrivnost rojstva teles, tista, ki pridobi slasti, da jih podari svečenicam etnije – in pove: »Veličina naše kulture ponika, se kot vodovje umika, je suša ljubezni, ki se kot otoki širijo naokrog. Eneti smo začeli veneti in zato se bomo poslej imenovali Veneti.«

VELIKA MAA KOT SKRBNICA RAZVOJA LUDI

Uradno: Keltška žvenklača,

Vinkov vrh, Šmarjeta, 6. – 5. st. p. n. št., Narodni muzej Slovenije

Velika MAA vozi Sončni voz materialnega sveta – MA – TERA
in njene svečence: **MA** ter dve svečenci **ŽIVA**,
poleg prve je **dete**, poleg druge **dekle**.

Uradno: Halštatsko žezlo Scepter,

Univerzalni muzej Joanneum Graz, detajli

MA in KOLO SPREMEMBE ČLOVEŠTVA,
preko spremembe otrok kar udejanja tudi preko **ANGELOV**

ŽIVA IN ROŽNI VENČEK

Svečenica Živa prekine turobni zaključni nagovor MA in nagovori vojvodo: »Si upanje naše, novi nosilec luči raja in smisla. Venček cvetov travnika nabereva, rože so raj enosti z lepoto sveta.« (glej dva venčka cvetov na Vrču Vače, prvi ob prihodu starega vojvode, ki pride iz Svaten, in drugega nad bokom kozoroga šestega dne).

Zatrapan do ušes je odločno kot ZLATOROG odšel na travnik za njo, kot da bi sledil ptici Duha, ptici neba. Zahtevna, ponosna kazala je pot in ni bila edina, pred njo je šla MA. Kot dva mlada kozlička sta skakljala po travniku, zbirala rože za skupni venček rož, se pričkala, katera roža je najbolj sveta in prava, se ljubkovala in ga končno nabrala. Vse to so opazovali: svečenica velike MAA, stari in Beli pater, gledali v nebo in tiho molili k soncem neba. Tudi sami so bili kakor

Vrč / situla Padova, detajl simbola cveta oziroma venčka rož, 700 pred novim štetjem, knjižnica slik De Agostini.

Simbol ženske (Zenska), med „cvetenjem“, Kopti

rože, ki molitev soncu, pa ne samo našemu, živijo vse dni.

Vojvoda gre sam v Uto, kjer na mizo položi venček rož in dokonča risbo vrča tako, da v spodnje zadnje šesto polje izriše samega sebe v podobi kozoroga z venčkom rož nad svojim bokom. Poskrbeti bo moral za raj, ki ga bo nosil s sabo. Nato izriše dve košuti, na katerih hrbtih čepi ptica. Morda žvrgolečega kosa. Ta ptica je UM, ki izbral je »košuto« – dekle, ki je um utelesila, in njeno predstojnico, učiteljico MA, ki je prav tako upodobljena kot Košuta s čepečo ptico na svojih bokih. A ta ptica ima kljun, ki ni nič kaj prijazen; je kot srp sojenja, dobrim prijazen in slabim neprijazen. Ima tudi rep, ki predstavlja zamisel novega rojstva med njenimi kot škarje ostrimi štrlečimi uhlji.

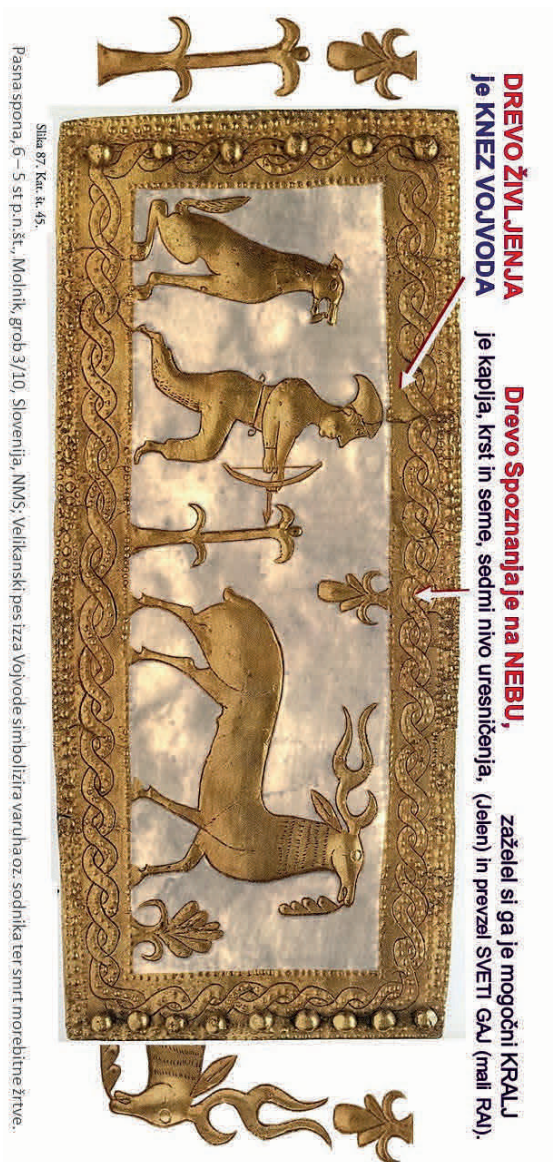
Sedaj pa mora oddati risbo mojstru izdelovanja vrčev iz tanke bronaste pločevine. Jutri bo namreč zaključek posvetitev. Najtežji in najbolj čudovit dan obredja.

Dan zalivanja drevesa življenja

Daljni predniki so imeli drugačne civilizacijske mišljenjske kode od tistih, ki prevladujejo danes. Poudarjali so pomen čutov: tip, okus, vonj, sluh, vid (po vrstnem redu razvoja čutov) in skrbno razvijali dodatni, šesti čut – zaznavanje energije. Tudi dandanes, če smo pozorni, se na nekaterih mestih počutimo bolje, na drugih pa nas preveva nelagodje. Iz zaznavanja in oddajanja energij pa so predrimske kulture naredile nekaj več. Ta več si bomo deloma ogledali prek obredja sedmega dne, ki ga preberemo z Vrča Vače in podobnih artefaktov.

Zaradi zahtevnosti obredja sedmega dne je tokrat bistveno več »pesniškega uvida« kot v preteklih razpravah. Sedmi dan je bila nedelja in dan prevzema duhovne oblasti novega vojvode. Dan zalivanja DREVESA ŽIVLJENJA pa lahko razumemo samo tako, da si ogledamo sam simbol drevesa življenja.

Pred nami je slika bronaste pasne sponse iz Molnika pri Grosupljem. Tu vidimo, kako vojvoda preganja kraljevskega jelena. Branje je zahtevno.

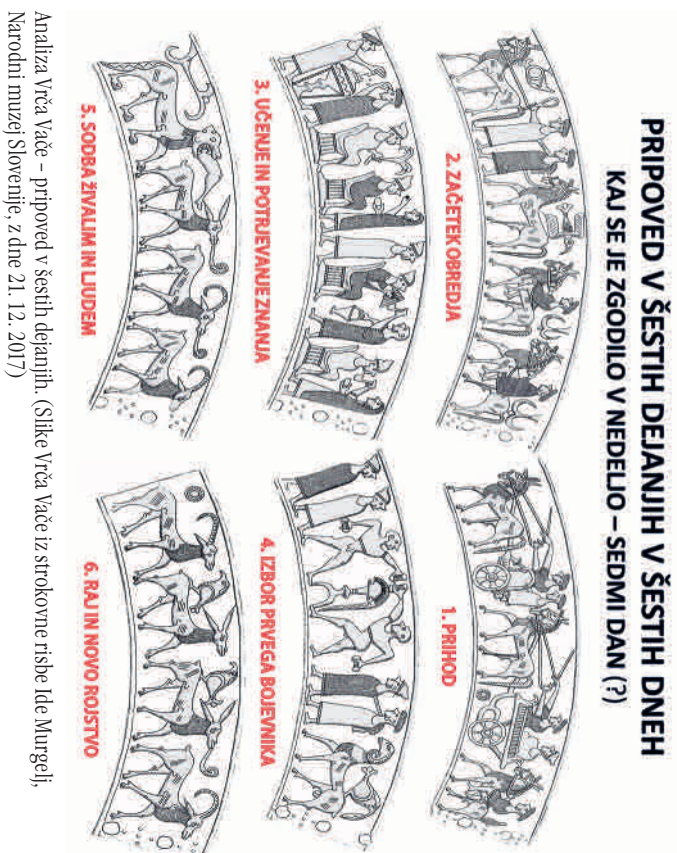

Če pa uporabimo ključ – jelenove rogove, lažje pridemo do sporočila slikopisja. Predstavljajmo si, da jelen poklekne z eno nogo tik pod kapljičastim simbolom nad sabo in obenem skloni glavo proti zemlji. V tem položaju rogovi postanejo nekakšna vaza kapljičasto-rastlinskemu simbolu, ki ga vidimo na sredini pasne sponse na njenem vrhu. Kapljičasto-rastlinski simbol predstavlja DREVO SPOZNANJA.

Poved sponse: Na obisk pride mogočni kralj. Sveti gaj vojvode mu je tako všeč, da ga hoče samo še zase. Sveti gaj je mali raj, na katerega je vojvoda zelo navezan, zato želi, da odide iz gaja, saj je zaradi tujca deloma izgubil stik z »drevesom navdiha na nebu«. Previdno ga izganja iz GAJA, rekoč: »Naj si sam ustvari svojega.« Pena iz gobca jelena je simbol zadnjega grižljaja – napoved smrti, pred njim pa je začetna oblika drevesa življenja jelena samega. Drevo življenja je vojvoda sam. Izganjanje jelena je na sponi prijateljsko, a ob izgubi trpi. Puščica namreč pritiska na drevo življenja, pa tudi na sveto osebno zemeljsko drevo. Stopa nalahno, saj želi kralja z mogočno vojsko odgnati brez splošnega spopada oziroma ga bo, če ne bo šlo drugače, presenetil in ubil. Prednost pa je imel osnovni cilj vojvod – miroljubno sožitje.

ŠTEVILČNI SIMBOLI

Oglejmo si še številčne simbole.

Število ena utemeljujejo liki, ki nastopajo posamezno, torej kmet, edina figura brez klobuka, oven v istem drugem traku upodobitev, vitice trte

porojevanja, ki se vijejo nad hrbtom velikanskega psa, simbolnega sodnika vsem živim.

Število dve predstavlja ženska lika svečenic ŽIVA, ki nastopata tudi v obliki košute z možnim preseganjem »smrtnosti« in prve izmed zlatih košut, druga predstavlja svečenico MA.

Trije trakovi vrča, pa tudi običajna količina vode v polnem vrču za 3 litre, tri košute, predstavljajo število tri.

Štiri je število upodobitev knežjih stebrov, pa tudi moških, ki drugi dan svečanosti odprejo obredje.

Pet je število knezov, svečanosti prvega dne, pa tudi število utorov knežjega kamna »Starega« (vojvode) in število prečk voza oglejskega patra. Pet je število človeka in njegovih osnovnih čutov ter energijskih vozlov – čaker.

Šest je prečk voza starega vojvode, število utorov knežjega stebra kandidata za novega vojvodo, pa tudi osnovnih dni obredij. Šesta raven, nekakšen šesti čut, je raven avre, ki aktivirana dobi drevesasto strukturo »živih energijskih vej«. Prek teh vej so bili eno s svetom in nerazdružljiv del narave. Prek aktivne avre so znali brez laboratorijev neposredno na primer oceniti zdravilne lastnosti rastlin, bili pa so tudi telepati ...

Sedem je število novega vojvode, ki je dosegel nekakšno razsvetljenje. Trije slikopisni trakovi na vrču, ki so vsak posebej razdeljeni na dva dela, predstavljajo šest obredij. Skupaj z ročajem

predstavljajo število sedem, toliko je tudi trstenk Panove piščali kandidata za vojvodo, konjev na zgornjem prvem traku upodobitev, pa tudi število ravni slavnega Babilonskega stolpa.

Na vrču so ptiči upodobljeni osemkrat, štiri glave so samo simbol in ne predstavljajo živih ptičev. Žive predstavljajo štirje, od tega en umira. Število osem je tudi število živali v spodnjem traku upodobitev.

Število devet je število knezov prvega traku.

Število deset je število oseb tretjega dne obredja – petkrat upodobitev knezov, dvakrat Žive in enkrat kmeta koseza.

Število enajst je število knežjih čepic, upodobljenih na vrču.

Število dvanajst je število pripovedi na vrču, saj vsak dan obredja vsebuje dva dela notranje pripovedi.

Trinajst pa predstavlja še eno pripoved, ki jo podpira simbolika račjih glavic na ročaju – trinajsto pripoved sedmega dne obredja.

Na sliki vidimo tudi talni mozaik, kjer je Jezus vršil obredja pomnoževanja rib. Nekak knežji steber, levo in desno pa dve ribi. Steber predstavlja oltar, krogce na njem pa je treba duhovno energijsko »zavrteti«. Ko s pomočjo obeh rok vrtimo navzgor, pomagamo k aktivaciji DREVESA ŽIVLJENJA osebe, kateri je blagoslov namenjen; ko vrtimo navzdol, pa boljšamo povezavo z DREVESOM SPOZNANJA.

Z aktivno avro se začnemo gibati kot riba v energijski vodi. Vse nam namreč postaja dostopno.

DREVO ŽIVLJENJA

SPREMEMBA
IZ 5 V 6

ENETOV

Drugi del
– nebesno
zemeljski
nivo
Drevesa
življenja

Prvi del
– zemeljski
nivo
Drevesa
življenja

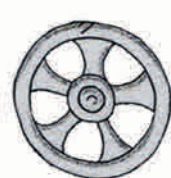
**JEZUSOVA TEHNIKA AKTIVACIJE
ENERGETSKEGA DREVEŠA**

Cerkev pomnoževanja rib, Golan,
1 st.n.št., Capernaum, Izrael

Simbol GRALA najden v grobu št. 697 v
Halsztatu, Nar. muzej Dunaj; in desno na
zidu cerkve Lazaristov na Taboru v Ljubljani

KOLESI VOZA starega Vojvode in Belega
patra ter dvojni rep ptiča, Vrč Vade, 5 st
p.n.št., strokovna risba Ide Murgelj, NMS

KOLESI VOZA starega Vojvode in Belega
patra ter dvojni rep ptiča, Vrč Vade, 5 st
p.n.št., strokovna risba Ide Murgelj, NMS

Adam in Eva, spodaj Jezus kot
onemogočeno Drevo življenja,
Ikona, Apel, Istinnaya

Adam in Eva, spodaj Jezus kot
onemogočeno Drevo življenja,
Ikona, Apel, Istinnaya

Jezus na križu predstavlja uničenje znanj drevesa življenja in s tem tudi izničenje stika z drevesom spoznanja. Knjiga pa zgolj pisanje o tem. Številni izumi denimo Nikole Tesle so temeljili na preblisku idej – viziji – živem sanjanju: Vladimir Pištalo: »Tesla je vse življenje živel s čudežnimi prebliski svetlobe.«

Najvišji slikovni prikaz drevesa spoznanja, upodobljen na kovancu Tavriskov.

Kaj je DREVO SPOZNANJA? Vsak človek ima svojo zvezdo na Nebu. Vsi pa imamo eno skupno – Sonce, ki se napaja s svetlobo drugih sonc. To pa omogoča duhovno potovanje k podobnim civilizacijam, saj ima vsako sonce namreč tudi planetni sestav, kjer zori energije s tem, da so obodni planeti predvsem vodni. Vsako Sonce kreira novo Sonce, ki ga nekoč nadomesti – na primer v našem sistemu je to Jupiter –, in pa Zemljo, ki ima z biološkimi bitji vlogo petega elementa, združevanja osnovnih štirih ...

JUTRO SEDMEGA DNE

Tiho stopa množica, eden za drugim z darovi svojega srca, misli in rok. Prvi so knezi, verjetno jih je deset in nosijo vrčke, vsak svojega, eden je lepši od drugega; za njimi svečenica Ma ter žive s čašo in skodelicami z vodo izvirsko; za njimi pa obet pojedine – kmet KOSEZ pred povorko s pitnimi, žgalnimi in drugimi jestvenimi daritvami.

Prvi del povorke gre do svetega hrasta, simbola moči narave in starosto dreves daleč naokrog na vrhu vzpetine nad Klenikom, drugi pa malo nižje postavi daritve na mize pod hrastom, nato se tudi sami odpravijo naprej. (Takrat tod ni bilo drugih dreves. Tudi dandanes so okrog cerkve sv. Križa, kjer je poleg starega štora stal mogočni hrast, mlada drevesa.)

Hotenja prišlekov so bila taka, da bi lahko rezal polnost energij v prostoru. Mogočno drevo je bilo deležno blagoslovov, tudi samo je kar žarelo od ponosa. Ko začutijo njegov blagoslov, začutijo povezanost s hrastom in naravo v celoti. To jih je odžejalo. Iskrečih oči se pomirjeni odpravijo naprej, do svetega gaja, kjer bo zveličan novi vojvoda.

Nedaleč proč je planota še danes izjemnih energij, a bolje je, da molčim, saj sveto naj bo spoštovano in s problemi nedotaknjeno. Tam na zadnjo posvetitev čaka novi vojvoda. Duhovna

Kmet kosez, starodavni
»davkoplačevalec«, na
Vrču Vače.

raven je namreč najpomembnejša in so se ji zato posvečali.

Pristopi kmet KOSEZ z vrčkom, ki obljublja pojedino, in pove: »Vse, kar imaš, je rodila Zemlja. Zahtevam harmonijo etnije.« Nato vojvoda izpije del svežega mošta v njem in poklekne z eno nogo pred njim. Kmet da piti tudi drugim knezom in udeležencem kroga rituala.

Pristopi ŽIVA. Iz čaše z izvirsko vodo tudi tokrat poškropi vojvodo.

In pove: »Ti si moje oči, moje srce in poštenje.«

Pristopi Klenik z umetelno izdelanim vrčem in pove: »Dragi moj DON, vojvoda, ta vrč je moja srčna zaveza tebi in etniji, da jo branim s hrusti, da bomo strah in trepet vsakomur, ki si drzne raniti naš KRAJ, naš RAJ, ali tebe, ki sem tvoja roka moči in varuh DREVESA ŽIVLJENJA, kar si za nas danes postal.« Nato mu izroči vrč za pitno daritev.

Pristopi svečenica Ma in pred njim izlije čašo, rekoč: »Kdor poveže s smislom kot os v eno, je človek drevo, kot ti, vojvoda naš. Vse kneze, vso skupnost, z naravo vred. A jaz sem hiša vaša, vam topline, objem, zavetje dajem. Ljubite in boste ljubljene od vseh, ki so vas vredni. Sem matica, pa tudi upokojena Ma – OMA je tu, moja mati in babica številnih, ki ste tu. Kdo vam je oče, ne veste, saj sem devica po moškem. Samo najboljše seme

**Lepota daritve moje
= srčne vode,
ki jo nosim s sabo
je lepota mene same.**

**Egiptčanski Vrč, in svečenica
kot DREVO ŽIVLENJA,
332 – 30 p.n.št.,
muzej Metropolitán, ZDA**

**Ogledalo lepote in sončnosti ter vrč žive,
Velike Tinje, 2. – 3. st.n.št., Avstrija**

Vojvoda, kot DUH, Tavriski, 1.st.p.n.št., Retje pri Trbovljah, NMS

**Podelitev moči, Zaoobljuba
zvestobe, Valična vas, Stična**

**Pečatnik vojvode ter knezov,
za potrjevanje gostoljubnosti.
Najdeno v grobu vojščaka v
Vačah, Slovenija**

**Vojvoda in vojaški poveljnik na
pasni sponi Stična, 6. – 5.st.p.n.št.,
muzej Berlin, kat. št. UE 6**

zraste v meni. In ti, moj sin, si močan kot hrast in visok kot cedra in na vrhu encijan. Sonce si naše in sveti za vse nas.«

VOJVODA KOT ANGEL

**Kot oblak, kot ptič gora
daljnih nad tabo sem,
se vsakogar dotaknem,
druge pa pustim mimo.**

**Enim smisel in milino,
drugim strah, pogubo,
a tudi ti imajo seme v
novo rojstvo.**

Avtor slike: © Vlado Slavšček

Vojvoda kot vrh Drevesa življenja, Tavrski, 1. st. p.n.št.,
Retlje pri Trbovljah, Narodni muzej Slovenije

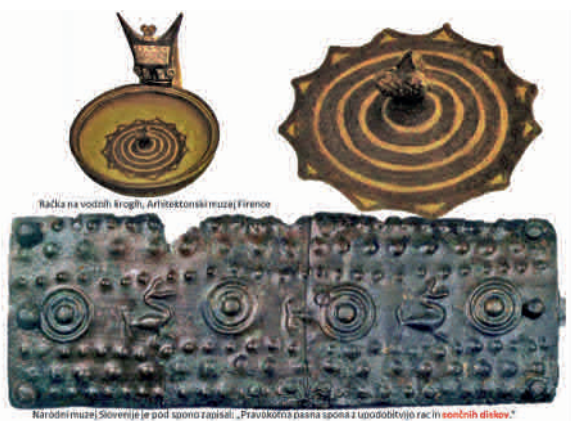
Že se vidi, kako raste njegov duh, kot da bi se razširil v prostor. In ko prisotni začutijo njegov blagoslov, se odžejajo tudi po njem. Po mukotrpnem premoru tišine, ki je trajala, kot da bi se čas ustavil, spregovori: »Vsak med vami ima zvezdo na nebu. Je svet, grajen na smislu, a vseeno nevaren. Zato vseskozi preverjajte, ali je tam, kjer ste, kar delajo z vami, kar sami delate – ljubezen neizrekljive dopolnitve. Učil vas bom smisla in letenja in tudi sam se bom učil od vas, saj smo enost dopolnjevanja, pretakanja iz oblike v obliko. Zaveznike najdem na nebu, med vami v naravi.«

Vzame sveti vrč in ga v pitje ponudi vsem bližnjim. Prvi pred njim je stari upokojeni vojvoda. Napravljen v oblačila in kapo kneza mu izroči svoj

vojvodski prstan in reče: »V tvoje roke dajem tudi duhovno oblast.« Iskreče oči so izdajale ogenj v novem vojvodi. Kamor koli je pogledal, je videl solzne oči sreče, veselja. Na jasi je začel pihati veter, ki se je vzel »od nikoder«. In rekel je: »Tako je prav. Bodite kot račke v vodi, naj bo življenje obilno, brezskrbno in ljubeče.«

Upodobitve na »vodnih krogih« govorijo o varovanju »račke«, o skrbi vladarjev za mirno življenje in blagostanje ljudi. Račka se naj ukvarja z brezskrbnim veseljem do življenja v svojem mirnem vodnem domu. Človek naj bo usklajen z naravo.

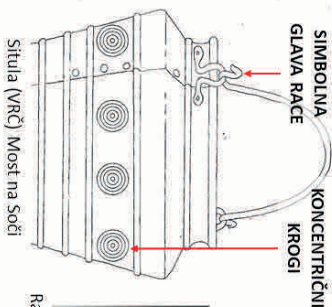
Poved pasne spona z račkami, ki je bila najdena v Vačah in jo hranijo v Narodnem muzeju Slovenije: »Raca skoči v vodo in s tem naredi koncentrične kroge, odraca nazaj na suho, razposajeno GAGA z razprtim kljunom in zopet skoči v vodo ter se potopi ...« Kaj pa je ob tej pasni sponi v knjigi

RAZKRIVANJE SIMBOLA RAKA PREKO SIMBOLA RACE IN KONCENTRIČNIH KROGOV

RACA v jezerskem elementu, Voilči potok, Slovenija

Situla (VRČ) Most na Soči

Grad Dupljaja, Srbija, 15. st. p.n.št. 13.5x25cm

Racka, ki skuša zleteti in deklica s pripomočkom zaplavanje, 1550-1295 p.n.št., Tebe, inv. št. N1725A, Muzej Luvr

Jezus kot dobri pastir si na levem valovitem simbolu drevesa ogleduje RACKO, Katakombe Priscilla; 2 – 4 st. Rim, Italija

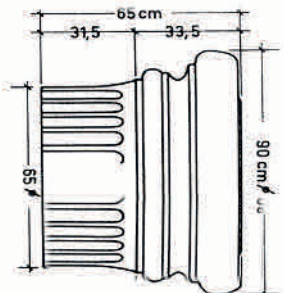
Podobe življenja in mita zapisal vodilni kustos Narodnega muzeja Slovenije, dr. Peter Turk: »Pravokotna pasna spona s tradicionalno upodobitvijo rac in sončnih diskov.« Element vode je enostavno prevedel v sončne diske »in vsi tiho so bili«. Napaka, zavajanje! Tu je seveda govor o vodi in koncentričnih krogih – spoznanju – vode ...

ZAKLJUČNA MOLITEV

In s tem je bil obredni del povzdignjenja vojvode v osebo duhovne moči končano. Nato v spremstvu štirih odide v uto, kjer so skupaj gradili skupnega DUHA, ki naj varuje Enete. Zaključno molitev s prisotnimi prevzame Beli pater Oglejski s sporočili: »Tako zgoraj kot spodaj. Za lepo podobo Zemlje na nebu skrbi velika MAA s svojim sinom vojvodo in svetim umom. Duhovni obraz Zemlje mora biti lep, da se ne zgodi katastrofa, kot se je za časa Noeta. Enost s SVETOM nas varuje uničenja.«

Tretji del obredja se je godil v uti, kjer se srečata svečenica Ma in vojvoda, ostali z belim Patrom na eni strani, Klenikom in Omo ter starim vojvodo na drugi pa naredijo ritualni obroč nedaleč proč. Tudi živa je bila tu. Na sredino postavijo knežji steber brez naslonjala. Nanj stopi novi vojvoda kot prvi knez in DON. Nato molijo k skupnemu DUHU. Narediti morajo še veter blagoslova na Nebu.

KNEŽJI STEBER BREZ LESENEGA NASLONJALA

Risba KNEŽJEGA STEBRA iz Svaten Koroška. Schnableggjeva risba originala, žlebov je 23,7, [glej Carlbürg, 2011 Došenž]. Če je steber obrnjen na glavo je dimenzija dna 90 cm, tudi dimenzije platišča so drugačne. Originalna višina je bila verjetno 1 m.

Na vrhu KNEŽJEGA STEBRA je **OGENJ**. **Katakombe**, sv. Paulio, 3. st., Rim. Ime dobi po kartažanu Panupluhu. Znamo je tudi višina stebriča, cca 1 m

Knežji steber, imenovan **Puteal Moncloa**, marmor, višina: 99,5 cm, premer platišča: 84, notranji premer: 53 cm 1 st.p.n.št., inv. št. 2691. Narodni arheološki muzej Madrid. Spanija

PLAČNIK, je na vrh STEBRA dal ŽARO in tri glave ZNAJFY, ki prinašajo simbolni **OGENJ**. Zapornice ljudjanice nasproti Cankarne, ljubljana.

Risba KNEŽJEGA STEBRA iz Svaten, v primerjavi z drugimi podobnimi, govori o višini enega metra. Poškodovan Knežji steber, imenovan Puteal Moncloa, je visok 99,5 cm.

8

Pomen Vrča Vače in kdo je Slovence označil s simboliko Vrča Vače

Kdo si je izmislil, da naj bo Vrč Vače identitetni simbol-žig slovenstva? Že za časa osamosvojitve sem od nekaj pomembnejšev izvedel, da za obeležja držav skrbi Vatikan. V Sloveniji prek kardinala dr. Franceta Rodeta. Vatikan ima pod sabo močno masonerijo, saj vodi številne lože po svetu in je osišče nekdanjega rimskega imperija. Rimskokatoliško cerkev so namreč ustanovili rimski cesarji. David Icke jo opiše kot »obsežno mrežo globalnega zavajanja, ki drži človeštvo v podložnosti organizirane nevednosti«.

Prva država, ki je priznala samostojno Slovenijo, je bil 13. januarja 1992 mogočni Vatikan. Prvemu priznanju »samostojnosti« Slovenije je sledil domino efekt priznanj ostalih držav. A za priznanje je Slovenija morala izpolniti kriterije, ki so bili postavljeni pred njo. Ti so seveda javnosti neznani in plod tajne diplomacije »najvišjih«. Milan Kučan je šel februarja 1993 na svoj prvi uradni obisk v tujino v Vatikan, kjer poleg blagoslovov od papeža Janeza Pavla II. dobi priznanje viteza reda

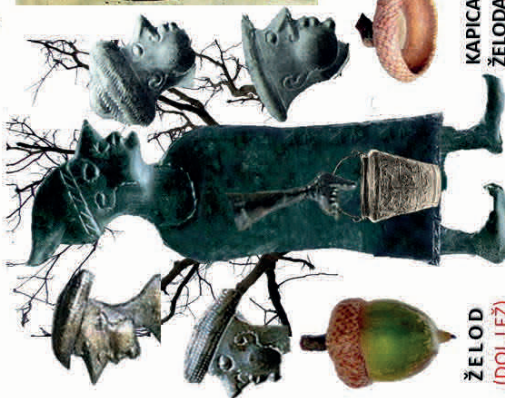
Papeža Pija. Nekaj let kasneje Rimskokatoliška cerkev postane največji veleposestnik v Sloveniji. Vatikan vsebinsko seveda ni črno-bela zgodba.

Pa si pogledjmo najprej »patino« Vrča/situle Vače. Situla je latinsko in ne domače ime. Narodni muzej Slovenije jo nerodno poimenuje vedrica, a vedro je bila nekoč, kot rečeno, merska enota za 30 litrov tekočine, vedron (?) pa za 60 litrov, vedrica je beseda novejšega izvora. Čemu je bil sveti vrč namenjen? Prenosu treh litrov svete vode in zalivanju DREVESA ŽIVLJENJA.

»Znanost« seveda govori o pivski posodi, kar je sicer točno za obredja v takratni Bologni, ne pa za pristna obredja v Vačah. Strokovni kustos Narodnega muzeja Slovenije dr. Peter Turk tako napačno zapisuje: »Situle so bile pивske posode, uporabljali so jih pri obrednih slavlјih in simpozijskih dogodkih ter iz njih stregli pijačo.« Res je, a to velja za upodobitve ob ukinjanju teh ritualov, Vrč Vače pa prikazuje še originalna obredja, ki sem jih opisal v sedemdnevnem ritualu v prejšnjih poglavjih, in je služil posvetitvam ob izboru vodilnih med Eneti.

Vrč Vače je izjemno redek javnosti znan ostanek izvirne kulture svetovnih dimenzij, ki se je, prek branika Ogleja, ohranila zelo dolgo in je še vedno prisotna v našem prostoru. Tehniko izdelovanja podob v tanko bronasto pločevino v Vačah še vedno poimenujejo »bočkanje«, medtem ko jo

DREVO ŽIVLJENJA, VRČ VAČE IN KAPLJA DREVEŠA SPOZNANJA

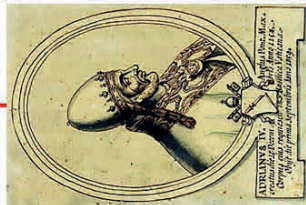

ŽELOD
(DOL LEŽ)

Liki Vrča Vače in Providence
s simbolom **KAPICE ŽELODA**
ter **ŽELOD** hrasta DOB

KAPICA
ŽELODA

Vladarska **KAPICA ŽELODA**
"papeža" Frančiška in zgoraj **KAPA** /
ŽELOD papeža ADRIANA IV., 1.159

ŽIVA z Vrča Vače,
ko **KRSTI** novega
VOJVODO, kiparja
Viktorja Plestenjaka

KAPLJA DREVEŠA
SPOZNANJA na pasni sponi
z Molnika, 5 st.p.n.št., NMS

KAPLJA
vode
na konici lista

Turn v obliki
KAPLJE
cerkve Janeza
KRSTNIKA v Bohinju

»strokovnjaki« za domačo rabo poimenujejo latinsko torevtika. Analiza zlitine brona vrča, ki jo je naredil profesor kemije Baltazar Knapič, je pokazala, da v bronu prevladuje baker in nato kositer, ugotovljene pa so bile tudi sledi srebra in železa. Glede debeline bronaste pločevine vrča in višine vrča z dvignjenim ročajem so v Narodnem muzeju Slovenije odgovorili, da tega ne vedo. Prav gotovo je debelina vrča primerljiva z debelino pločevine pri zapestnici/nanožnici (0,7 mm), ki so jo na mojo pobudo natančneje izmerili, torej približno dvojna debelina pločevine votle zapestnice/nanožnice.

PRISTNOST KULTURE

Na prvo in drugo mesto najpomembnejše situlske umetnosti se mednarodno postavlja vrča/situli Providence in Certosa, obe sta bili najdeni v severni Italiji – v Bologni. Na prvi so našli tudi napis, ki pa se bere z leve proti desni, kar pomeni, da je bil sever Italije v tistem času že okužen z rimsko kulturo, točneje s kretsko-mikensko-babilonskim čaščenjem nadčloveka Apolona ... Staro branje pisav je bilo najprej z desne proti levi, tako kot tudi napis na Negovski čeladi iz 5. stoletja pred novim štetjem iz Negove, ki jo poseduje Naravoslovni muzej na Dunaju.

In glejte čudež – še danes se številne slovenske besede berejo tudi iz obratne smeri: VRČ – ČRV; LEP – PEL ... Tako dobimo podpomene. Poved slikopisja vrča Certosa pa govori o ukinitvi kulture Enetov na področju Bologne.

Tako nam ostane kot primer izvirne keltske kulture na naših tleh Vrč Vače in je tako prvenec med najdenimi vrči/situlami. Pokazalo se je, da je simbolika vrča nadaljevanje sumersko-trojanske-filistejske kulture čaščenja »panteizma« – Pana, ki govori, da je svet velika soodvisna celota medsebojnega dopolnjevanja, in poudarja povezanost z učečo se naravo ... Tedanji prebivalci so častili razna božanstva izjemnih znanj ter skladnosti narave v najširšem pomenu besede, ker pa je božanskost prisotna prav v vsem, kot sokreatorji niso častili vsemogočnega osebnega bitja, ki »vlada« vsemu svetu. Panteizem je sicer novejša izpeljanka iz pojma *pan* – varuha starega reda.

Pečat, Vrč Vače na naših osebnih dokumentih, katerega grafično podobo je zasnoval Miljenko Licul, torej nosi večplastna sporočila. Prvo, ki ga vidi nevedni, prorimsko usmerjeni, je poganstvo, barbarstvo. Dr. Jože Kastelic, ki je bil kot »vrhunski« arheolog sedemindvajset let direktor Narodnega muzeja Slovenije, je kulturo Vrča označil za »preprosto«, dr. Sašo Vuga v zvezi z njo govori o »poganski kulturi«, dr. Dimitrij Mlekuž je

v *Gospodar veder – situla in Slovenci* na str. 121, 125 zapisal: »Pokrita ženska ponuja skodelico pijače ... V 7., 6. in 5. stoletju pred novim štetjem na robu Sredozemlja, v Padski nižini, jugovzhodnem loku Alp in ob severnih obalah Jadrana, od Tirolske do Dolenjske, ob situlski umetnosti nastajajo tudi nove barbarske skupnosti ...« Situle niso bile »zgolj vinjete o aristokratski barbarski družbi«.

Pogani so ljudje, ki niso častili osrednjega Boga. Govorili so, da takšnega Boga ni, zato so jih pripadniki rimsko-špartanske ... kulture poimenovali z »bogani« (BOGA NI), sami so namreč verovali v osrednjo kreativno modrost, ki so jo poimenovali z »edini Bog«. Če monoteističnega boga zamenjamo z UM, ki je na različni stopnji dozorelosti prisoten v vsem, dobimo politeističnost sveta – veliko bogov. Višje dozoreli UMi z omejeno točnostjo pomagajo ter manipulirajo z nižje razvitimi UMi. Starodavni predniki so menili, da smo ljudje sokreatorji SVETA in lastnih usod. Babilonsko navdahnjeni s prevaro pa, da je to v rokah Boga in njegovega prvega pomočnika na Zemlji – cesarja. Govorjenje o najvišjem Umu oziroma o Bogu kreatorju je zavajanje v napuh, saj je nespoznaven. BOG STVARNIK, kot lažno razložen odnos do Sveta, omogoča postavljanje diktatur. Rimsko cesarstvo na višku svoje moči odpravi večboštvo in vzpostavi diktaturo – carizem, v katerem je samo cesar tisti, ki dobro

pozna voljo najvišjega edinega Boga, nato to vlogo vse bolj prevzemajo škofje. Po zlomu carizmov je razlaganje BOGA prevzela rimska kurija s črnim prosumerskim in belim probabilonskim papežem na čelu. Ohranjena kultura Slovenov, Karnov, Keltov ... je danes redek ostanek zavračanja duhovne oblasti v lažno belino oblečenega papeža in jo smiselno v deležu dozorelosti podeljuje vsakomur. V končnem mora vsak sam najti pot lastne samouresničitve lastnega UMa.

UM, ki je v središču Duše, je božanska iskra, ki se lahko po odhodu ob smrti telesa z novim rojstvom vrne in si sposodi drugo posodo – telo. Je pa ta božanska iskra – UM tudi za časa življenja osebi težko dosegljiva, saj je običajno izgubljena v labirintih vzgoje, razuma (raz-UM, razdeljeni UM) ter drugih zunanjih in notranjih dogajanj ter gonov.

Knezi, Beli patri, Žive, svečenice MA so verjeli v SVET in postavljali prek zveličanj menhirjev, svetih dreves, gajev, prostora ... svetišča in tako tudi ritualno iskali svet = SVET IŠČE. Svet so čistili, občudovali, raziskovali, zato so jih imenovali tudi pan-teisti.

Oglejmo si še besedo baraba. Bar-abbâ je poimenovanje »sin očeta«. Častili so Sonce na nebu in ga povezovali s pojmom očeta, Zemljo so povezovali s pojmom matere. Z imenom Bar-abbâ so klicali tudi slavnega Ješua, torej tistega, ki »je šu« (je šel – odšel). Poimenovanje JEZUS pa lahko beremo tudi kot JE ZUS (je Zevs).

KATOLIŠKA MARIJA Z OTROKOM,
cerkev sv. Križa na Slernišku, Vače, SLO
Krotiltev lastne »kače«, nedozorele podzavesti,

KROTITEV LASTNE „KAČE“, NEDOZORELE PODZAVESTI ALI IZTREBLJANJE NEPRIMERNIH

„MARIJA“ v cerkvi „sv.“

KRIŽA v Vačah na hribu
Slernšek stoji na glavi
KAČE. Okrog nje so štirje
otroci, dve punčki in dva
fantka.

Nad glavo so ideali otrok
prirodnosti kot angeli.
Izza Marije je deklica, ki
jo je zavarovala.

„Rom“ zopet premaguje **kelts svojim „ptičjim“ kroji „kačo“** – lastno podzavest
primitivnost – izvirni greh;
levo in desno Oummboros - kača ovita okrog roke, ki se
zaključuje s moškim oz. žensko z otrokom, zlata zapetnica

- en par se poslovi.

verjetno iz Trakije, cca. 200 p.n.št., muzej Metropolitana, ZDA

Oznake s pogani, barbari, preprostimi ljudstvi pa so za obstoj nekega naroda nevarne, še posebej, če se spomnimo genocidnih vojn, ki so temeljile na rasizmu. Simbol obtožbe na situli/vrču Certosa je na eni strani človek, kot bitje notranje izvirne primitivnosti, in na drugi strani zajec, ki ga prav tako požira pes kot sodnik narave.

Boj proti primitivnosti lastne osebne majhnosti so naši predniki presegali z vzgojo in dobrim, saj je posledica tega, da prejemnik dobrote le-to vrača in deli tudi drugim. Del te vzgoje pa so bile tudi strogost in preizkušnje. Obenem pa so bili ponosni na svoj »kačji« izvor. Simbol kače je namreč simbol razvoja od prazgodovine naprej. Častilci »prave poti navzdol« (katos oikos, kato oixos) častijo obredja uničevanja »kače« – in ljudstev, ki so s tem simbolom označevana.

Preganjanje zajca zasledimo tudi na vrču/situli Welzelach, ki jo lahko vidimo v Tirolskem dežel-nem muzeju v Avstriji. Zajčki so tudi simboli egipčanske hieroglifne pisave. Veliki bronasti kip mogočne zajklje, ki porojeva številne mlade zajčke, lahko vidimo pred pivnico v Nürnbergu, kjer je bila ustanovljena Hitlerjeva stranka. Zanimivo je, da v šapi drži človeško nogo, kot da ustavlja razvoj. Simbol zajčka najdemo tudi v kultnem filmu *Matrika* v sceni, v kateri se Neo prebuja iz globokega sna: »Sledi belemu zajčku ...« Dotaknili smo se skrivnega boja, ki ga dandanes

poznajo samo v kardinalskih in masonskih krogih. Simbol razvoja človeka in skupnosti je KOLÓ; ko (predvsem duhovni) razvoj zastane, se pojavi simbol KRIŽANJA.

A to je samo prvi sloj, tako imenovana patina, tudi na plečih nas Slovencev. Kaj se skriva pod njo? Sam sem imel srečo, da sem od Narodnega muzeja Slovenije dobil fotografije Vrča Vače z vseh

IZGANJANJE ZAJCA od DREVEŠA ŽIVLENJA na vrču
Certosa, 5.st.p.n.š., Arneodoški muzej v Bologni, Italija

Inerikha in Deir el-Medina 19. dln., Luksor

Drešno spodaj: ZAJKA MED PORODOM ŠTEVLINIH, kot simbolom rojstva novih fašizmov.
V zapi drži človeško nogo. Kip stoji pred Hitlerjevo pisarno v Nymphenburgu v Münchnju.

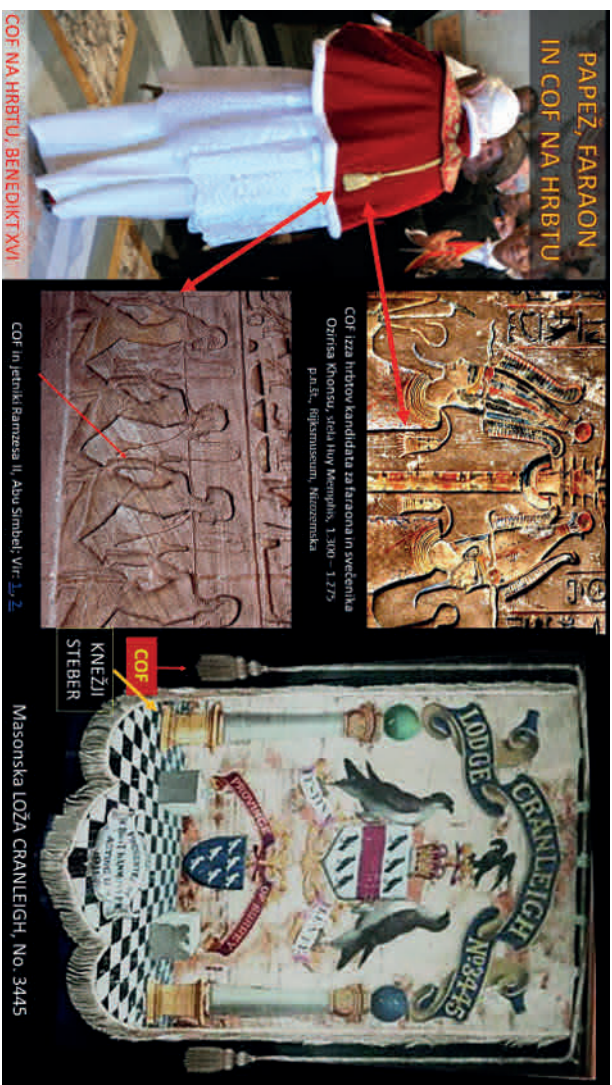
GEPART Z ZAJČJO GLAVO z listom reže KAČO,
ki spodljudja in odnaša DREVO ŽIVLENJA.

Simbolni spopadi z zajcem, ki določajo, o čem se lahko razmišlja javno. Zadnji rod dolgohincev so bili »Kiklopi«.

strani, česar se še ne da dobiti v nobeni knjigi, niti tega še ne morete najti na spletni strani Narodnega muzeja Slovenije. Na podlagi teh slik sem ugotovil napake strokovne risbe in po nekaj letih je Narodni muzej Slovenije, po številnih mojih opozarjanjih na napake, naredil novo strokovno risbo decembra 2017. Tokrat bistveno boljšo.

Obenem sem z vsebinskega vidika podrobneje analiziral slikopisje tega in nekaterih drugih vrčev in pokazalo se je, da je pod patino Vrč Vače »zlat«. Da, to je kultura spoštovanja sveta, sočloveka, sebe, narave ..., a ne samonamembno, ampak s ciljem razvoja. Točno to, kar danes tako zelo pogrešamo, saj živimo v takih in drugačnih diktaturah. Čudovitost povedi vrča odstira patino, saj govori o dejansko visoki kulturi – izrazu, ki se je zadnja leta že uveljavil, a še ne temelji na sporočilih slikopisja vrča, ki je sedaj v pomembnem delu razkrito.

Vojvoda s knezi Enetov (kasneje Venetov) je predstavljal današnjega papeža s kardinali Rima. Vojvoda je služil narodu z zagotavljanjem miru, radosti, polnosti življenja in duhovnega razvoja, tudi z lastnim zgledom in samožrtvovanjem. Oglejte si, katere simbole so si prisvojili papeži in duhovščina nasploh: cof na hrbtu (simbol sojenja), čepico na glavi, simbol želoda (simbol, da so del skupnega DREVESA ŽIVLJENJA), škropljenja z vodo (simbol pokristjanjevanja) ...

COF na hrbtu kardinalov, papeža, duhovnikov za časa pogreba je simbol sojenja, tako živim kot dušam. Če sodnik sojenemu lahko pripiše primitivnost, oziroma ga prepozna za nevredečnega, ga ubije. Mar tudi papeži sodelujejo pri ritualih ubijanja?

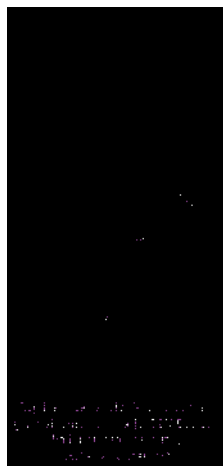
Tako smo lahko demiurgu dr. Francetu Rodetu, kardinalu, za izbor simbola lahko celo hvaležni. A pot do razkritij je bila mučna, slovenstvo še bolj napadano. Stranpoti katolištva lahko onemogoči ravno krščanstvo v svoji izvirni obliki, s čimer pa v jagnjeta preoblečeni volkovi seveda nimajo nič skupnega. V resnici je tudi Vatikan v vlogi »skušnjavca«, ki uniči samo nemočno, zbegano, prhlo. Trdno in lepota ostaneta. Tudi Vrč Vače je ostal. In za najljubšega angela – satana – je značilno, da si želi biti premagan. In ravno Vrč Vače ter podobni artefakti ga bodo izrinili, kamor spada, na obrobje dogajanj. V zadovoljstvo obeh.

DANDANAŠNJA SLAVA VRČA VAČE

Upodobitve vrča najdemo na protokolarnih darilih diplomatom in osebnostim, ki naj bi bile pomembne, v stekleni verziji s številnimi napakami stare strokovne risbe dr. F. Stareta, podobno na freski v študentskem hotelu v Celju.

Narodni muzej Slovenije ima konjenika z vrča za svoj logotip.

Replika Vrča / situle Vače, izročena generalnemu sekretarju OZN Butros-Ghaliju ob osamosvojitvi Slovenije, 22. 5. 1992, Muzej OZN.

Replika Vaške situle, razstavljena v veliki avli glavne stavbe Združenih narodov v New Yorku. Foto: Zoran Vidrih, 2019

Repliko vrča je prejel predstavnik Združenih narodov ob vstopu Slovenije v Organizacijo združenih narodov, 25. maja 1992. Prevzel jo je takratni sekretar OZN Butros Gali. Leta 2012 je Državni zbor Republike Slovenije obiskal Generalni sekretar OZN Ban Ki Moon, ki je v nagovoru dejal: »Zgodovina Slovenije sega daleč nazaj, v davno preteklost. O tem priča čudoviti predmet, ki krasi naš sedež v New Yorku.

Ponosni smo, da tam razstavljamo darilo iz Slovenije. Gre za kopijo vaške situle, ki je nastala v 6. stoletju pred novim štetjem.«

VRČ VAČE – KRŠČANSTVO IN DOBA VODNARJA

Na vrču vidimo več pričanj POKRŠČEVANJA. Svečenica ŽIVA tako simbolno poškropi sedečega kandidata za vojvodo. Vrč je služil za obredno »zalivanje s srčno vodo« kot magični ritual k rasti v DREVO ŽIVLJENJA. Nosilci vode, ki so zalivali drevo življenja, so znani tudi v sumerskih časih,

tudi sam ključ »nesmrtnosti« ANGH (ANK) ima zgoraj v prostoru glave prostor za kapljico – ki je simbol krsta ... Čaščenje vode je osnova KRŠČANSTVA. Krst je obredje povezovanja z živo vodo neba in zemeljskih izvirov kot del prebujanja in povezovanja s svetom. Vrč Vače nas torej opozori, da je pokrščevanje mnogo starejše, kot če pristanemo na prevaro, da je vzcvetelo za časa Jezusa v prvem stoletju našega časa.

Sam ritual, opisan v slikopisju vrča, predvsem njegov zaključni del sedmega dne, govori o čaščenju »žive« vode – edine snovi, ki v obliki ledu nastaja v medzvezdnem prostoru in kasneje kot »dež« razpadlih kometov pada tudi na našo Zemljo. Ta voda pa je posebna, ima izjemno močno elektrostatično nabojnost. Homeopatsko je živa voda del dežnih kapelj, pa tudi prenekatero izvirske vode. Prek KRSTA oziroma čaščenja vode so se naši predniki, v tistih časih pa tudi drugod, povezovali s svetom. Povezan in spoštljiv odnos, ki se sicer zna izogniti »zastrupljenemu sadežu« prevar, ki so tudi tam na nebu, omogoča trajno sožitje obojestranskega spoštovanja in zemljanom zagotavlja dokajšnjo varnost. Ščassoma, predvsem zaradi nespoštljivega ravnanja, živa voda izgubi svojo nabojnost in svoje kvalitete ter doživi preobrazbo ...

Na ritualih slikopisne pisave Vrča Vače nastopa poleg vojvode s Svaten tudi OGLEJSKI PATER. Slovenija je naslednica krščanske kulture

Oglejskega patriarhata, ki je imel od Rima samostojna liturgična obredja.

Oglejmo si še mozaik iz Ogleja, Jezusa z eno ovco na ramenih, saj jo varuje, in drugo, ki se mu zapleta med nogami, zaradi česar pade tako on kot kasneje Oglejski patriarhat. V desnici drži Panovo piščal navdiha, sestavljeno iz treh ravni: v prvi je osem, v drugi pet in v tretji troje trstenk. Tudi ta števila so

kot trstenka sama simbolična. Trs je bil starodavni simbol človeka in nadomestek simbola drevesa življenja. Ljudstvo je bilo kot trstično morje, rdeče v besu in krvi, prek katere je šel Mojzes z rešenimi egipčanskega enoumja po navodilih osebnega demona, ki ga je imenoval BOG, v Kanaan ...

Poleg vidimo dve kapelici z značilnima vodnima kapama kot del krščanske oglejske poti zveličanja veselja pokrščevanja, ki jo katoliška Rimskokatoliška cerkev spreminja v pot žalosti – KALVARIJO; Cerkev svečenika svetega Roka stoji v Šmarju pri Jelšah. Postavljena je bila leta 1753.

Tudi ob poti na vrh Klenika, ob kateri so grobovi starokeltskih veljakov in grob vojščaka z Vač, je v zgornjem delu danes postavljena KALVARIJA – križev pot Jezusa. Smisel za humor ali pa žalostni cinizem!?

Za pokrščevanje so v Ogleju uporabljali še danes vidni bazenček s tremi stopnicami. Verjetno so takrat škofje pokrščevali z vodo tudi s premičnimi krstilnicami – škafi. Uradno je bil s strani katoliškega Vatikana Oglejski patriarhat ukinjen leta 1850, a neuradno ogle Ogleja še ni povsem ugasnilo ter je prisotno še dandanes. Tako so duhovniki Oglejske cerkve v ukinjanju na primer podprli vseslovenska gibanja taborov, partizanski odpor ... Proučevanje slikopisja Vrča Vače nas je opozorilo tudi na razliko med KATOLIŠTVOM in KRŠČANSTVOM.

Razkrivanje pomena Vrča Vače je eden izmed korakov vstopanja v dobo vodnarja, v katerem bodo številni prepoznali pomen vode in prek nje postali nosilci smisla ter nosilci blagoslovov preporoda – vodonosci.

Do leta 1919 je bila Slovenija del Avstro-Ogrske, ki se je izkazovala kot »sveto« rimsko cesarstvo. Leta 1851 je bila na Dunaju ustanovljena cesarsko-kraljeva Centralna komisija za raziskovanje in varstvo umetnostnih in zgodovinskih spomenikov. Po monarhiji je razpredla mrežo zaupnikov, ki so bdeli nad kulturno dediščino posameznih dežel. Označbo »zaupniki« lahko prevedemo kot osebe, ki jim cesar zaupa, da bodo branili ideologijo takratnega carizma – torej v fašo povezane osebe (glejte simbol butarice s sekirico – cesarski simbol pred glavnim vhodom v predsedniško palačo Boruta Pahorja na Prešernovi 8).

Okoli trideset let kasneje, po pripovedovanju sorodnikov leta 1878 (uradno pa marca 1882), je kmet Janez Grilc našel Vrč Vače. Način »prijazne« obravnave te kulture je razviden iz ravnanj enega od teh zaupnikov, Ferdinanda Schulza (1849–1936). Poglejmo, kako je izkopaval gradišče nad Klenikom (no, podobno, a brez dinamita denimo na Kapiteljski njivi izkopava dr. Peter Križ – torej od zgoraj navzdol ...). Dr. Vojka Cestnik v *Prazgodovinskih Vačah* navaja, da je Ferdinand von Hochstetter, cesarjev kustos z Dunaja, nadzor nad izkopavanji na Kroni 1882 prepustil Ferdinandu Schulzu: »Naletel je na 41 cm debelo kamnito ploščo, ki je tehtala med 2 in 2,5 tonami. Ker je delavci niso mogli premakniti z mesta, so jo po Schulzevih navodilih razstrelili z dinamitom, iz nastale odprtine pa so izvlekli veliko žaro in dve manjši, povsem zdrobljeni žari ...«

S tem pa je uničil grob prve matice – ustanoviteljice gradišča nad Klenikom. Prijazno, ni da ni. Izklesana plošča pa je bila najverjetneje debela 40 centimetrov. »Strokovnjaki« ne povedo niti tega, iz katere kamnine je bila plošča izklesana. Avgusta leta 1881 je Schulz prekopaval tudi grob Vojščaka z Vač, a na srečo ni našel Vrča Vače, ki ga je nekaj let pred tem, leta 1878, našel Janez Grilc. Našel pa je okostje vojščaka z Vač, a ohranil samo nekaj vretenc in lobanjo, ostalo pa so »strokovnjaki zavrgli«. Tako se ne ve za višino tega vojščaka, ki ga imenujem

Klenik. Stoletja pred tem so predniki na naših tleh pokopavali na način žarnih grobišč, teh okostij tako ni.

Dr. Janez Dular v *Zgodbah o Vaški situli* piše, da si je situlo oziroma Vrč Vače »februarja 1883 ogledal cesar Franc Jožef, ki je prav zato osebno obiskal intendanta Naravoslovnega muzeja Hochstetterja ... Dežman je na primer gradivo z Vač in dragih najdišč na razstavne table v muzeju razvrstil po tipološkem načelu, s tem pa so bile za vedno uničene grobne celote ... in izgubljeni so bili pomembni podatki, nujni za moderne kronološke in sociološke analize ...«

DEL NAJDENEGA V GROBU VOJŠČAKA Z VAČ

Lobanja mladega moškega, ki so mu v grob položili vaško situlo, je bila trikrat inventarizirana.

Zadnja inv. št. Je 5050.

Levo: bronasta čelada z manjkajočim konjskim repom

PEČATNI VALJ, za priznalice, zaključek sekirice, konici sulic

Vzmetna zapestnica / nanožnica bojevnika

Kljub poslanskemu vprašanju Vladi Republike Slovenije še vedno nista narejeni DNK in C-14 analizi lobanje, ki spada v grobno celoto vojščaka z Vač in jo je prek arhivov našel dr. Dragan Božič. Večino najdenega v grobovih nad Klenikom v Vačah hranijo muzeji po vsem svetu. Narodni muzej nima niti kvalitetnih replik le-tega. Od groba z vojščakom poseduje samo dve stvari – zapestnico/nanožnico in vrč, ostali grobni dodatki so na Dunaju. Grobne celote so dunajski kustosi »založili«. Tako se niti točno ne ve, kaj je bilo v posameznem grobu.

Kako pa se predstavlja Vaško situlo, kot ji rečejo tudi domačini z Vač, dandanes? Tam najdemo kot začetek njihove arheološke poti petkratno povečavo »situle«, beri vrča, v bronu. Na tabli preberemo, da je leta 1983 kopijo Vaške situle naredil Vekoslav Bombač ter da stoji blizu domačije najditelja Janeza Grilca. Kaže, da je kopija delana na podlagi stare strokovne risbe in »fantazijsko«. Detajl te »kopije« vidimo na levi strani, sliko originala istega motiva USTOLIČENJA KNEZA s strani KMETA KOSEZA pa na desni. Zaradi številnih napak, napačne postavitve, napačnih izrazov figur je ta »kopija« zavajajoča in neberljiva. Stanje je za stroko in slovensko kulturo »nezavidljivo«, a glede na pogansko oznako razumljivo sramotno. Verjamem, da se bo stanje v kratkem izboljšalo v zgledno. In to je tudi eden od namenov te knjige.

Zbirna točka začetka arheološke poti
v Kleniku pri Vačah je bronast VRČ,
ki naj bi bil petkrat povečan original.

Na tabli preberemo, da je leta 1983 to kopijo Vaške situle
naredil akademski kipar Vekoslav Bombač.

UMIK VISOKE KELTSKE KULTURE

Vrč Vače prikazuje visoko kulturo duhovnosti, ki je vojvode niso branili s skrajnimi sredstvi; dopuščali so njeno umikanje v gore, v vse ožje predele Venetov. Kot ostanek prostora nekdanjega veličastja je Slovenija en redek gaj nekdanjega raja. A ljudje, ki ne cenijo visoke duhovnosti, tega tudi niso vredni. Zato so njene sledi vse manjše in vse bolj blede.

Napadalce so starokeltski vladarji razumeli kot skušnjava s starodavnim izrekom: »Vse je za nekaj dobro.« Svet so namreč razumeli kot celoto trdnosti in drobljivosti – šibkosti, ki nujno potrebuje prenovo do višje trdnosti oziroma lepote v EL. Zato svojih vedenj niso vsiljevali, ampak so

jih le nudili. Tako ni slučaj, da smo bili Slovenci v preteklosti včasih tudi zavezniki »Romov« in da so del njih poimenovali v »Rimljani« in njih mesto v »Rim«, kar obrnjeno pomeni MIR. Menili so, da so problemi preizkus njih samih. Verjeli so v UM, da je vsak drugačen, ter v izjemno različnost dozorelosti vsakogar. Verjeli so v dozorevanje umov prek absolutne ljubezni popolnega dopolnjevanja. UM je v središču naše DUŠE in omogoča zavest, ki je širša ali ožja. V nobenem človeku UM, ki bi moral biti v položaju notranje luči, ni povsem udejanjen. Lastni središčni UM je povezava z ostalimi v CEL O, v celoto sveta.

Kultura staroselcev je zorenje zavesti spodbujala. Posledice so bile ponos, zdravost, blagostanje – prepoznana rajskost. Nekateri so bili tako izjemni zdravilci, drugi odlični telepati, hipnotizerji, predvsem pa krepki, iznajdljivi, neustrašni in strah morebitnih sovražnikov.

IBIS KOT SIMBOL SVEČENIKA PRISOTNIH DUŠ PREDNIKOV

JASTREBA - SIMBOL PRETEKLOSTI
IN PRIHODNOSTI,
KASNEJE TUDI SIMBOL FENIKSA

Ptica z glavo Ibisa in Vojvoda z žezlom iz
dveh glav jastrebcev, Vrča Vače, 5 st. p.n.št.

ČLOVEK PTIČ ODVRAČA
GILGAMEŠA OD POSTAVITVE
LASTNEGA DREVESA ŽIVLJENJA

Človek ptič nudi Gilgamešu
VRČ in vejico, Akadski pečatnik

Lasnici v obliki Jastrebcev, vir Zakladi tisocletij, 6.st.,
Pokrajinski muzej Celje in Narodni muzej Slovenije

Jastreba kot feniksa na zlatih lasnicah iz pokrajinskega muzeja v Celju sporočata, da smo polni problemov in zato tudi trpimo, a rešitev je v našem »trebuhu«; enostavno moramo fizično dozoreti v višjo raven in takrat pride nova doba vstalega »JASTREBA«, ki bo naredil novo dobo raja pod Triglavom in širše. Primerjaj s trebušasto obliko »kotlička« na Vrču Vače.

Ko sem leta 2016 odkril najprej pet, kasneje dvajset napak strokovne risbe dr. Franceta Stareta, so v Narodnem muzeju Slovenije potrebovali kar celi dve leti, da so jo popravili, pa še to so objavili samo v katalogu in pod njo niso zapisali, da gre za novo strokovno risbo. To so omenili v enem kratkem stavku samo v uvodniku obsežnega kataloga »železnodobnih kultur« na naših tleh. Na spletu so novo strokovno risbo objavili, zopet po številnih protestih, leto in pol po izidu kataloga. In od junija 2019 je postala dostopna ena najlepših strokovnih risb »situlske« umetnosti. Naredila jo je mag. Ida Murgelj.

In kaj so ob spremembi strokovne risbe, poslanskem vprašanju glede datiranja lobanje, najdene v grobu vojščaka z Vač, in ob objavah povedi slikopisja v reviji Misteriji za vsak dan obredij na Vrču Vače – naredili slovenski mediji, inštituti, muzeji ...? Nič. Kot da se ni nič zgodilo – zapovedan molk. Na desetine simpozijev, pa noben o Vrču/situli Vače.

Žig da gojenim (primerjaj s hebrejskim goyim) gospodar. Državljeni Republike Slovenije smo označeni s slikopisjem Vrča Vače. Tudi z zmajem in prorusko zastavo ter grbom notranjega obračuna smo, a javnost ne pozna niti simbolov Vrča Vače niti simbolov zmaja, niti zastave.

Dddr. Andrej Pleterski med predavanjem na Gradu Kromberk 11. 12. 2018 pove: »Staroverstvo je posebej vezano na svoj prostor. Seveda trpi, če zgubi nekaj teh točk in mest, ampak jih lahko nadomesti. Prostora ne moreš uničiti. Lahko uničiš pet kamnov, deset kamnov, lahko uničiš sto kamnov, ne moreš pa uničiti vseh kamnov, ne moreš posekati vseh dreves in ne moreš zasuti vseh studentev ...«

A uničilo se je marsikaj, predvsem s skrivanjem. »Strokovnjaki« so razglasili, da je bil največji filozof vseh časov Sokrat, a obenem zatrjujejo, da ni napisal niti enega teksta. Tekstov nista napisala niti Enej niti Jezus ... Seveda so jih, a to je del velike laži, s katero se nam varuhi dobe izгона iz Raja posmehujejo in nam otežujejo pot do izvirnega znanja. Morda imajo prav, da moramo znanje najti sami, brez večjih pomagal?

9

Razlike med sumersko in babilonsko kulturo

Z namenom, da postane poved o Vrču Vače celovitejša, si moramo ogledati še nekaj dejstev, kot je razlika med babilonsko in sumersko kulturo, katere del je bila tudi staroslovenska predrimska kultura in je taka ostala deloma še dandanes. Sumerci niso poznali pojma Bog, saj so bili sami kreativni del sveta v ožjem, deloma pa tudi širšem pomenu besede. Verjeli so v energije in tudi danes vemo, da ima človek posameznik svoje bioenergijsko polje tako kot vsako živo bitje, dipol delovanja pa ima tudi vsaka neživa stvar, pa tudi planeti, zvezde kot tudi naše Sonce in seveda tudi atom sam.

O MAGIJI IN ČARANJU NAŠIH PREDNIKOV

Klan Keltov nad Klenikom v Vačah se je ukvarjal tudi z duhovnim vodenjem članov skupnosti. Iz ritualov posvetitve vojvode smo videli, da je bil del teh tudi magijski – zavestni posegi v energijska okolja. Takrat so se s tem ukvarjali vsi prebivalci.

Vodje so skrbeli, da so bili posegi čim bolj uglašeni in naravnani na miroljubno sožitje ter razvoj v presežno kreativno, spoštljivo sobivanje. Starodavni jezik »Slovenov« pred 2500 leti je, kot kaže, temeljil na soglasnikih, ki so jim govorci dodajali samoglasnike glede na namen povedi. Tako se v besedo VRČ lahko vrine črka A in dobimo izpeljanko VRAČ.

Obredje, povezano z Vrčem Vače, je dejansko bilo neka vrsta magije doživetja lepega, nekaterim tudi razsvetljenja in zaveze vsemu, kar so častili. Bili so zelo verni, drugače kot danes, ko se veruje v absolutno zunaj nas; verjeli so v svet, in to, da so del kreativnega dela tega sveta. Zaradi vere, v kateri so živeli daleč nazaj, zelo težko najdemo to, kar najdevamo danes na vsakem koraku – nevsebinsko oblikovani KIČ. Vse, kar so delali, so delali s poslanstvom, občutkom za to, kaj je prav, in so vsemu dajali osebno noto.

Ukvarjanje z magijo so po umiku keltske/enetske kulture monopolizirali papež, kardinali ter masoni ... Zadnje čase poteka proces dodatne centralizacije teh znanj, sposobnosti in delovanj. Obsevani z umetnimi frekvencami zgublamo lastne elektromagnetne potenciale ...

Glej razprave, v katerih vidimo, da so ta izpostavljanja s sevanji delana na silo, saj mobilnih podatkov vse višjih frekvenc, namesto previdnostno in ekološko prek kablov, nudijo po zraku. Brez

elektromagnetnih sevanj lastnega živčevja ne bomo sposobni preživeti, niti večina drugih bioloških bitij. Čim višje so frekvence, tem bolj učinkovito vnašajo neravnovesja nihanja tudi na celični ... ravni človeka. Tak človek se zelo težko energijsko povezuje z izvorno modrostjo, je energijsko ranjen, poškodovan in zapada zombizmu ter zboleva tudi na fizični ravni.

Kultura obredja vodstvenih klanov iz obdobja vrča Vače okoli 6. do 5. stoletja pred novim štetjem je za današnji čas zato še kako pomembna, saj nas nagovarja, da moramo, tako kot so si prizadevali naši predniki, vzpostavljati ravnotežja »zgornjega sveta« in »spodnjega sveta« in temu prilagoditi bivanje samo. Bili so zavezani naravi, iskalci povezujočega – panteisti.

Panteizem je bil del filozofije tako imenovanega vdiha – Eleatov (EL e ati), ki je še dandanes prisoten tako med staroverci kot v delu judovske mistike »Chokhmah Ila'ah«, vseobsegajoče »nadnaravne modrosti«, ki presega, naroči (?) in vživi vse stvarstvo. Rabbi Nachman iz Breslova navaja, da lahko to vzvišeno modrost zajame (kanalizira) popoln tzaddik (sveti mož). Tako tzaddik doseže »kozmično zavest« in je tako sposoben ublažiti vse delitve in konflikte znotraj stvarstva. Lahko rečemo, da se Kristus odrešenik išče že od nastanka visokih kultur človeštva, saj lajša probleme razvoja v najširšem pomenu besede. Mir tam zgoraj lajša poti

doseganja miru tu spodaj. Del Judov ga poimenuje t.z.a.d.d.i.k.

MAGIJA – ČARANJE NA DUHOVNEM NIVOJU

KELTOV

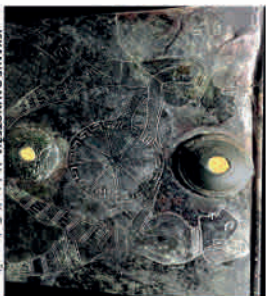

Srednje Sonce Keltoy, 4. stoletje zgoraj ter 3. stoletje, 8. st. p. n. št. – gomila 48. Stična, NMS

MASONOV

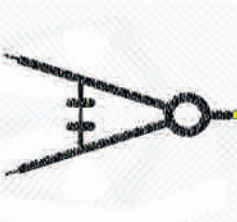
FAŠISTOV

ISKANJE RAVNOTEŽJA, Hainstadt, 5. st. p. n. št. Dr. Erich Zimmermann: „Kolo v vaginalnih ustih“

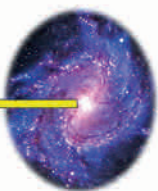

ČRNO SONCE, simbol SS vodje, Heinricha Himmlerja, Wewelsberg

BABILON IOAHIM SUMERUA BOAZ

GALAKTIČNEGA SREDIŠČA

ISKANJE RAVNOTEŽJA – Simbol središčnega Sonca Keltoy, 4 strele zgoraj ter 3 spodaj, 8. stoletje pred novim štetjem, gomila 48. Stična. Narodni muzej Slovenije. – »Strokovnjak« za halštatsko kulturo dr. Erich Zimmermann opiše: »Kolo v vaginalnih ustih«, detajl nožnice noža, najdeno v rudniku soli v Halštatu, 5. stoletje pred novim štetjem. – Zanimivi so simboli, ki si jih je prisvojila masonska organizacija Thule.

Tutankamonov zaklad, dva »Hapija«, ki z svojo močjo združujeta cvetove tam zgoraj in tu spodaj v sodelovanje. Poglejte njun trebušček ... sta ostanek androginega rodu obojespolnikov. Umetnina, ki jo hrani muzej v Kairu, predstavlja sveti Gral.

Tudi VOJVODA in knezi so bili nekakšna luč na nebu, simbol, ki se je ohranil do današnjih dni na primer na Gosposvetskem polju na Koroškem. Oglejte si povzdignjenje Tutankamonove duše v odrešensko, torej tistega, ki povezuje, kar je zgoraj, s tem, kar je spodaj. Še lažje je prazen prestol za novega Kristusa razviden v Sikstinski kapeli v Vatikanu. Izdelal ga je Gian Lorenzo Bernini. Nad PRAZNIM prestolom sta dva otroka sedanjosti z ZLATIMA KLJUČEMA v levici, nekakšna sodobnejša REM in ROM, pod prestolom stojita na eni strani sv. Peter in na drugi sv. Pavel, dogajanje opazujeta dva papeža.

Vojvoda je bil tudi panteist, a nikakor ne v vlogi absolutno najpametnejšega ipd., saj je kljub izjemnemu znanju in duhovnim sposobnostim vedel, da samo »vsi vse vemo in zmoremo«. Nikakor se ni hotel častiti kot božanstvo, saj to odvrča častilce od lastnega razvoja zavesti, saj je vsak poseben in edinstven, ker poseduje poseben in edinstven UM, kot center zavesti. Podobno je grajen SVET, ki ga določa sila vdiha – končne oziroma absolutne ljubezni (sanskritsko Ātman) in IZDIHA – osamljenost in groza kot posledice le te (sanskritsko Brahman). Obe sili sta stalno prisotni, a sila izdiha je povezana z začetkom, sila vdiha pa s koncem Sveta, kot ga poznamo. Odrešenika makroproblemov in problemov nasploh Eneti niso iskali na silo, saj so vedeli, da so tudi najzahtevnejši

ČAŠČENJE NOVE LUČI V OBLIKI NOVEGA KRISTUSA

TUTANKAMONA, JEZUSA...

STÁ BILA TUDI MAA TER VOJVODA LUČ NA NEBU?

PRESTOL NAMEDENJEN DUŠI FARAONA

Jastreb kot simbol demoničnega določevalca svetega IMENA, s krili dela prostor, levo in desno predstavnika božanstva HAPI, katerima je bila posvečene INICIACIJA FARAONA V ODREŠENIKU; Tutankamonov zaklad, alabaster, Muzej Kairo, Egipt

KDO BO LUČ NA NEBU?

Simbol GOSPE SVETA
(Maria Saal), Celovec, dežela, Koroška

PRESTOL PRIHODA NOVEGA KRISTUSA,

Gian Lorenzo Bernini, 1666,
Bazilika sv. Petra, Vatikan

Jastreb, kot simbol demoničnega določevalca svetega IMENA, s krili dela prostor; levo in desno predstavnika božanstva HAPI, katerima je bila posvečena INICIACIJA FARAONA V ODREŠENIKU. Tutankamonov zaklad, alabaster, Muzej Kairo, Egipt.

problemi del življenja ter sveta in se jih rešuje, toda previdno, preudarno, tudi s smiselno pomočjo nosilcev višjih znanj. Tako so večinoma ušli pastem napuha, tudi njihova osnovna sporočila so preživela do današnjega časa.

Panteisti so imeli proti sebi silo fašizma, ki sledi filozofiji tako imenovanega izdiha, obnorelosti, ki spodbuja procese razpadanja, neravnotežij in grobih medsebojnih obračunov.

Panteisti (prosumerci) in fašisti (probabilonci) so sledilci dveh nasprotij – sile povezovanja (»vdih«) in sile razdruževanja (»izdih«). Soočanje nasprotij ima za posledico hiter razvoj človeštva. Žal danes v

razkroj, saj fašizem zopet dobiva smiselne podlage, saj se bohoti na dekadenci, fašizem torej raste na napakah nasprotne strani.

Oglejmo si masonski simbol šestila. Spodnji del predstavlja človeško dosegljivo raven, krogec nad krakoma – spoznanje celote, os nad njim pa silo od zgoraj, ki šestilo obrača. En »krak« šestila

Svečenik z vrčem / vazo na glavi
v obliki klobuka, sumerska kultura,
Muzej Metropolitan, ZDA.

obvladujejo sledilci sumerskih znanj očiščevanja ter iskanja sodelovanja (suma= seštevanje), drugi »krak« pa obvladujejo sledilci Babilona, ki so častilci nadrase Apolona in se hitro oprimejo »slasti diktature« in maščevanj vsevprek – fašizma.

Mojstri osebnih elektromagnetnih delovanj – Vojvode, svečenice ŽIVE, MA, knezi so bili torej tudi VRAČI, »čarovniki«, seveda predvsem na duhovni ravni. Prek ritualno povezanih obredij so dajali duhovni pečat pokrajini; maziljenim, iniciranim pa so odstirali poti v višja znanja. S svojimi duhovnimi aktivnostmi so sooblikovali tako sedanjost kot prihodnost.

Prihodnost sooblikuje uspešno samo nekdo, ki je povezan s svetom. S svetom se povezujemo prek osnovnih čutil ter s »šestim čutom« zaznave prostora. Danes stroka povzema po starih zapisih dejstvo, da predniki na naših tleh niso verjeli v usodo. Da, saj so bili njeni sooblikovalci.

Obredja slikopisja Vrča Vače dajejo tudi temelje za nadaljnje razmisleke glede teorije UMa, ki je v vsakem temeljni del zavesti (DUŠE) in vsakomur daje izvirno posebnost ter izjemnost. Babilonci so si za temeljni pojem izbrali pojem BOG, kar jim je bilo podtaknjeno s strani magov. BOG kot stvarnik sveta, kot ga še danes časti Rimskokatoliška cerkev ipd., napeljuje na centralizacijo čaščenja, obenem je to tudi strup napuha, ko ljudje razpravljajo, kdo je ustvaril svet, pa ga skoraj nič ne poznajo. Povem, da

imajo višje dozoreli umi (zavesti) smisel za humor, ki ga uporabljajo za preverjanje stopnje neumnosti, poslužujejo se tudi prevajanja dejstev v simbole, ki jih kasneje nadomeščajo s figurativnim, fatalizmom in bajeslovjem.

Tako Kelti kot Sumeri so priklicevali višje dozorele ume ter energije in kot žreci žareli v svoji veri iskanja dopolnitve lastnega UMa in vseh, ki so jih spoštovali, ljubili. Svečani in ponosni so čarali duhovni prostor in ga vračali v prvotno vedenje enosti ognja, prek katerega se očiščujemo. Kot že rečeno, UM je povsod, a na zelo različnih stopnjah dozorelosti, dozoreva pa prek ljubezni. Zato so jih imenovati KARNI, kar pomeni tudi črni. Ozemlja črnih so bila širna, še vedno nas nanje opozarjajo pogorja s svojimi imeni, kot so KARnijske Alpe, KARavanke, KARpati ... Poznamo tudi veznik KAR, kar obrnjeno beremo RAK ... Simbol raka je bil nekdanji boganski (poganski) simbol magije življenja in njegovega izvora (morje).

Osnovni postopki starodavnega čaranja so, kot vem, bili:

- druženje v veselje;
- preverjanje moči povezav;
- izločanje v nove dogodivščine vsega, kar ni potrdilo preizkusa moči povezav.

To pa je eno od osnovnih sporočil duhovnosti Sumerije. Kot magi so vladali prek živih, božanskih ter preroških sanj, iniciacij, blagoslovov, maziljenj.

Tako so upravljali tudi Babilon. Glej sanje Nebukadnezarja II., 604–562 pred novim štetjem, vladarja Babilona, ki je bil čaščen kot božanstvo nad zarjo na nebu; te sanje, podprte z zajetimi jeruzalemskimi svečeniki, so njegovo vladanje po kratkem postopku upepelile. Podobno prek živih sanj dandanes tudi papež in kardinali posvečajo imenitneže večine držav. In prek njihove podreditve in ubogljivosti vladata. Ni vse slabo, ampak sistem je isti.

PRIHOD ENEJA

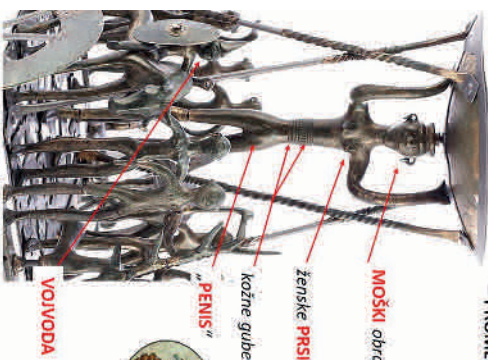
Arhonti ali ajanti so bili približno še enkrat višji od takratnih običajnih ljudi. Tudi med njimi so bile velike razlike; nekateri so ljudem dajali znanja, drugi so jih zapeljevali ter jim odvzemali sveti ogenj, del ljudi jih je oboževal, del pa sovražil. Tudi arhonti (gospodarji) so bili glede tega vprašanja razdeljeni; Enej je predstavljal prijaznega ajanta do ustvarjenih ljudi, kar je AIAS (Aias) do smrti soborca AHILA toleriral, po njegovi smrti, tik pred padcem Troje, pa kot vrhovni svečenik takrat imenovanega »boga« BESA PREKOLNE LJUDI, tako Ahajce kot Danajce, saj naj bi ga izdali. Takrat obredno pobije oba vodstvena ovna svojih dveh čred in vse ovce ter na koncu naredi samomor. S tem dejanjem odloči o spremembi človeške dobe. S tem dejanjem je

VELIKAN, KI LUDIEM DAJE SVETI OGENJ

ENEJ

pomaga kati

PADU ANSEL
- PROMETEL

VOJVODA

keltski Sončni VOZIČEK, „Strettweg Cult Wagon“,

7. st.p.n.št., najden pri Judenburgu današnje Avstrije, muzej v Schloss Eggenbergu, Gradec

VELIKAN, KI LUDIEM UGAŠA SVETI OGENJ

ALAX

pomaga orlu

PADU ANSEL
- EPIMETEL

kot simbol lepote, ki začasno tuji odcveti

Alaxov samomor, 530 p.n.št., Muzej

Metropolitikan, ZDA,

sredina: orol ubija kačo, cca. 945-959, Muzej Istanbul Turčija

UBIJANJE VELIKANOV

Ubijanje „kneza“ - velikana, **Situla Este**
Benvenuti, 7. st.p.n.št., grob Rebato 127,
Veneto, Narodni muzej Este, Italija

Odisel s sodelavci in velikan Polifem

zapovedal odločitev o padcu Troje, še preden se to zgodi. AIASA so po smrti preimenovali v AIAX (Ajaks), v demoničnost, neprijazno do ljudi, čemur se pridruži tudi večina drugih arhontov. Zato lahko rečemo za Eneja, da je njegovo skrivno ime tudi Prometej, skrivno ime Ajaksa pa je Epimetej. Prvi daje, drugi ugaša SVETI OGENJ. Na starogrški upodobitvi Ajasa je na njegovem odloženem ščitu podoba besnega »boga« BESA in nad njim čelada s konjskim repom.

Zaostritev sovraštva ima za posledico njihov umik, pa tudi pobijanje vse bolj redkih ajantov s strani neprimerno številčnejših navadnih ljudi. Preokret dobe je Ajakov samomor.

Pomembno spodbudo sumerske misli je v naše kraje prinesel ajant, ajd – torej velikan – Enej. Enej je bil starodavni PROMETEJ, nosilec luči, večnega ognja znanj in tudi osebne energije.

Sumerska kultura in starodavna Sumerija se je umikala pred babilonsko v ustje rek Evfrata in Tigrisa. Ob koncu pristne dinastije Uruka okoli 1350 pred novim štetjem so razstrelili otok, danes imenovan Bubiyan (Kuvajt), ki se je dodobra pogreznil in je dandanes tod veliko blata, saj je bil po Platonu imenovani Atlantidski otok bogat z rastlinjem in nasploh življenja poln. Novo postojanko so naredili takoj naprej, danes se otok imenuje (m)ISKAN (Miskan). Miskan je najverjetnejši otok trojanskih vojn, namenjenih,

da se babilonsko navdihnjeni »krvi žejni volkovi« odžejajo v odprtem amfiteatru medsebojnega pobijanja med ljudmi na obeh bojnih straneh pred trojanskimi obrambnimi zidovi. Kot zmagovalci posameznih bitk nato zapustijo skoraj premagane ostanke sumerske civilizacije in se po letih potovanja v rodno Grčijo razgovorijo o svojih hrabrih dejanjih.

Otok Miskan je imel vlogo ščita pred mogočnim otokom Failaka izza njega, ki so ga nekdam imenovali Ikarus (simbolno poimenovanje duhovnega letenja). Okoli leta 1184 pred novim štetjem je iz goreče Troje iskanega otoka Miskan odšel Enej. Ker so imeli ajanti / ajdi »tretje oko« in so bili ne samo višji ter močnejši od takratnih običajnih ljudi, ampak so bili tudi »nadržano« pametnejši, je smiselneje razmišljati v smeri, da so se za uničenje Troje odločili kar ajanti sami, na ta način so pri ljudeh naredili dodatno travmo. Prva je bila razstrelitev svetega otoka civilizacije DOMUZ (imenovane tudi Dumuz) Atlantidskega otoka, sedaj pa še uničenje svetega trojnega mesta TROJE. Prišli so namreč do spoznanja, da so njihove ukane spregledali tako glede smrti Patrokla, Ahila, Hektorja ..., zato tudi tak boj za trupla dejansko padlih nekaj velikanov. Ugotovili so, da se je njihova razlaga Olimpa ... izpela. Ajant Ajas, ki je na strani sovražnikov Troje zagotavljal nekakšen red spopadanja, takrat spozna, da je ostal osamljen in da bo v kratkem sam postal

plen Danajcev in Ahajcev, ki so se ga družno odrekli. Aianti so potrebovali novo »agendo« in so jo začeli tudi graditi.

Ajd Enej je bil izjemne postave in kot ajant pač še enkrat višji od ljudi, ki so jih vzredili starodavni arhonti. Predstavniki izumirajočega starega rodu androgenov (glej Sokratov/Platonov *Simpozij*) je bil visok okoli tri metre. Vladar v obeh pomenih besede, tako na fizični kot duhovni ravni. Dolgo je bilo njegovo potovanje, po uničenju Troje. Enej se je s soborci, družino, svečeniki in pomočniki sodelujočih ljudi z otoka na celino odpravil z ladjo. Potovali so prek ozemlja domorodcev, ki so bili do ajantov prijazni in jih niso zaničevalno označevali za Kiklope ter jih niso poniževali, mučili in ubijali tako kot Babilonci in Korintski Grki – torej prek ozemlja nekdanje kulture Jiroft, Suse (Iran), Anatolije (Turčija) do Trakije (današnja Bolgarija in del Grčije). Nato pa je prišel Enej tudi v naše kraje.

Povsod, kjer se je zadržal, je pustil neizbrisen pečat duhovnosti in nadgradnje kulture. Tudi v Svatnah (Celovec) ga je. V čast so mu tam, kot kaže, naredili prestol, ki ga danes imenujemo vojvodski, kasneje so odstranili naslonjalo s simboli Eneja in k prestolu dodali sedež svečenice MA, danes tega imenujejo palatinski prestol.

Vojvodski prestol je ostanek izginulega mesta Virurum – VIR UMa URra (najverjetneje so to pogansko mesto Rimljani preimenovali v Virunum). Enej, tudi naš Prometej, je želel ohraniti ključna znanja Sumerije. Bil je nosilec duhovne LUČI, katero so si babilonsko navdahnjeni želeli polastiti

VOJVODSKI PRESTOL / ENEJEV PRESTOL ?
In pred njim posvetitveni knežji steber, Svatne,
Gosposvetsko polje, Celovec

Je Vojvodski prestol Enejev prestol? Svatne, Gosposvetsko polje, Celovec.

in jo nadzorovati. A proti sebi je imel še silo Ajaksa – Epimeteja, tistih, ki so prekleli človeški rod.

»Prometej« pa je bil tudi Jezus. Na freskah katakomb ga pogosto vidimo z vrčem v roki, kot tistega, ki »odžaja« in poveže s svetom.

RAZLIKA MED SUMERSKO IN BABILONSKO KULTURO

Sumerska kultura gradi na udejanjeni magiji energij, podrejeni ljudje so v teh okoliščinah lahko v položaju vodenih »robotov«, babilonska pa se zateka k besedi in k strogim pravilom – kodeksom ravnanj, tudi k fizičnemu prisiljevanju. Vodilni te kulture lahko delajo številne napake tudi kot del črede vodenih zombijev. Toda babilonska dopušča več svobode lastnega mišljenja, kot to dopušča celovita magija sumerske.

Prvi se zatekajo v energijski svet, drugi pa k besedi in meču. Tudi sami se ukvarjajo z magijo, ampak ta je večinoma rušilna, namesto da bi združevali sveto s svetim, ljubezen z ljubeznijo, zato je običajna posledica njih delovanja razkroj. Hlepeči po priznanju na vodilnih položajih so večinoma deležni samo činov (ČIN = NIČ). Hlepijo po smislu in notranji toplini, a ta je dajana redko. Vse to povzroča lasten notranji razkroj ter energijsko »smrtnost« številnih Babiloncev. Probleme pa imajo tudi prosumersko usmerjeni, da so lahko zmanipulirani v življenje v iluzijah. Soočenje obeh pristopov je zato lahko smiselno. Prvi dajejo vero, drugi pa jo postavljajo na realna tla in izčiščujejo.

Simbol sumerske civilizacije ob njenem propadanju je SKRINJA ZAVEZE, simbol babilonske pa je, s strani Sumercev podtaknjeno, PISMO

SKRINJA IN NA DRUGI STRANI KNJIGA ZAVEZE

PRIDATKI V SKRINJI ZAVEZE, SIMBOLI MAGIJE

MOČ duhovnega vpliva

„TRI LIPE“

ZAPOVEDI

ŠTIRJE ELEMENTI

VITALNOST

SVEČENIKA

KNJIGA ZAVEZE, BABILON, BIBLIJA, BESEDE

BESEDE o duhovnem vplivu

VAZA „VRČ“

NAPAJALIŠČE

„KOTNIK“

STOLP SUMERIJE

STOLP BABILONA

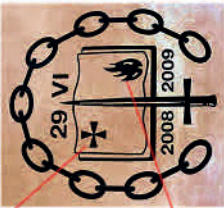
BESEDE IN VOJNE

Varovanje **SKRINJE ZAVEZE**
v Suzi, Muzej Luvr, Francija

MASONI „STRATHMORE LODGE“
s **SKRINJO ZAVEZE** „Salamona“, Anglija

BIBLIJA pred in po samomoru
AIAXA..., Bazilika „sv.“ Pavla, Vatikan

Oltar Sit-Shamshi iz Suze, Iran, bron, 12.st.p.n.št., muzej Luvr, Francija

ZAVEZE, ki je pisano na način zastrupljenega jabolka in gordijskega vozla.

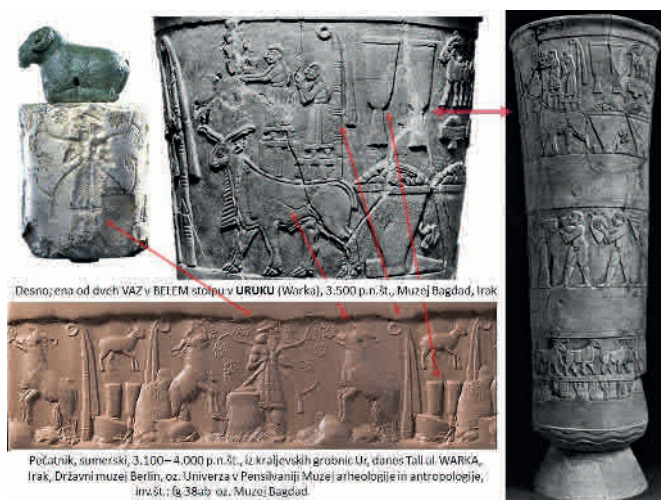
Sumerska kultura prvotnih visokih civilizacij se je zadnja stoletja povsem umaknila iz vidnega polja v polje magije, pa še to skrite. Pogledajte si oltarček iz Suse, kjer najdete velikansko vazo, simbol kanaliziranja energij voda ... neba svečnikov sumerske kulture, poleg pa TRI DREVESA ŽIVLJENJA, ki jih lahko prevedemo tudi v »TRI LIPE« novega vzpona slovenstva, izza njih napajalnik za ostale ljudi in za živali (drevesa napajalnika ne potrebujejo, saj sama prejemajo energijo neba), stelo z zapovedmi najvišjega UMa, danes zavajajoče imenovanega BOG, in »kotnik« preusmerjanja energij spodkopavanja babilonske kulture, ki jo predstavlja vse bolj duhovno revna, blebetajoča, nasprotna stran.

Babilonska (tudi babunska) kultura prevladuje v materialnem, toda tudi ta ima mesto v tem svetu, v kolikor še uspe združevati štiri osnovne elemente, ki jih kot štiri hlebce kruha vidite na obeh straneh levega – prosumerskega templja. Ta materialni svet pa je past za najdevanje primitivnosti med ljudmi, s katero smo več in manj okuženi prav vsi. Poudarjeno primitivni so v javnosti kovani v zvezde in se kot ugledni napajajo od stalnega potrjevanja drugih uglednih. Njih »jeziki« so se povsem pomešali, a v svoje neumnosti ne dvomijo, saj so drug od drugega priznani.

Ta kultura nekulturnih je dandanes kljub temu, da je večinoma neživljenjska, postala prevladujoča. Zaradi izpraznjenosti pa se vse bolj uveljavlja prek prisil, podkupovanj, groženj elit, ponaredkov, sklicevanja na zapise, v katerih avtorji »vedo več«. Prosumerska kultura je v javnosti potvorjeno interpretirana, izbrisovana, poniževana, pa tudi skrivana v nedostopnih depojih naslednic rimskega imperija, vse bolj pa je vidna po muzejih, a še ni ustrezno proučevana. Glej nošnjo skrinje zaveze Salomonovega templja vodij angleške masonske lože Strathmore. Kaj je v skrinji?

Na upodobitvi oltarja Shamsi iz Suse v današnjem Iranu vidimo nekaj artefaktov, ki so bili (in nekateri še vedno so) del Skrinje zaveze, tudi sodobnih masonskih ritualov najvišjih redov. Skrinja s simbolnima keruboma je služila več namenom: priklicevanju duhovnih energij kot komunikaciji z demoničnim »bogom« ali/in demoni ter širjenju fanatičnega praznoverja. V Salomonovem templju – v »govoreči hiši« (2 Kron 35, 1-3,19) so jo častili ter se je bali tako sionisti-probabilonci kot prosumeri.

Zadnje svetišče nekdanje Sumerije, ki je bilo ukinjeno, je bil, kot kaže, Beli stolp v Uruku. Iz tega svetišča se je ohranila velika KUPA z upodobitvami v treh pasovih, enako kot pri Vrču Vače. Med podobami najdemo dve kupi; zdi se, da sta predstavljali Beli stolp v Babilonu in Beli stolp v Uruku. Dve kupi, dva različna »napitka«

kulture. Stolp je bil tako vsaj v enem delu namenjen sodelovanju med obema kulturama.

Odkril sem tudi pečatnik, ki govori o izbrisani kulturi dinastije Uruk. Tu najdemo moža s klobukom (Domuz, DOM MUZ), ki hrani bika. Bik predstavlja moč kralja. Na Vrču Vače pa nastopa vojvoda, ki »hrani« kneze, ki so v svojih deželah prav tako predstavljali moč. Vojvoda je torej predstavljal tudi vez med knezi skupnosti Enetov (kasneje Venetov). Kupa je v tistem času vsebovala napitek brezčasne »čase nesmrtnosti«, na katero nas je v današnjem času, v istoimenski pesmi, spomnil Anton Aškerc, rekoč: *»Truplo tvoje pač strohni v gomili ali čaša tvojih del ostane!«* Tudi obredni Vrč Vače je služil preseganju smrtnosti prek čaščenja UMa, kar so starodavni predniki na naših tleh izvajali z obredji z vodo.

VRČ VAČE, SUMERCI IN JEZUS

Vrč je služil izključno za obredja z vodo. Uporabljali so ga tako Sumerci, kot prva znana visoko razvita civilizacija zadnje velike dobe. Znani so vrčki perzijskih vladarjev. Brezkompromisni so se igrali bogove na zemlji in čarali prek ritualov zalivanja »drevesa življenja« kot duhovne – demonične entitete. Velik duhovni pomen je zanje imela CEDRA, zato perzijski vladar drži v rokah cedrov storž. Obredja z vodo so uporabljali tako Janez KERSTnik (novejši zapis Krstnik) kot njegov krščenec – Jezus in kasneje škofje.

STORŽ CEDRE IN VRČ

Dur Šarrukin 716–713 p.n.št., 3,3 x 2,14 m palača Sargona II., Khorsabad, Irak, inv.št. AO 19865, Muzej Luvr, Francija

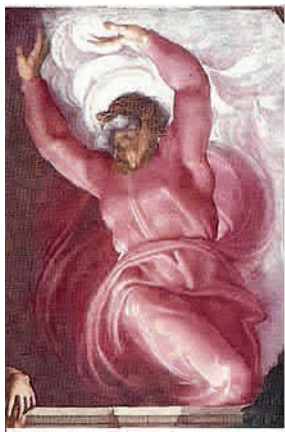
Vedeti je treba, da so Jezusa kot zadnjega za zahodno civilizacijo pomembnejšega »Prometeja« Rimljani preganjali kot POGANA, barbara in ga izpostavili ter za njegovo pogubljenje trgovali ...

Njegovi sledilci so se zatekli v KATAKOMBE, ki so prek fresk ohranile sporočila izvirne vere v Jezusa. Na sliki vidite ustanovitelje Sumerije, imenovane Apkalu, kako zalivajo DREVO ŽIVLJENJA, na pečatniku nad njim lebdi duh Marduka.

Upodobitve na kamnitem vrču, ki je služil tudi za utežno enoto, govorijo, da je človek toliko težak, kot je močna njegova vera. Sumerija je poudarjala posodo v obliki VAZE. Tako hranijo v Bagdadskega muzeju edini javnosti znan celovit ostanek sumerskega svetega Belega stolpa iz Uruka (dandanes Warka), velikansko vazo z bogatim in povednim slikopisjem v treh pasovih, spodnji je rastlinski. Kako podobno slikopisnim okvirjem Vrča Vače!? Sta pa bili v Belem stolpu – večjem ziguratu dve taki vazi? Ena je predstavljala poved babilonskega in druga sumerskega Belega stolpa.

Vojvode, knezi so svečano nosili vrčke. Med sabo so se merili v sposobnosti »odprtosti glave«, sposobnosti komuniciranja s svetom, zelo podobno kot v Sumeriji, kar pa je povsem v nasprotju z rimskim pojmovanjem moškosti, po katerem je pravi moški bojevnik z mečem. Stari Kelti, Sloveni so prinašali raj, Rimljani pa stalna bojevanja in preizkuse, oboje pa je prineslo dobo, kakršno imamo danes, nekaj raja in nekaj groze, mešano.

O SIMBOLU ZAJČKA – DOLGOUHCEV

OBOJESPOLNO TELO
Upodobitev Boga Ba'al zebûba v freski
»Prvi dan kreacije«, Sikstinska kapela,
cca. 1508, Vatikan

BOG IMA VELIKO IMEN

Belcebub – gospodar muh
in ne more objeti sveta,
je samo ČRNI ANGEL,
ki te preganja človek,
da postal bi BELI ANGEL.

A bivaš v svojem loju,
samospelih in nevednosti,
za vse drugo ti ni mar.

Smejiš se vsemu,
saj veš v svoji bedi,
da živiš samo enkrat.

Svoje k svojemu,
sestavlja se lepota biti.

Avtor idej @ Vladislav Stres

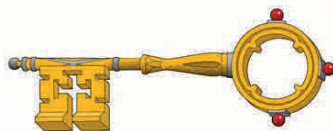
Upodobitev Boga z moško glavo in ženskimi prsmi, simbolom obojespolnosti, kako se izgublja v KAOSU, najdemo na stropu Sikstinske kapele tik pred vstajenjem IONASA v zgodbi »Prvi dan stvarjenja«.

V Bologni je med pomerjanjem med PANOM in APOLONOM zmagal Apolon. Oglejski patriarhat je zaščitil kulturno mejo in nadaljeval z graditvijo kulture PANa. Razlog bojevanja si lahko pojasnimo z analizo simbola nepriznanega rodu ter svečeništva, ki se skriva izza simbola zajčkov oziroma zajčjih ušes. Ta simbol najdemo tako v kulturi Aztekov in starega Egipta kot tudi v Sikstinski kapeli, na hrbtnem delu oblačil papeža, na nekaj vrčih/situlah Certosa iz okoli 5. stoletja pred novim štetjem, pasni sponi s Klenika ...

SIMBOL ZAJČKA

APOLON igra na **HARFO**, velikanski pes sodnik požira **ZAJČKA**, 600 -550 p.n.št., Arheološki muzej Bolonja, Italija

Vatikanski Petrov
zlati ključ s
katerega
odklepamo znanja

IZGANJANJE ZAJCA iz njegovega doma varuha
Drevesa ŽIVLJENJA Verč / situla Certosa,
6. st. p.n.št., Arheološki muzej v Bologni, Italija

ZAJČKA REŽE KAČO, KI ODNAŠA DREVO ŽIVLJENJA, Inerkha in Deir el-Medina 19.din., Luksor

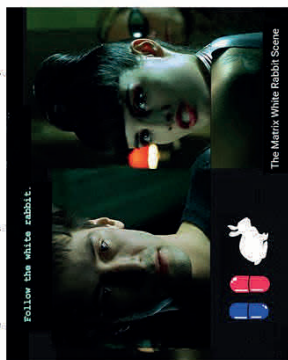
Zajčka z gepardovim telesom vidimo tudi na freski v Luksorju. Kači reže hrbet in jo tako seka na dva dela. V roki/šapi ima rastlinski list, kar govori, da to počne v času s spreminjanjem narave same ...

Zapeljevanje zajčka srečamo tudi danes, na primer v kultnem filmu *Matrika*, med pirhi, v risankah ... Zanimiv pa je bronasti kip zajklje pred Hitlerjevo pivnico v Nürnbergu, kjer se je ustanovila njegova politična Delavska stranka, kar je kasneje preraslo v drugo svetovno vojno in postopke iztrebljanja izbranih »nepravih« ras.

Konklave – izbori novega papeža potekajo neposredno pred sliko ZADNJE SODBE v Sikstinski kapeli. Tam v spodnjem delu vidimo mogočnega brkatega dolgouhca/hudiča s pretečim veslom v roki, kako izganja ljudi iz čolna. Poimenujmo

Dolgouhec, 530 p.n.št., 2.2 cm, Muzej London

SLEDI BELEMU ZAJCU je ključna scena pred prebujanjem v realno življenje v filmu desetletja - Matrix

KREACIJA NOVEGA ČLOVEKA „ZAJČKA“, Zadnja sodba, Sikstinska kapela, Vatikan

SVEČENIK „ZAJČKA“ (dolgouhec), predkolumbijsko obdobje, Narodni arh. Muzej Mehike

ZAJEC kot del svetega imena faraona, Sakara, 2.680 – 2.540 p.n.št., Giza, Egipt

ZAJKLA MED PORODOM ŠTEVILNIH FAŠIZMOV. V šapi drži človeško nogo, kot simbol ustavitve razvoja človeštva.

Kip pred Hitlerjevo pivnico v Nürnbergu, ZRN

Nekaj upodobitev simbolnih ljudi-zajčkov: Pan med dionistično obredno gostijo, sveto ime faraona

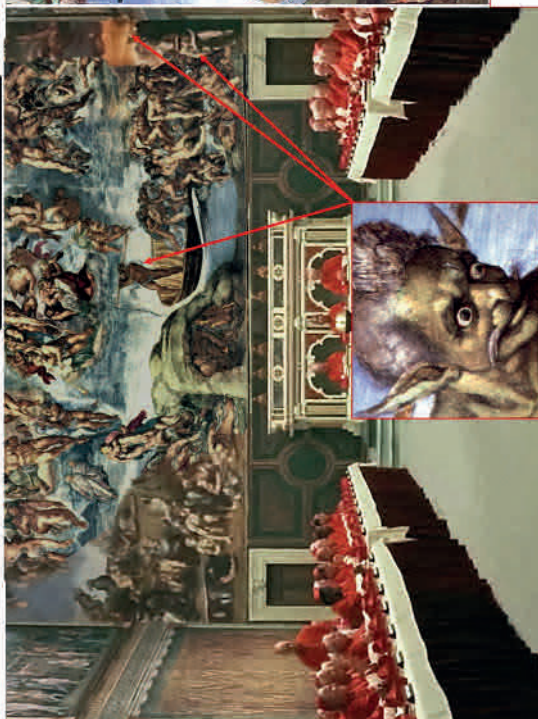
ga z BES. Ljudje prestrašeni, zgrbljeni, obupani zapuščajo čoln, ki predstavlja-simbolizira napredek civilizacije in skupen dom, »dobo rib«. Ker BES drži veslo v roki, to pomeni, da se čoln ne premakne; preteče veslo simbolizira tudi strah pred katastrofo. Oglejmo si še glavo HUDIČA, besnega boga Besa, za katero so značilna štrleča ušesa, simbol tako imenovanih dolgouhcev, človeškega rodu, ki ga vódena znanost ne priznava, saj se tako o tej temi ne moremo niti pogovarjati. O teh tematikah razpravljajo samo posvečeni – torej preverjeno miselno nesamostojni, »prodane duše«.

»Človek-zajček« naj bi vladal spodnjemu – našemu svetu, nam ljudem. »Zajčka« PAPEŠKA KAMARILA vztrajno preganja. Konklave so namenjene izumljanju orodij za uničenje tega HUDIČA. Zato netijo vojne, potiskajo v revščino večino prebivalcev, ponarejajo informacije, izbrisujejo »POGANSKE« KULTURE ... in s tem SLUŽIJO tistemu, katerega preganjajo – HUDIČU.

Oglejmo si še ČOLN. Ko BES udari z veslom, se upre z nogo na rob čolna in ga tako hudo zamaje – kar lahko povzroči, da se prevrne, torej katastrofo. Pod čolnom vidimo ptičje krilo, saj je izgon iz čolna izganjanje iz ustvarjalnega znanja in varnosti – doma. Izgon se dogaja na ravni nadjaza, magije, sanj, prisluhov ... Izganjani, ki zapuščajo čoln, gredo v naročje še enega dolgouhca, ki pa ga ovija kača, katero ta oseba odstranjuje (primerjaj

ZAJČJA UŠESA

O HUDIČU

IZGON IZ ČOLNA SKUPNEGA , Zadnja sodba, Sikstinska kapela, Vatikan

Upodobitev HUDIČA »DOLGOUHCA« – ČLOVEKA-ZAJČKA v Sikstinski kapeli, ki naj bi vladal spodnjemu – našemu svetu, nam ljudem. Papež je izbran glede na prepričljivost njegovega boja proti temu »HUDIČU«.

s simbolom Bala). Izza njega je prikazan njegov duhovni vodnik, ki je naslikan s štirimi žarki okrog glave. Štirje žarki predstavljajo štiri moči upravljanja s štirimi elementi. Lahko se vprašamo, ali so tudi preganjalci BESA-HUDIČA, torej kardinali s papežem vred, pod njegovo kontrolo in izvajajo njegove zamisli?

V kontekst sodijo tudi vse mogoče sodobne preizkušnje ljudi, globalne spletke, delitve na levo in desno, organiziranje spopadov z rasnimi cilji. Pa tudi napadi z nevidnim zastrupljanjem človeštva z večkomponentnimi strupi, virusi, ki osamljeni niso huda grožnja zdravju, v sodelovanju pa to postanejo; na primer en virus odpre dihalne poti, onemogoči zaklopko sapnika, drugi vdre v pljuča ... Ali pa hazardersko poseganje v genome bitij ... neodgovorno tajno zapraševanje neba ... posredovanje podatkov antensko po zraku z vse višjimi frekvencami ... gre v mozaik kreacije KAOSA in posledično možnih KATASTROF.

Da si dodatno ogledamo vlogo »dolgouhcev«, si oglejmo še pripovedno os Poslednje sodbe, ki jo je po naročilu papeža med leti 1508 in 1512 z ekipo naredil Michelangelo Bounarroti. Te freske imajo posebej pomemben pomen, saj so odprta knjiga, med katero kardinali izbirajo novega papeža. Tako kot na Vrču Vače se tudi tu poved bere večsmerno, torej tudi in predvsem od zgoraj navzdol. Pesniško denotacijo si oglejte na priloženi sliki.

Poslednja sodba slavne freske v Sikstinski kapeli se bere tudi od zgoraj navzdol, podobno kot poved na Vrču Vače, hieroglifih, kitajskih pismenkah ...

Vojvode Enetov, Slovenov so se skrajnega sata-nizma izognili, saj jih je zanimalo samo sestavljanje dobrega z dobrim v tako imenovano neizrekljivo ljubezen in se niso zapletali v gordijski voz

obračunavanj z »zlom«, saj so vedeli, da izgine z vladavino dobrega. Postavljali so temelje dobe, ki jo dandanes poznamo kot prihod novega Kristusa, torej prihod številnih, ki bodo spoznali notranjo bit.

O UMETNOSTI KUHANJA

Umetnost kuhanja je bila umetnost darovanja tistega, česar ne potrebujemo zase, svetu, ki v obliki vonja ali pa samo prekipevanja v kotlu in gomazenja ob posodi gre v nemar. Ko pa človek UMRE, se ga lahko sežge svetu v **krsti** – kot zadnje obredje obrnjenega postopka **krsta**. Prek sežiga pokojni daruje zemlji in nebu; zemlji v razkroj in ilo, česar ne potrebuje več (telo se prepusti razpadu ali sežigu), nebu pa UM, ki s plemenitim delom DUŠE kot kaplja izhlapi nazaj v nebo na veličastno potovanje kasnejšega ponovnega rojstva in se povrne (RE).

Zanimivo je, da na najbolj pomembnem mestu v ZDA pred obeliskom, pred katerim je stavba Kongresa in na drugi strani Bela hiša, kjer domuje oblast, vidimo kotel z dvojnim simbolom trinožnika in prekipevanja, na stebrnem simbolu drevesa življenja. Lahko se vprašamo: »Kaj nam kuhajo?« Elita se dokazljivo ukvarja s simboliko, ki pa je navadnim državljanom neznana. Tako lahko zopet zaključimo: na svetu vladata elite, lože; v času

KOTEL, DREVO ŽIVLJENJA IN ŽARA SUMERIJE TER SLOVENOV NA TRINOŽNIKU

Trinožni podstavek za KOTEL s simboli bika, Drevesa življenja in kozorogov, sumersko, 2.tis.p.n.št., Susa, Muzei Louvre, Francija

Trinožni podstavek Kelto – Slovenov za žaro, 8.st.p.n.št., Kranj, Narodni muzej Slovenije

KOTEL V ZDA NA POGANJKU DREVEŠA ŽIVLJENA

KOTEL in v ozadju obelisk, Capitol Hill, Washington D.C. A., ZDA

KOTEL, Domilia 82-96 n.št., 16,7-17,7mm, 2,59g, Augustus, Lyella, Thyesteira

kulture, ki jo izpričuje Vrč Vače, so vladali klani, a ti so bili pristno povezani z ljudstvom.

O DEVIŠTVU SVEČENIC MA

SEME - VAČE

VRČ VAČE, detajl, Narodni muzej Slovenije

Keltski ženski uhani, Narodni Muzej Škotske

NOSEČNICA - KELTI

6. st. p.n. št., Narodni muzej
Atestino, Este, Italija

PRIPRAVA NA OSEMENTEV - EGIPČI

1.400 p. n. št., muzej Luvr

Seme moškega je prednikom na naših tleh pomenilo možnost rojstva novega presežnega rodu. Simbolni ptiček s semenom v kljunu na Vrču Vače ali simbolno seme v obliki uhana ali pa v trebuhu keltske ženske govori o obredju čaščenja novega rojstva.

Dolžan sem še pojasnilo besed svečenice MA sedmega dne obredja: »*Sem devica po moškem. Samo najboljše seme zraste v meni.*«

Starokeltska kultura je častila tudi svečenice MA, kot DEVICE na način nedotaknjenosti dekleta s strani moškega, da je tako ohranila otroško duhovno čistost, vznesenost mladega dekleta. Ta zaprisega devištvu pa je znana še dandanes pri določenih redovih Rimskokatoliške cerkve, tudi Mati Marijo častijo kot »devico«. Ženska je bila nosilka čustev, s katerimi je povezovala veliko družino in vzdrževala veselje. Ženska je torej nosilka energijskega DOMA. Večina odnosov med moškim in žensko pa je le nadomestek visoke ljubezni.

Predniki so častili tudi skupni dom klana, pa tudi naroda. Ženske svečenice velike matere MAA so se zaradi povzdigovanja skupnega doma naroda in nepristranskosti delovanja odrekale intimnim stikom z moškimi. Etruščani so jih poimenovali »veste«, saj so molile in razglašale pomen notranje biti – vesti. »Romuli« (podivjani del rimskega imperija, ki so za svojega očeta priznavali

apoloničnega Roma in ne panovskega Rema) so to svečeništvo s prevarami, izsiljevanji in brutalnostjo ukinili. Šele po ukinitvi vestalskega reda so Romuli lahko postavili diktaturo – cesarstvo. Tudi Marija je bila, kot rečeno, svečenica MA / vestalka.

O SMRTI

Ta tema je bila obravnavana v obredju drugega dne slikopisja Vrča Vače, kjer smo videli simbole na hrbtu ležečega »vrabca« ter pred njim simbol anka, kar govori o letenju ptičjega dela duše ubitega konja skozi »šivankino uho«, deloma pa tudi v poglavju Simbolika psa in kape ... Sedaj pa temo še malce nadgradimo.

Egipčanski prikaz odhoda duše je podoben. Odhod vrhunskega dela DUŠE so prikazali kot letenje sokoljega dela duše (Hora). Sestavo DUŠE umrlega so simbolizirali s štirimi kanopskimi žarami, posvečeno: opičjemu, pasjemu, človeškemu in sokoljemu delu duše.

Umiranje in odhod duše obravnava tudi Enetska pasna spona, ki je bila najdena v Stični. Tu med dvema žarama s ptičjim pokrovom vidimo štiri kneze, izza katerih stopa ženska, velika MAA. V »olimpu« Enetov naj bi duhovna entiteta VELIKA MAA skrbela za umrle duše knezov. V drugem delu pasne spona pa vidimo pogrebno procesijo

Lamashtu, 934-612 p.n.št., Muzej London

Pod simbolom Plejad je čevelij

KNEZ kot zvesti PES, varuh skupnega doma odhaja v „onostranstvo“ KROGI simbol potovanja, spoznavanja

SUMERSKA 8 KRAKA ZVEZDA

SONCE S KRILI

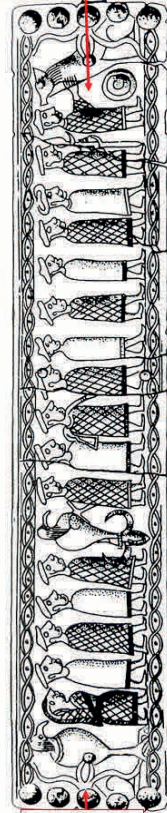
SIMBOLI

ČOLNIČEK IN LUNA

7. ZVEZD PLEJAD

Avtor © idej :
Vladislav Stres

Lamashtu, novo asirsko, 8. – 7. 5.st.p.n.št., Muzej London, Anglija

Velika MA s KNEZI, obd. risba pasna spona iz Štične, 6- 5.st.p.n.št., kat. št. UE 6, muzej Berlin

ŽARI s ptičjim pokrovom,
VITICE simbol novega rojstva

enajstih knezov. Prvi je tisti, ki pri polni zavesti umira in daje roko v prsni koš psa pred sabo, kot da prehaja v nov prostor, odpira vrata in se levi v nekaj drugega. Mar izroča svoje srce in tudi sam postaja nenavadni simbolni »pes«? Pes je simbol zvestobe in spoštljivega odnosa do gospodarja. Kdo je gospodar? Je to lastnost sveta stalnega preurejanja v še večjo lepoto – EL? Spodaj pri nogah je upodobitev koncentričnih krogov, kar poved nadgradi v nova spoznanja in potovanje duše.

Oglejmo si še podobno poved na novoasirskem reliefu Lamashtu. Tu je procesija slovesa od umirajočega krajša, vidimo sedem podob. Umirajoči ima veličastno podobo svečenika Anubisa – psa, pred seboj pa ima ptiča, kar govori, da bo odšel kot ptičji del duše in ga pri tem pospremi ptica Baa iz onstranstva. S tem se pripoved o odnosu do odhoda duše nadgradi. Na prvo mesto novoasirska upodobitev daje število sedem; v prevodu je sedem oseb, nad njimi pa so v obliki sedmih bunkic upodobljene zvezde PLEJAD. Tam naj bi bil vmesni cilj potovanja ptičjega dela DUŠE in tam naj bi bila po drugih podobnih upodobitvah vrhunska civilizacija, začasna postaja nadaljnjega potovanja. Sedem je tudi simbol sedmih stopnic znanj ...

Potovanje duše Pasjeglavca se začne s krilatim Soncem, ki DUŠI da »krila«. Naprej pa gre lahko

samo z vero v centralno zvezdo, ki je v središču upodobitve. Mar tu človek s simbolno pasjo glavo predstavlja pohlevnost – pasjo zvestobo centralni zvezdi? Ko ta del DUŠE pride do Plejad, se tam vkrca v čolniček (znanje, posvetitev), s katerim lahko nadaljuje potovanje do centralne zvezde stare Sumerije. Potovanje ptičjega dela duše si lahko predstavljamo s potovanjem visoko nabitega žarka. To, da ni vsaka svetloba enaka, že vemo.

900 – 800 p.n.št. Muzej umetnosti Waltersa Baltimore, ZDA

iz Robertovega templja v Siriji

Papius Huner, 1.275 prn.št., muzej London

DUŠA KOT DEMON PO KATEREGA PRIDE PTIČ BAA IN JO ODNESE KOT KROGLO

Dušo so svečeniki po njenem vstajenju razrezali na štiri dele: opičji, pasji, človeški, sokolji (Horov); vrstni red kanopskih posod-žar se je v času spremenil, po krajši demonični zemeljski poti del duše odleti k izvoru.

Upodobitve kažejo na to, da so Eneti verjeli v mir, sožitje, stalno prenavljanje ... rajskost na zemlji, Neoasirci pa so ta pojem prenašali na oddaljene Plejade ...

Na ta način prikazano obredje postaja bolj smiselno. Kaj pa je res oziroma kaj so dejansko mislili o tem, pa je stvar nadaljnjih raziskav.

Ideje dobivamo tudi iz energijskega sveta in to najpomembnejše. Tu pa naletimo na problem demonizma, ki ga moramo preverjati, kot ob prevzemu duhovne oblasti prisotne opozori vojvoda: »Vsak med vami ima zvezdo na nebu. Je svet, grajen na smislu, a vseeno nevaren. Zato vseskozi preverjajte, ali je tam, kjer ste, kar delajo z vami, kar sami delate – ljubezen neizrekljive dopolnitve.«

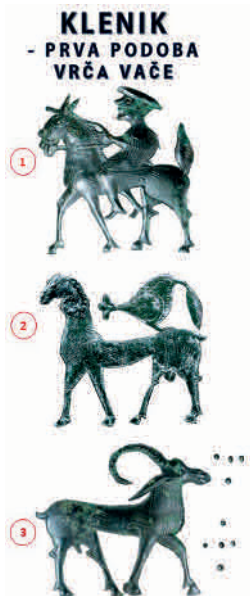
10

Pomen raziskave Vrča Vače

Vrč Vače je redki ostanek veličastne kulture prednikov, ki so živeli na naših tleh. Takratno družbo Enetov so vodili klani, a njihov pogled na svet je bil iskanje miru in sožitja, saj so verjeli v enost in razvojnost sveta, ki sveti in je svet. Razvojnost pa pomeni, da moramo biti aktivni soustvarjalci Raja v sebi, okrog sebe, kot v najširšem pomenu besede ljubkovalnega in soustvarjalnega odnosa do celega sveta. Vodilni pri tem pa so bili posebej posvečani knezi in vojvode.

Eneti so izjemno veliko dali na svetlobo in čistili so jutranjo in večerno zarjo. Častili so tudi rože ter dobro poznali zeli in zelišča. Raziskave pa so pokazale, da slikopisje Vrča Vače govori o sedemdnevnem ritualu ustoličenja novega vojvode, saj je bil vojvoda ostareel in je potreboval zamenjavo.

Raziskava daje temelje za podobne vizualizacijske raziskave, denimo slikopisne Biblije na freskah Sikstinske

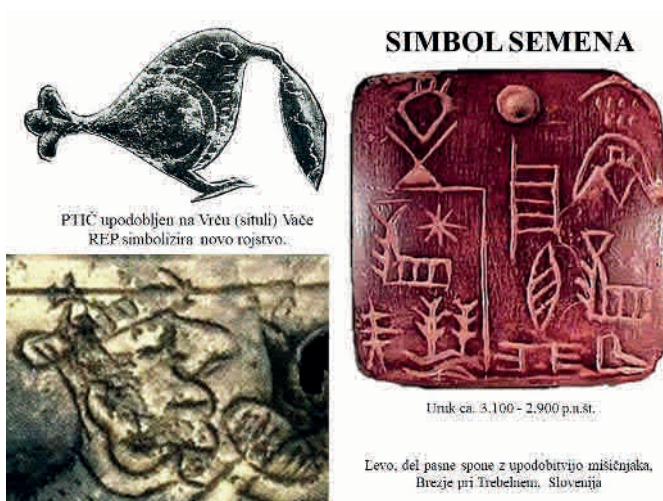

kapele. Osnovno analizo te posebne oblike Biblije sem pred leti objavil v strokovni reviji Filozofske fakultete *Anthropos*.

Raziskava slikopisja Vrča Vače je razkrila, kdo je gostil obredje posvetitve novega vojvode. To je bil domačin s Klenika, vasi v Vačah, ki leži tik pod gradiščem, kjer so potekali rituali. Mož na konju, ki ga imenujem Klenik, je prva upodobitev slikopisja vrča. Branil je naslov prvega mečevalca in vojskovodje. Takoj pod njim je upodobljen oven s ptico s semenom v kljunu. Klenik je bil namreč vztrajen kot prvi oven njegove črede. Ker je tudi pod novim vojvodo obranil naslov vodje enetske vojske, je obranil tudi čredo (tekmovalni prigrasitveni polog), ki bi bila sicer žrtvovana za potrebe šestdnevne pogostitve gostov in slavnostno pojedino sedmega dne. Seme v kljunu ptice govori, da je bil tudi zaželen za razplod klana, katerega je vodil. Kozorog kot zadnja upodobitev pa govori, da je dosegel vse, kar je človek sposoben doseči.

S tem pa se nam zopet razkriva novo dejstvo, ki do sedaj v sodobni stroki še ni bilo ugotovljeno: slikopisje se bere tudi od zgoraj navzdol in ne samo kot strip vodoravno.

Opozoril bi tudi na številne dokaze, ki sem jih navedel in opisal pri ritualu pomerjanja uteži. Dr. Boštjan Laharnar iz Narodnega muzeja Slovenije v svojih raziskavah razpravlja, da gre za pretepanje z bronastimi ročkami, podobno zaključuje Tomaž

Simboli semena v kljunu ptiča, upodobljenega na Vrču (situli) Vače. – Del pasne sponse z upodobitvijo mišičnjaka, najdene na Brezjah pri Trebelnem, Slovenija. (Oboje okoli 5. stoletja pred novim štejetem). – Pečatni odtis, najden v Uruku, Mezopotamija, današnji Irak, iz okoli 3100–2900 pred novim štejetem.

Lazar v eminentni reviji arheologov *Arheološki vestnik* (63/2012), da gre najverjetneje za šport halštatskih boksarjev, ki je »z današnje perspektive videti krut ali naravnost brutalen«, podobno kot v osnovni raziskavi, nekakšnem uveljavljenem učbeniku iz leta 1962, zatrjujeta doktorja arheoloških znanosti Lucke in Frey. Na podlagi tega tudi dr. Laharnar zaključuje, da gre za zelo surovo civilizacijo in se sklicuje na številne reference raziskovalcev, ki mislijo podobno.

Pa je ravno obratno. Pomerjanje moških v sposobnosti vzdržljivega nepremičnega držanja uteži – namesto meča – je kultura iskanja miroljubnega

sožitja. Primerjali pa so tudi osebne sposobnosti duhovne povezanosti s svetom. Tako je vrč lahko oblikovan kot obraz, nad glavo je lahko vaza ipd.

Tudi prek primerjav fibul in artefaktov Halštata je bilo ugotovljeno, da je kultura nesporno keltska, kamor je umeščena tudi kultura Vrča

Vače, ter da je tesno povezana s starodavno sumersko kulturo. Kultura nastajanja vrčev s slikovno pisavo se imenuje po nemškem rudniku soli, kjer so jih nekaj našli. Halštatt (Hallstatt) je jezersko naselje v bližini Salzburga in bližnji rudnik soli, v katerega so Kelti skrito pred očmi nepovabljenih pokopavali ter skrili najsvetejše spominke umrlih. Tako imenovani tumulusi so vertikalno »zloženi« v globino rudnika. Starost tamkajšnjih artefaktov, najdenih v 1300 grobovih, je med 8. in 5. stoletjem pred novim štetjem. Več vrčev (s slikopisnimi upodobitvami in brez njih) kot v avstrijskem Halštatu so iskalci našli v knežjih grobovih v San Zenu, največ pa na področju Slovenije: Most na Soči, Novo mesto, Vače ..., ki je bila nekdaj posejana s keltskimi gradišči, a kljub temu uradna stroka glede izdelovanja obrednih

Umetnost situl se je razvila na območju takratnih Venetov (Enetoi)

Zemljevid razporeditve arheoloških sledi umetnosti vrčev/situl, ki je bil leta 2008 razstavljen v Bibracteju: »Situle, podobe izginulega sveta«.

vrčev vztraja, da gre za halštatsko kulturo. Rudnik soli je bil najbrž zasilno pokopališče. Bomo našli nadomestno ime, denimo »kultura obrednih vrčev/situl Japodov« ...?

IGRA BESED, ČRK V KNJIGI?

V knjigi je veliko »besedne igre«. Sam sem prepričan, da obstaja višja inteligenca od človeške. Tisti, ki

menijo, da jih ni in da se ne vtikajo tudi v naša bivanja, so podlegli napuhu, kot grehu, kateremu podleže velika večina ljudi. V knjigi tudi razložim, da je svet sestavljen iz UMOV na različnih stopnjah dozorelosti in dozorelejši pomagajo pri razvoju nižje dozorelih. Ne vemo vsega, to je tudi osnovni problem in smisel razvoja ter našega obstoja.

Branje slovenskih besed z desne proti levi, delitev po zlogih, tudi črkah, in razmisleki o krajših besedah, iz katerih je sestavljenih veliko daljših slovenskih besed, daje oprijemljive in dobre rezultate na ravni asociacij, ki nam pomagajo k dodatnim razmislekom. Na primer:

1. Starodavno ime največje evropske reke DONAVA je sestavljeno iz dveh ključnih svečeniških imen, Don (Don vojvoda) in Ava (tudi Hava), ali pa
2. »Večno žareče OGLJE OGLEJa se prek igre črk lahko bere tudi kot OGLE = EL.G.O, EL je tudi glava in celota, OGLEJ je tudi OGU (gorenjsko) ali VOGU – vogal, pa tudi (nemško) VOGEL ali ptič. In ta ptič je tudi s to knjižico deloma zapel.«

Tak način analize pomenov je zato smiseln in običajno koristen. Zakaj je tako, pa je vprašanje, ki se ga knjiga ne loteva.

Peter Amalietti: »Jezik, v katerem človek pre-mišlja, je ponavadi njegov lasten materni jezik, ki je istočasno tudi filter, prek katerega človek spoznava svet ... Človek v besedah hrani tudi večino

svojega znanja kot tudi vse mogoče podatke ... Zato bi se vsaka raziskava sveta morala začniti z raziskavo jezika, v katerem je ta svet opisan ... Ta sestava slovenskih besed ni skoraj nikoli naključna, v njej je vselej navzoča evolucijska logika, ki je te besede ustvarila ali iznašla ... Pomen samostojnih oziroma posameznih besed je odvisen od vseh mikrobesei ali prabesei, ki jo sestavljajo – torej od njihovih kombiniranih pomenov.«

Samo kot zanimivost omenjam, da na strani protokeltskega jezika najdemo zbir izrazov različnih starih keltskih jezikov. Tu najdemo tudi besede z znanim slovenskim pomenom: mātere, mātīr (mati), brātīr (brat), dānous (danes), sen-o (sen), dāno (darilo), bitu (svet/bit), trīs (tri), berete, mārāti, morje.

ŠE NEKAJ O CENZURI

V reviji Misteriji je izšlo osem člankov, odzivov s strani stroke ni bilo. Nekaj opomb na osebni ravni, kot dobrodošla drobna pomoč, in nič več. RTV Slovenija je ugotovila, da tematika urednikov ne zanima, kar zapišejo v odgovoru v elektronski pošti ... Argumente, ki spodjedajo zakodiranost – programiranost, predvsem probabilonski težko slišijo, kaj šele, da bi jih nenavijaško tehtali, izmenjavali. Eni in drugi pač delujejo programirano.

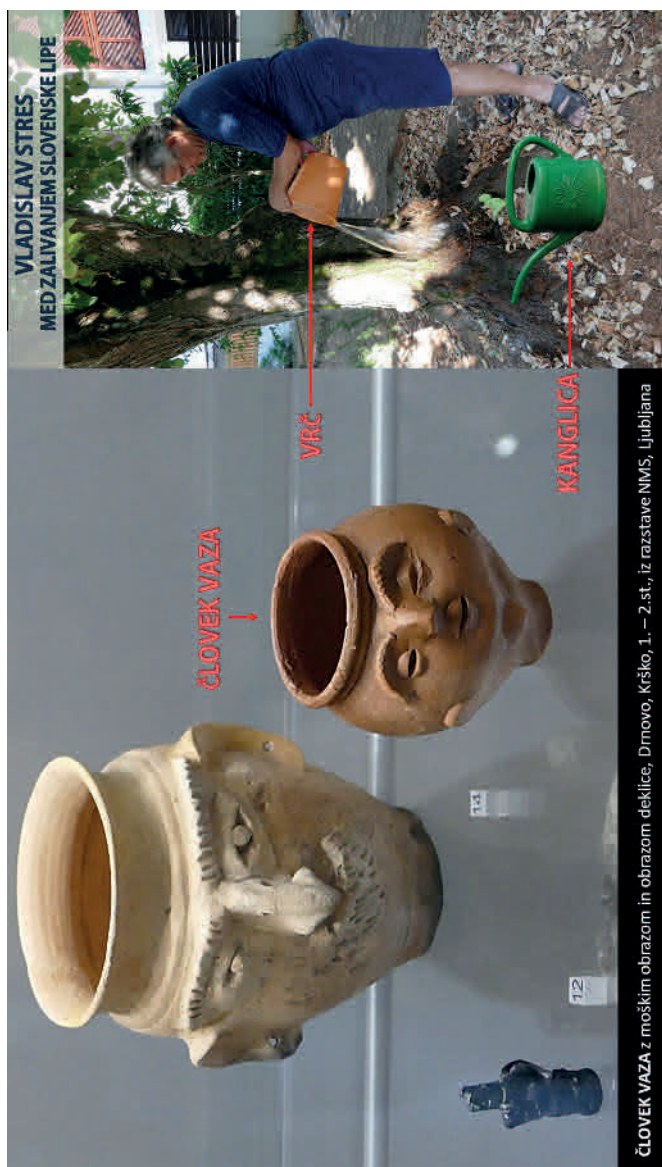
Zato je tudi prišlo do situacije blamaž, da stroka tu zapisovanega ne izpostavlja in ne analizira.

Prepisovanje drug od drugega in klanjanje eminencom so rituali strokovnjakov, ki so strokovnjaki samo še po nazivu in občudovalcih. Tisti ta pravi pa se nekako držijo v ozadju. Obstajajo in so, toda (še vedno) na distanci. Cenzura in osebno smešenje zaenkrat še uspešno odlagata zrušitev našega »kastnega strokovnjaštva«, prej ali slej bo namreč prišlo do soočenj in obojestranskih izčiščevanj argumentov. Tu pozabljam na strokovno risbo in odgovore Ide Murgelj, ki je pokazala, da se da tudi drugače. Ob tem ji lahko rečem samo hvala.

Stoletje, v katerem smo, forenzično odkriva detajle, ki govorijo sami zase ter »slačijo« kradljivce, lažnivce in razkrivajo zakulisno dogajanje. Je že napočil čas, da ima vsak posameznik možnost poznati dejansko zgodovino in dejansko magičnost sveta?

Tudi po nekaj poskusih prepričevanja, da gre v primeru situle z Vač za vrč in ne vedrico, Narodni muzej Slovenije vztraja pri svojem. Že v rani mladosti se otroci običajno igrajo na mivki in pri tem uporabljajo tudi VRČKE in KANGLICE. Kanglica je z rorčkom, vrček pa ne.

Slovenci smo narod izjemnih posameznikov. Simbol napovedi novega vzpona Slovencev, da se to zgodi, ko bodo ozelenele TRI LIPE, je napoved procesa združevanja teh izjemnosti med Slovenci –

njih, ki poznajo »slôvo« in so poznali skupni jezik in prek njega lahko spoznajo skrivnosti veličine nekdanjih kultur in ta skrivni jezik govorijo še dandanes, čeprav se tega še niti ne zavedajo. Vrč Vače je simbol zalivanja s »srčno vodo« vsega, kar je del lepote tega sveta. In ko se ta proces občudovanja začne, ga ne bo mogel ustaviti nihče. Tudi Slovenci bomo s tem prenovili tako sebe kot svet.

Razprava o Vrču Vače in kulturi takratnega obdobja bo prinesla nove interpretacije, ki bodo zapisane v tej knjigi dogradile ali obrusile.

Knjigi na pot

Avtor te za Slovence zelo pomembne knjige Vladislav Stres, mag. – pedagog, andragog in svetovalec – se je rodil v Ljubljani leta 1958. S svojo sposobnostjo, da lahko umetnine vidi kot žive, je razvil metodo »vizualizacije umetnosti«, ki omogoča neposreden vpogled v čas, ko je bila umetnina ustvarjena. To metodo Stres uspešno uporabi tudi za prebiranje slikopisja na Vrču Vače (situli z Vač), kar podrobno opisuje v tej knjigi.

Knjiga razkriva izjemno redek ostanek izvirne starodavne kulture svetovnih dimenzij – skozi prebrana slikopisja Vrča Vače pa tudi nekdanjo filozofsko misel o mestu posameznika, narave in skupnosti.

Govorica slikopisja je neposredna, čista. Razkriva tudi temelje magije ljubezni. Opozarja nas na nujnost iskanja najširšega možnega sodelovanja in iskanja ravnotežij na najvišjih ravneh, torej da moramo biti eno s svetom, a tudi tu velja previdnostno načelo ne-črno-belega obravnavanja. Knjiga vsebuje toliko modrosti in sledi le teh, da je pravi »napitek vsem žejnim« duhovnih spoznanj in prepoznavanja predrimskih kultur.

Knjiga vsebuje številne slike detajlov in artefaktov, ki nam govorijo same po sebi ter vse čistega srca nagovorijo s svojo globino. Slovensko kulturo dviguje na svetovno raven razlagalcev

sumerske kulture, oživlja pomen krsta, ki temelji v odnosu do vode, tako zemeljske kot tiste, ki nastaja kot nova materija v vesolju. Nujnost odprtosti glave za »vodo« je osnovno sporočilo iz samih začetkov visokih civilizacij, ki k nam prek knjige prihaja v naš prostor. Človeštvo nagovarja o nujnosti povezanosti z naravo ter posledično zahteva, da tehnologija služi človeku in ne obratno, da se človek med tehnologijo sodobnih naprav izgubi ter izgine.

Vojvoda z Vrčem Vače kot VODONOSEK; vrč simbolizira tudi TEŽO VERE. Desno kamniti sumerski vrč - UTEŽ VERE kulture Jiroft, Iranska planota.

Vrč Vače je starodavni glas, ki odmeva še danes. In ta odmev je s svojo pronicljivostjo, celo provokativnostjo v knjigi ojačal Vladislav Stres do te mere, da ga lahko slišimo tudi mi bralci.

Beseda avtorja

V življenju me je oblikovalo več pomembnih dogodkov. Prvo zavedanje veličine prostora in sveta v rani mladosti, ki sem ga doživel kot nekakšno aha doživetje prebujene zavesti, ob tem da sem se kot otrok, ki je ravno shodil, sedeč na bližnjem travniku, zdrznil, koliko mravelj je okrog mene, pa tudi več drugih drobnih meni neznanih bitij, koliko trav je povsod naokoli, pa ne samo trav – koliko hribov je tam daleč spredaj in za njimi so še drugi hribi, travniki, in zagledam se v Sonce bleščeče, in koliko je dejansko vsega! Tega doživetja se v njegovi polnosti dejansko ne da opisati, a to me je zaznamovalo, da sem obotavljaje iskal naprej in iščem še dandanes.

Leta in leta kot da bi bival v temi, in potem zopet drugo podobno doživetje doživetega zavedanja, ko mi kot petletnemu umre oče. Preden sem prišel pred ležečega umirajočega očeta, sem na dvorišču v droben pesek narisal krog. Iskal in našel sem drobno za dlan dolgo palčko, jo vzel v roke in z njo pritiskal v podlago trde zemlje z nasutimi drobnimi kamenčki, in se med tem počasi obračal. Ko sem izrisal KROG, sem se čudil njegovi popolnosti, saj tega nikoli doslej nisem naredil, niti tega nisem bil sposoben narediti. Nato me je nekaj nagovorilo, naj grem v zgornje nadstropje. Vstopil sem prek kamnite stopnice pred vhodom v hišo in kmalu

prišel pred napol polžasto položene lesene stopnice, ki pa so zame predstavljale hud napor, saj so bile visoke. V zgornje nadstropje nisem zahajal, saj so bili moji prostori v pritličju. Ker po stopnicah nisem mogel povsod vzravnano hoditi, sem se tu in tam kobacal po vseh štirih.

Ko pridem v zgornje nadstropje, pogledam v levo in vidim vrata ene sobe, nato se zazrem v desno, kjer je bila še ena soba. Odidem tja, odprem vrata in presenečen vidim na tleh ob postelji svojega očeta, tako sem bil v sobi z njim nekaj časa sam. Oče me je telepatsko prosil, naj mu skočim z nogami na prsi. To se mi je zdelo zelo čudno in nemo čudno prošnjo odklonim, rekoč sebi v brk: »Tega ne bom storil, saj bodo vsi mislili, da sem nor!« Samo šel sem na kolena ter z dlanmi pritiskal na prsni koš, rahlo tam ob gumbu bele srajce, saj nisem vedel, zakaj naj to delam, niti kako.

Že je prišla naokrog babica Kuni, vprašala »Kaj delaš?« in se zgrozila, ko je spoznala, da je nekaj hudo narobe, in odhitela klicat mojo mamo Nado. Takrat sem bil zopet nekaj trenutkov sam v sobi z ležečim truplom. Tedaj sem videl odhajajočo dušo, kako se je skrčila, skoraj v točko drobno, potem sem videl razpiranje nekakšnih duhovnih vrat in veselico, radost, vzklike veselja izza njih. Vabile so dušo umrlega. Odšel je, ne da bi se za trenutek ustavil, da bi se morda »pogovorila«. Vrata so se za njim sunkovito zaprla. Tudi to me

je zaznamovalo. Kasneje izvem, da je bil oče srčni bolnik in da je zato tudi umrl.

KROŽNI SIMBOL DUŠE- koncentracije po vstajenju iz živčnega sistema.
Smrt goske, egipčansko 1961 -1917 pred novim štetjem, faraon Senusret, muzej Metropolitan, ZDA.

Že kot devetletni fant sem skušal napisati knjigo »Bog in izvor življenja«, a sem po nekaj gosto popisanih straneh projekt opustil, saj sem ugotovil, da ljudi karakternost in tudi drugače premalo poznam, da bi napisal roman. Začel sem pisati aforizme in pesmi, saj je za pisateljsko lene to najboljša pot ujeti in izraziti trenutek aha spoznanja.

Rojstna hiša Vladislava Stresa, Predoslje 33 (tam, kjer je stala lipa, je sedaj kapelica), in utrinek z bližnjega jezera na Brdu pri Kranju.

Pisanje knjige je zmotilo tudi sekanje LIPE. Predoslje 33, hiša mojega rojstva in rane mladosti, meji na posest Brdo (barona Žige Zoisa). Tu, kjer je danes kapelica, je takrat še stala največja LIPA v vasi. Izjemno milo, dobrohotno energijo LIPE je zamenjal kamen in nekaj malte vsiljeване vere v trpljenje. Izza KAPELICE stoji nekdanji hlev, pod pragom je imel vodni kamen, desno je stal OREH (zemeljsko drevo) in levo JABLANA (nebesno drevo). Tako je bil tudi prek dreves narejen TROČAN. Le ta je PRIČARAL RAJSKE ENERGIJE. Tako sem imel čudovito zgodnjo mladost. Danes nobenega od naštetih dreves tu ni več. Zločin, neviden slepim.

Kot dvajsetletnik napišem izjemno pesniško zbirko *Zrcalo*, a ne naletim na noben odziv, kljub temu da je bila, kot zapiše urednik in pesnik Herman Vogel, močan glas v slovenski poeziji.

Kmalu ugotovim, da lahko prebiram slikopisje, umetnine sem lahko videl kot žive. Z leti sem razvil metodo vizualizacije umetnosti – poseben postopek, ki je sestavljen iz natančnega opazovanja, lomljenja klišejev in zahtevnega preskoka v aha doživetje. Skozi leta sem ojačal delovanje desne možganske polute, ki se tudi sicer bolj kot leva ukvarja z dedukcijo in simboli.

Pomembna prelomnica v mojem življenju je bilo poučevanje informatike, prava, ekonomskih predmetov na Srednji upravno administrativni šoli v Ljubljani. Ker sem skušal zavarovati dve učiteljici pred grožnjami dvajsetletnega dijaka petega letnika, sem padel v kolesje šikaniranja s strani ravnatelja in »sporazumnega« odpusta iz službe. Spoznal sem, kako močne so klientelistične povezave v Sloveniji. Ko si na črni listi kljub izjemnim kvalifikacijam, kot je denimo vodenje mladih raziskovalcev Slovenije, si enostavno pometen med smeti. Sindikalist se ti reži v obraz in govori, da se ve, da si bil dober učitelj. Toda. Grožnje s smrtjo so mi bile pač meja, prek katere nisem hotel iti, in sem zahteval da se o tem pogovorimo. Tišina.

Ta travma je povzročila poskus ukvarjanja s politiko. Neuspešno seveda. A posledica je bila, da

sem povsem zamenjal stil pisanja. Nekaj knjižic sem napisal v sodelovanju s Slovenskim združenjem za duševno zdravje ŠENT, kjer sem desetletje kot prostovoljec vodil delavnice.

Namenil sem se narediti virtualni muzej Slovenije, saj sem videl, da na medmrežju ni ključnih slik artefaktov pretekle in davne zgodovine. Skrivanju teh posebnih izvirnih informacij sem hotel narediti konec. Z direktorico Narodnega muzeja Slovenije januarja 2015 podpišem zapisnik o zavezi, da bo Narodni muzej Slovenije objavil slike svojih zbirk.

Leto kasneje opozorim na ta zapisnik in na prošnjo dobim slike Vaške situle, kot so jo imenovali. Razstavljeno sem smel tudi fotografirati, a bila je postavljena v kot, pa še nespreten sem bil, saj sem bil ob tem preveč iz sebe. Danes je razstavljena, da lahko greš okoli nje, a ker je kopija iz smole brez patine, kakršna je razvidna iz starih fotografij, me njeno slikanje kar odbija. Zagotavljajo, da je pristna, a vem, da je kopija.

Leta 2016 sem od Narodnega muzeja Slovenije dobil 33 slik celotne »situle«, a le za potrebe raziskovanja. In hitro sem odkril, da strokovna risba vsebuje veliko napak. Ko so po letu dni vztrajanj, da jih popravijo, in sreči, da so *Slovenske novice* o tem objavile članek, pristojni kustosi v Narodnem muzeju Slovenije izgubili živce, se je začel enoletni postopek izdelave nove strokovne risbe.

Na podlagi fotografij sem začel tudi analizirati zgodbo na svoj vizualizacijski način. Prijatelj Viktor Plestenjak, akademski kipar, je naredil tudi dve podobi iz Vaške situle ali Vrča Vače: konjenika iz bronu in dekleta, ki pred knezom izvaja blagoslov škropljenja z vodo – KRST.

Avtor knjige s kipcema konjenika in pokrščevalke Vrča Vače
Foto Sinja Stres

O TEHNIKI VIZUALIZACIJE UMETNOSTI

Da sem razvil sposobnosti videti in kasneje nadgraditi tehniko vizualizacije umetnosti, torej branja celovitih starodavnih, pa tudi modernejših umetnin, je pomembno moje literarno obdobje; pomemben mejnik je bila pesniška zbirka ZRCALO, za katero je spremno besedilo napisal urednik pisatelj Herman Vogel, temu so sledili pesniški almanah VREZI, APIS, SESTOP S PARNASA, REKI z aforizmi in kratkimi zgodbami ... Natančno gledanje podob, lomljenje klišejev vnaprejšnjih kod razmišljanja in tako imenovano AHA doživetje filmske predstavitve ogledovanih podatkov je namreč osnova te vizualizacijske tehnike. Temu filmskemu doživetju (denotaciji) pa sledi zapis in ugotavljanje logik videnega (konotacija). Ugotovitve so običajno zelo dobre, subjektivnega ni veliko, kakšen odstotek, dva, tudi več. Če je artefakt celovito ohranjen, je običajno vizualizacijska poved neverjetno zanimiva in prežeta s številnimi logikami, ki videno posredno in neposredno dokazujejo.

Tudi vam priporočam, da to tehniko usvojite.

ZAHVALE

Zahvaljujem se risarki Narodnega muzeja Slovenija, da je na moje pobude naredila novo strokovno risbo Vrča Vače (situle) ter novo risbo zapestnice/nanožnice vojščaka z Vač. Prek nje sem prejel tudi natančne nove izmere zapestnice/nanožnice, za katere sem zaprosil Narodni muzej Slovenije.

Zahvaljujem se Marku Hrovatu in Petru Amaliettiju za nesebično pomoč, prvemu za najdbo najustreznejšega imena obrednega kotlička, drugemu pa za objavljen dodatek analize slovenskega jezika, k čemur je dodal tudi Štefan P., ki je nakazal povezavo slovenščine z »germanščino« na primeru vogal – Vogel. In seveda hčerki Sinji, da je naredila naslovnico knjige.

Zahvaljujem se tudi uredništvu revije Misteriji, ki mi je omogočilo objavljanje vedenja o videnem na Vrču Vače in podobnih artefaktih. Za pripravo ter objavo knjige pa tudi vodstvu založbe Ara.

Vladislav Stres (vladislav.stres@gmail.com)

Viri

Bibliografija Vladislava Stresa:

http://stres.a.gape.org/vs/bibliografija_vs.htm

Več o raziskavah Vrča Vače ipd. na mojih spletnih straneh: http://stres.a.gape.org/vs/ustvarjanje/o_vizualizaciji_umetnin.html

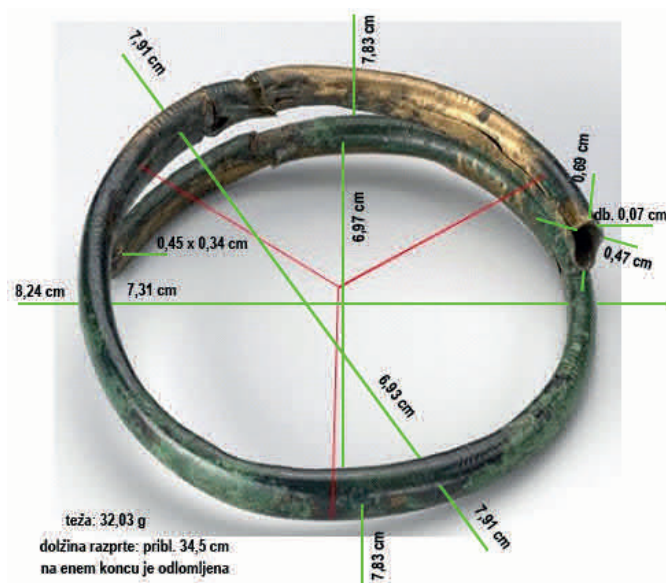
Besede drugih avtorju

Mag. Ida Murgelj, univ. dipl. arheol., Narodni muzej Slovenije, v pismih Vladislavu Stresu:

1. 6. 2019

»... Imam staro risbo dr. Stareta, na kateri sem naredila popravke. Nova risba je plod gledanja in proučevanja originala pod lupo, vseh mogočih fotografij posameznih detajlov, seveda pa sem bila še posebej pozorna na napake, na katere ste opozorili pred začetkom ponovnega risanja.«

17. 10. 2019

»Pregledala sem zapestnico/nanožnico. Zadeva je morala biti zelo dolgo v uporabi, saj od strani zarez sploh ni videti, so zglajene. V kolikor so ohranjene, se jih da prešteti samo z vrha, pa še to je včasih težko. V glavnem gre za 10 vrezov, naštela sem jih tudi 9, vendar je tudi to lahko posledica obrabe ...

Morda so bili snopiči s 7, 9 in 10 zarezi, vendar je potrebna previdnost, saj so ravno pri 7-ih presledki večji kot pri 10-ih, pa tudi obraba je večja.«

18. 10. 2019

»... ohranjena dolžina 36 cm, težko rečem, koliko snopičev je, ker je bila restavrirana in je en del sigurno narobe vložen ali pa manjka presledek, razdalje med snopiči so med 4–4,5 mm ... zapestnica/nanožnica je bila zelo precizno narejena. Upam, da Vam bo pri drugih vprašanjih v pomoč moja risba.«

P. s.: Tudi iz povedanega s strani strokovnjakinje Narodnega muzeja Slovenije je razvidno več dejstev, saj opozori:

- *na težo opozoril na napake strokovne risbe s strani Vladislava Stresa;*
- *da je vojščak z Vač umrl starejši, čeprav stroka zatrjuje, da gre za grob mlajšega moškega, a ne naredi niti C¹⁴, niti DNK niti stroncijske analize najdenega okostja;*

- *da je bila na pobudo avtorja te knjige poleg Vrča Vače (situle) narejena tudi nova strokovna risba ter da so bile opravljene natančnejše izmere zapestnice/nanožnice vojščaka z Vač.*

Janez Medvešek, fotograf, slikar, pisatelj
(december 2019):

Hvala, hvala, hvala.

Izjemno!!!

Nikoli si tega ne bi predstavljal, da je možna razlaga vsega tega, kar je vtolčeno v plašč situle.

Pa ne le naše.

Bravo za to raziskavo. Pošljem še komu. Vse dobro.

Zvonimir Kolenc, skrbnik Muzeja Petra Svetika
na Vačah (februar 2020):

Vesel sem, da si se poglobil in opazil napake pri Staretovi risbi plašča situle. Potem si naredil cel halo, da so v muzeju narisali drugačen plašč situle. To je tvoja zasluga.

Spremenil sem mišljenje glede nekaterih prizorov na situli zaradi tvojih interpretacij: leva ni, je samo velik pes; atleta tekmuje v vzdržljivosti in se ne boksata z ročkami.

Ker si stalno prek člankov v časopisu uspel drezati v osje gnezdo in opozarjati javnost na situlo z Vač, je s tem popularnost in zanimanje za situlo zelo naraslo. Situla je postala še bolj znana in prepoznavna. Pa tudi strokovnjaki – arheologi so ji zato posvetili več pozornosti.

Hvala! Tudi obisk turistov na Vačah je tudi po tvoji zaslugi narasel.

Prof. dr. Andrej Ule, profesor za analitično filozofijo in teorijo znanosti (27. 2. 2020)

Delo Vlada Stresa spremljam že dlje časa, še posebno njegov trud okrog interpretacije t. i. Vaške situle. Zdi se mi vsekakor zanimivo, vredno pozornega branja in obširnejše razprave, čeprav je vsaj zame mestoma tudi sporno. Zanimivo je predvsem zato, ker predstavlja celostno zgodbo, ki naj bi bila upodobljena na Situli. Avtor je v tej zgodbi združil svoj literarni dar, svoje obširno poznavanje najrazličnejših zgodovinsko-mitoloških virov in svoj interes po globlji interpretaciji celotne zgodovine, zlasti tiste, ki se je dogajala na »naših« tleh. Pozornega branja je vredno zato, ker je snov težavna, vsekakor vredna premisleka in izzivalna.

Mislím, da je avtorjeva osnovna ideja, da gre na Situli za ponazoritev iniciacijskega obredja ob ustoličenju novega poglavarja, dokaj verjetna, vsekakor

je prepričljivo in živahno opisana. Avtor je v svoj prikaz vključil tudi svojo živahno imaginacijo, tako da so nekateri deli njegove zgodbe le bolj ali manj verjetni, vsak bralec si lahko ustvari svoje mnenje.

Vsaj meni se zdijo nekoliko bolj sporne njegove tvegane izpeljave o posameznih pomenskih sklopih na podlagi slovenskega ali proto-slovenskega besedišča, ker je za to premalo strokovno podprte jezikovno-zgodovinske analize. Prav tako se mi zdijo sporne nekatere posplošene kozmo-mitološko-teološke teze, ki so sicer pomembne, vendar bi jih bilo treba še dalje raziskati. Kljub tem pomislekom menim, da je avtor Vlado Stres s svojo razlago pomena Vaške situle naredil pomemben korak k večjemu ozaveščanju o zapletenih in pomembnih kulturno-zgodovinskih tokovih in lomih na »naših« tleh.

Tomaž Grom (25. 2. 2020):

Vesel sem, da tudi v današnjem naglem potrošniškem svetu, v katerem je zaradi obilja informacij težko ločiti zrnje od plev, še vedno obstajajo ljudje, ki v sebi najdejo moč, da se dokopljejo do korenin starih znanj, ki predstavljajo temelj naše narodnostne samobitnosti, temelj, ki je stoletja združeval Slovenski narod in ga bo zagotovo ubranil tudi v bodoče.

Podobno kot danes neoliberalizem skuša izničiti in razkrojiti kulturno dediščino in zavest mnogih evropskih narodov, je skušalo to storiti tudi nasilno pokatoličevanje v imenu pokrščevanja starih Slovencev v osmem stoletju našega štetja. Na to nas je v 17. stoletju v svoji *Slavi vojvodine Kranjske* posredno opozoril kranjski plemič Janez Vajkard Valvasor, dve stoletji kasneje pa je njegove zapise znova obudil v zavest Slovencev naš največji pesnik France Prešeren v svoji znameniti pesnitvi *Krst pri Savici*.

Te in podobne narodno zavedne ljudi pomnimo in cenimo ravno zaradi del, ki so obudila in utrdila našo samobitnost in obenem postavljala naš jezik, kulturo in zgodovino ob bok mnogo številčnejšim in vplivnejšim narodom. Če ne drugje, v kulturi in jeziku smo se z njimi lahko vedno primerjali in to nas je ohranilo in obranilo pred asimilacijo in kulturnim razkrojem.

Danes gredo sodobni raziskovalci slovenske zgodovine in jezika še naprej. Čedalje bolj stopa v ospredje misel, ki je podkrepljena z mnogimi dokazi, da je prav praslovenščina v korenih zlogov, ali celo črk, prajezik, ki se postavlja ob bok ali celo kot podlaga sanskrtu, uradno najstarejšemu indoevropskemu jeziku, kar v celoti ruši vsiljeni mit o tem, da smo Slovenci narod hlapcev.

Ta odkritja pričajo o tem, da kvalitativno nikakor nismo majhen narod in da to nikdar nismo bili.

Na ta dejstva nas je v zadnjem desetletju opozarjal gospod Peter Amalietti.

Najnovejše raziskave s tega področja, ki še bolj poglobljeno in s še večjim številom dokazov in odkritij doprinašajo k vrednotenju korenin slovenstva, pa opravlja gospod Vladislav Stres.

Njegova odkritja in sklepi so zbrani v pričujoči knjigi in kot taki predstavljajo trdno izhodišče za nadaljnje raziskave zamolčanega dela evropske zgodovine.

Vse **10 %** ceneje

Kje?

V spletni trgovini Misteriji.si, kjer so tudi izdelki, ki jih drugje ni:

- Informirani izdelki • Izdelki za zdravje • Za dom in vrt •
- Energijska zaščita • Radiestezijska • Amuleti • Razbiranja •
- Elektronska razbiranja •

Kdo?

Popust za vse nakupe velja za naročnike na revijo Misteriji. V njej vsak mesec piše o stvareh, ki se dogajajo mnogim med nami, a zanje ni znanstvenih pojasnil. O stvareh, ki razvnamajo človeškega duha in ga tako usmerjajo v napredek. In seveda o brezštevilnih poteh do zdravja, ki so prilagojene posameznikom in so del integrativne medicine.

Kako?

Pokličite **051 307 777** ali obiščite **Misteriji.si**
in si naročite revijo, ki osvobaja duha.

*Že danes se vam
lahko zgodi
kaj prijetnega.*

BREZPLAČNA POŠTNINA

Pri nakupu nad 49€ vam poštnino plačamo mi.

GARANCIJA NA NAKUP

100% vračilo denarja. Artikle lahko vnesete, ne da bi vam bilo treba navesti razlog za svojo odločitev.

POMOČ PRI NAKUPU

Potrebujete pomoč pri nakupu? Opravite ga lahko tudi preko telefona. Pokličite nas: 051 307 777

VRČ VAČE

(situla)

Prek Vaške situle – izkopali so jo okrog leta 1880, Vladislav Stres, avtor te knjige, pa je zanjo izkopal slovensko ime: vrč, poimenuje jo Vrč Vače – se prestavimo za 2500 let v preteklost. Pisava na vrču je povsem drugačna, kot jo poznamo dandanes. Je slikopisna.

V tej pisavi ni nobenih besed. Pa nobene črke.

Simbolika je kompleksno povezana v celoto.

Pravo mojstrsko delo, ki pa ga ne smemo brati z očmi čistega racionalizma. Povedi običajev ter kulture na tej izjemni umetnini 24 centimetrov visokega vrčka, iz petega stoletja pred novim štetjem na naših tleh, se bolj približamo z asociacijami ter sledenju dodelanim filmsko dinamičnim »stripovskim« upodobitvam.

Na Vrču Vače je Stres odkril in v tej knjigi opisal šest med sabo povezanih povedi, ki z ročajem vred tvorijo sedemdnevni ritual. In ne tako, kot zatrjuje stroka, da so tri. Njegova odkritja nadgrajujejo dosedanje interpretacije, ponekod pa jih postavljajo na glavo. Tako je denimo »bojevanje« med vojščakoma v resnici pomerjanje moči z utežmi, pomerjala sta se za naslov prvega mečevalca.

Knjiga nam osvetli, da je Vrč Vače ostanek izvirne starodavne kulture svetovnih dimenzij na naših tleh.

In skozi avtorjeva razbiranja slikopisij na vrču lahko občudujemo visoko filozofsko misel naših prednikov o mestu posameznika, narave in skupnosti.

19,90 €

najstarejša zasebna
založba v Sloveniji
ARA
ZALOŽBA

